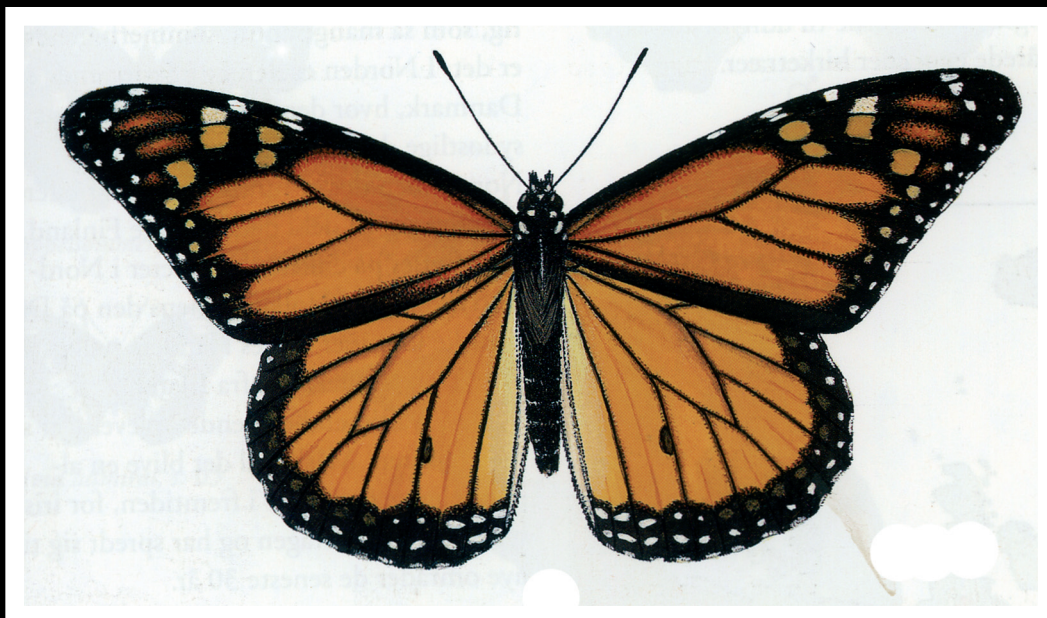

DEN NY VERDENS.
impuls

NUMMER 3- SEPTEMBER 2010 - 28. ÅRGANG

Loven for tilværelse
Hvad er intelligens
Testamenteparadokset
Kvinder og kødspisning

Tidsskrift for åndsvidenskab

Fra tro til viden

Hele verdensbilledets struktur, både dets timelige og dets evige detaljer, forekommer nu i kosmiske analyser, der udgør sammenhængende tankerækker, logisk opbyggede som konkret næring for intellektet eller forstanden. I kraft af væsenernes egne erfaringer sammenholdt med disse analyser bliver den virkelige sandhed om verdensbilledet til levende konkret virkelighed.

Den udviklede eller åndelig modne forsker kan således ved hjælp af sit eget erfaringsmateriale eftertænke og derved kontrollere enhver førende detalje, enhver førende foreteelse i verdensbilledets kosmiske analyser og derved nå frem til ved selvsyn at opleve disse som konkret viden, sandhed og virkelighed.

Disse verdensbilledets kosmiske analyser iklædt intelligensmaterie og dermed gjort tilgængelige for almindelige intellektuelle sanser som kontrollabel videnskab og dermed blevet overført fra følelsens og instinktets domæne, hvor de kun var tilgængelige som ukontrollable trosdogmer eller profetiske postulater, til forstandens og den vågne dagsberidstheds klare realistiske område.

Hele verdensbilledet, dets psykiske eller åndelige såvel som dets materielle eller fysiske side er dermed blevet til håndgribelig eller konkret virkelighed. Og da denne viden kun kan af føde væremåden: at elske sin næste som sig selv og forståelsen af, at "alt er såre godt", samt klarsynet af væsenernes egen udødelighed eller evige eksistens som ét med Guddommen, forstår man, hvordan det nuværende udslag af den kosmiske verdensimpuls eller verdensgenløsning har banet vej for menneskets forvandling fra at være et uindviet til et indviet jordmenneske.

(Martinus i Livets Bog V stk. 1897)

Indhold

3	<i>Martinus:</i>
Loven for tilværelse	29	<i>Lone Jagtfelt:</i>
Den stenede vej
6	<i>Ruth Olsen:</i>
Hvad er intelligens?	29	<i>Birthe Kirk:</i>
Hold op med at være så god
9	<i>Else Byskov:</i>
Testamenteparadokset	30	<i>Ruth Olsen:</i>
Kvinder og kødspisning
11	<i>Per Bruus-Jensen:</i>
Om Jesus og menneskets frelse	33	<i>Ruth Olsen:</i>
Den tabte visdom
17	<i>Toni C. Bjerremose:</i>
Jesu sande mission	34	<i>Martinus: Vor tids demokrati</i>
21	<i>Mischa Lim:</i>
Hvorfor "Det er færdigt som det er"	35	<i>Søren Olsen:</i>
Op af den åndelige muddergrøft
	Bøger, som er anmeldt:	38	Kort fortalt
26	<i>Nikolaj Pilgaard Petersen:</i>
Enten-eller Både-og	45	<i>Andrew Jackson Davis:</i>
Dødsstunden
27	<i>Frederik Stjernfelt:</i>
Traktat om de tre bedragere	47	Møder
27	<i>Deepak Chopra:</i>
Genopfind kroppen, genopdag sjælen		
28	<i>Sonia M. Miller:</i>
Succes for sjælen		

Den Ny VerdensImpuls nr.3/2010

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
Giro 9 25 42 42

Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51
E-mail: gufr@it.dk
Tryk: Holbæk Amts Bogtrykkeri, 4300 Holbæk
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige **240 kr** og Norge **230 kr**, portofrit
tilsendt.

Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. november 2010**

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels
indhold, **der ikke nødvendigvis deles af redak-**
tionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation
til Martinus' verdensbillede.

Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse

Det var den sommer!

I sidste nummer skrev jeg, at der med
bladetfulgte eksemper på det materiale,
der hører med til udstillingerne, som bl.a.
Jan Langekær organiserer. Det viste sig,
at materialet vejede for meget og såle-
des ville sætte portoen en tak op. Men
dennegang har jeg gjort bladet 4 sider
mindre, og så kan det være med.

Artiklerne i dette blad viser den forskel-
lighed og mangfoldighed, vi kan have i
opfattelsen af mange ting. Som bekendt
er jeg stor tilhænger af åben dialog, for
så kan vi hver især selv vurdere argu-
menterne. Når alt kommer til alt må vi jo
alle handle ud fra, hvad vi finder rigtigst
for os selv.

De bøger, der anmeldes i dette blad, er
oftest meget tilfældigt valgt. Det afhæn-
ger af, hvad jeg lige falder over eller
får tilsendt. Jeg har som regel ikke disse
bøger til salg, men henviser til almindelige
boghandlere eller biblioteket.

Jeg har valgt sommerfugle som forside
tema i år. De glæder jo os alle med deres
vidunderlige farvepragt. Men nu hørte
jeg, at vore sommerfugle er på retur,
for pga. bl.a. landbrugets forurening
mangler de vilde blomster i landskabet!

Med sensommerhilsen
Ruth

Martinus

Loven for tilværelse

Til symbol nr. 44 "Elsker hverandre" skrev Martinus tilbage i 1930'erne følgende forklaring:

Hen over evighedens umådelige hav går et lille fartøj. Det er på rejse i verdensrummet. Det svæver mellem stjernerne. Det bevæger sig i "himlen". Dette lille fartøj hedder "jorden". Dets fornemste passagerer er mennesker. Men det har også andre passagerer, nemlig alle de øvrige levende væsener, der hører ind under jordiske former for liv. Det er en art "Noahs ark".

Nævnte fartøj følger en bestemt rute, der strækker sig ligeså langt som "havet". Denne rute hedder "tiden". Tiden og evigheden er således lige udstrakt. Men tiden er ligesom alle andre befærdede ruter eller alfare veje inddelt i måleenheder. Den form for måleenheder, der af det jordiske menneske bliver opfattet som mærkepæle i dets kosmiske rejse, er dem, vi har lært at kende som: år, måneder, uger, dage, timer og sekunder. Af disse udgør årene de mest fundamentale for samme væsen.

Hvert "nytår" er således en fundamental "milepæl" i det jordiske menneskes rejse med jorden gennem verdensrummet. Der findes naturligvis "mærkepæle" for langt større måleenheder eller afstande i denne rejse, såsom: århundreder, årtusinder, årmillioner; men sådanne er for de "himmelske rejsende", der er nået frem til at leve i bevidsthedslag, hvor tusinde år er som én dag og én dag som tusinde år. Og af den art "passagerer" er der endnu yderst sparsomt på jorden. For disse rejsende er den endnu et for primitivt befordringsmiddel.

Den har endnu ikke disse for en sådan bevidsthedstilstand tilpas komfortable "kabiner", "saloner" eller "kahytter", tjenlige for den rigtige menneskelige manifestation eller for væsener, levende og sansende udelukkende gennem "den hellige ånd", for væsener, der for længst i maskulin og feminin ligevægtig polforening har lagt pattedyrets zone bag sig og som fuldendte "gudemennesker" er opstanden i "det rige, som ikke er af denne verden". Disse væsener har deres specielle "fartøjer", skønne og lysende

verdener, oaser mellem sole, harmonier i farver, stråler og kærlighed.

Anderledes er det med jorden. Den er endnu ikke bygget for "himmelske rejsende" af en sådan rang. Dens fornemste opholdsrum er endnu kun at betragte som "stalde", thi de er beregnet for væsener med delvis dyrisk bevidsthed, væsener, der i kraft af han- og hunformens tyngde som individ af pattedyrets zone, af naturen kun ser

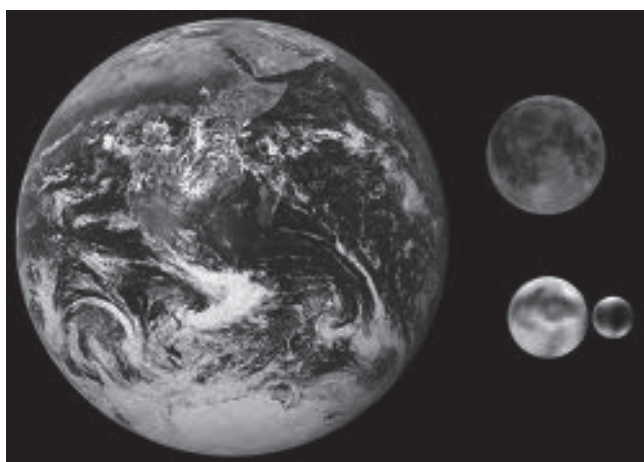
sin "næste" i det modsatte køn, og således kun overfor dette kan praktisere noget af overholdelsen af det store bud: Elsker hverandre, eller ligesom dyrene endnu kun kan forstå kærligheden gennem ægteskab, afkom og familie, kan således kun opleve kærligheden i form af "spire" – ikke i form af "blomst" eller kulmination. Jordens fornemste "passagerer" må endnu være i rum sammen med dyrene,

må endnu "æde sammen med svinene". Jorden er endnu kun et "skib" for ufærdige væsener, "forlorne sønner", men på rejse i "himlen" med kurs mod den evige Fader.

Den lyse udstråling

Gennem tiden og rummet svæver jorden altså som en lille stjerne. Dens kurs i evigheden er som før nævnt rettet mod den evige Fader, verdens centrum, alle tings "faste punkt". Den har harmoni og kærlighed til mål. Den nærmer sig den virkelige lykkes land mere og mere. Dette må nødvendigvis bevirke, at dens åndelige atmosfære må blive påvirket deraf. Denne påvirkning giver sig da også til kende som den i Livets Bog omtalte "lyse udstråling fra det guddommelige skabeprincip". Og for ca. to tusinde måleenheder eller "Nytår" siden fik jorden i sin kosmiske fart de første svage lysskær fra et forklaret land i sigte.

Disse lysskær, der fra det fjerne kastede sin glans ind over det jordiske "himmelskib" i form af tre store verdensreligioner "Buddhisme", "Kristendom" og "Islam", blev det nævnte fartøjs største oplysende momenter og fundamentale varsler om et "forjættet land" forude. De blev synlige beviser for jordens fart mod verdens centrum,

mod kulturens og civilisationens ophav, mod kilden til al harmoni, lykke og kærlighed. De nævnte religioner var således en forklaret zones yderste forposter, de synlige kendemærker for jordens tiltagende kurs ind imod lysets rige, mod solens sol.

Det lille himmelfartøj i form af jorden har altså i de sidste årtusinder permanent været indenfor lysskæret fra Faderens rige. Dette forhindrer dog ikke, at det samme fartøj i årtusinder længere tilbage i tiden i form af en fremragende høj kultur har haft endog meget stærke glimt af denne guddommelige atmosfære. Men det var endnu for langt borte fra lysets centrum. Tætte ”kosmiske skyer” vældede frem og formørkede lyset. Og jorden sejlede atter i mørket, kun svagt oplyst nu og da ved ”erindringerne” fra fortiden. Disse ”erindringer” kan endnu som brudstykker i stærk forvitret eller formørket form spores i de primitive naturmenneskers moralbegreber og forestillinger om livet.

Men jorden er nu nået så nær ind til lysets kilde, at ingen kosmiske skyer mere vil formå at formørke lyset helt. Jorden kan aldrig mere i denne spiral komme til at bevæge sig helt i mørke. Men dette betyder naturligvis ikke, at menneskene dermed er fri for alt, hvad der er af ubehagelig natur, tværtimod. Jo mere jorden nærmer sig lyset, jo mere oplyst den bliver, desto mere bliver det synligt, hvor ufuldkommen den er.

Ting, der før i mørket syntes at forekomme gavnlige, pragtfulde og behagelige, bliver nu i det begyndende lys stundom synlige som i højeste grad skadelige og underminerende. Således opfattedes f.eks. erobring, drab, krig og hævn i fortidens mørke som menneskehedens fornemste mål, livets højeste og skønneste mening, i lyset bliver de nævnte realiteter derimod synlige som de udløsende momenter for alt, hvad der kommer ind under begrebet ”en ulykkelig skæbne”, alt hvad der er lidelse og smerte. Det i mørket opfattede ”paradis” bliver i lyset således synligt som ”helvede”.

Jordens skyggeside

At der på jorden ikke kan forekomme særlig stor harmoni, lykke og ligevægt, så længe dens passage strækker sig gennem en sådan afsløringstilstand, er jo ikke så vanskeligt at fatte. Ligesom enhver anden ting, der på afstand bliver oplyst fra en lyskilde, har en skyggeside, således har jorden også en skyggeside, nemlig den der vender ud imod mørket eller bort fra det åndelige lysskær forude i dens kosmiske kurs. Og det er givet, at de ”passagerer” på jorden, der har deres pladser på den del af ”dæk” eller ”kahyt”, der vender imod lyset, bliver påvirket af afsløringerne, får en anden opfattelse af jorden og tilværelsen end dem, hvis pladser er på den del af ”fartøjet”, som ligger i mørke eller vender bort fra lyset.

Meningerne om, hvad der er fuldkommenhed, hvad der er ”helvede”, og hvad der er ”paradis”, bliver naturligvis forskellige. ”Passagerernes” opfattelse af alle ting er således helt forskellige, det gælder lige fra de mindste til de største detaljer ved livet, lige fra hygiejne, ernæring, beklædning til opfattelsen af selve livets store problemer, loven for tilværelse, udødelighed, moral og næstekærlighed. Men når opfattelserne er så forskellige, er jo dermed enhver form for fred, harmoni og ligevægt uden fundamentale betingelser på jorden for tiden, eller så længe den i sin himmelske fart endnu ikke er nået så langt ind i lyset, at dette omgiver den på alle sider, således at ingen ”passagerer” befinder sig i mørke.

Og betingelserne for fred er næsten blevet endnu mindre i de allersidste år, idet jorden for tiden er gledet ind i en ny stor kosmisk lysbølge fra det guddommelige rige forude. Da jordens møde med denne lysbølge jo ligger to tusinde måleenheder nærmere lyskilden end dens møde med religionernes lysbølge, vil førstnævnte lysbølge jo være af en langt større styrke, af en meget stærkere glans end denne. En endnu meget stærkere kontrast mellem lys og mørke vil derved komme til at gøre sig gældende.

Det der i religionernes lysbølge forekommer som fuldkomment, bliver nu ofte i den ny lysbølge eller verdensimpuls synligt som ufuldkomment. Det der i religionernes glans forekommer som ganske ubetydelige og intetsigende detaljer bliver undertiden her i det stærkere lys synligt eller afsløret som store afgørende realiteter i de enkelte individers skæbnedannelse, årsagen til deres svære modgang eller lidelser.

Og i samme grad som kontrasten mellem lys og mørke således forstærkes er også uroen og disharmonien mellem jordens ”passagerer” blevet forstærket. Kampen mellem lys og mørke er taget til og vil blive endnu meget mere voldsom, alt eftersom jorden mere og mere nærmer sig verdensaltets højeste lyskilde. Over jordens kontinenter vil blodet atter komme til at flyde. Store forskelligartede begreber om lys og mørke vil sætte menneskene op imod hverandre.

Alle tror at arbejde i lykkens og lysets tjeneste og sætter hver især hele sin energi og kraft ind på at gennemføre sine ideer og planer. Mange partier, både politiske og religiøse opstår, og hver især tror at være netop det særlige specielle gode, der skal frelse menneskeheden ud af dens nuværende kaos og vildfarne tilstande. Men ideerne fra mørkesiden er endnu for dominerende og forstærker yderligere sin kraft, alt eftersom lyssiden bliver stærkere og stærkere.

Her gælder naturens lov også: jo stærkere lys desto stærkere skygge. Men lyset vil jo efterhånden komme så nær, at skyggesiden helt må forsvinde. Og det er næsten

som om, at mørkesiden føler denne sin undergang nærme sig, ja den har endog allerede begyndt at udløse sig i en slags døds kamp. Noget af denne har vi allerede oplevet i begivenhederne i 1914-18. Millioner af sjæle verden over kan tale med herom. Gennem en fireårig lang rædselsnat oplevede de "helvede" i renkultur.

Men efter den mørke nat brød lyset atter frem. Men mørket var ikke affivet, var ikke overvundet. Jorden var endnu alt for langt borte fra den store lyskilde, til at lyset kunne få et virkeligt overtag over skyggesiden. "Helvede" fortsattes på jorden under nye former. Umådelige energier eller kræfter fra mørkesiden blomstrer frodigt. Nye fantastiske mordmidler er opfundne. Jorden er i øjeblikket udrustet til at kunne manifestere det dræbende princip i en sådan udstrakt renkultur og med en så omfattende styrke, at den i sin kosmiske bane i verdensrummet aldrig før har været ude for noget blot tilnærmelsesvis lignende.

Syndfloden og verdenskrigen er kun bagateller overfor den manifestation af mørke, der nu vil kunne udløses på jorden, og i realiteten kun venter på det udløsende moment for som "en tyv i natten" at komme til manifestation. Derfor gælder lignelsen om "de ti brudejomfruer" mere for i dag, mere for nutiden end for noget som helst andet tidspunkt i verdens historie. Thi "ingen får vide dagen eller timen, når dette skal ske". Men tiden er nær. Døden, sorgen og lidelserne skal atter gøre deres store høst på jordens kontinenter, gråd og tænders gnidsel atter kulminere.

Derfor bør det guddommelige varsko, "våger og beder, at I ikke skulle falde i fristelse, ånden er vel redebon, men kødet er skrøbeligt", runge med fornyet kraft ud over verden. Det burde lyde gennem den samlede verdens radiofoni, det burde kunne høres helt ned til Zulukaaffernes kraale og ildlændernes grenhytter og helt op til de nordligste bopladser på ismarkernes øde, såvel som gennem Østen og Vesten. Det kan ikke råbes for stærkt ud, at jorden iler mod "verdens ende". Alle må gøre sig rede.

En stor plan i den guddommelige verdensordning skal bringes til fuldendelse. Jorden skal slynges ind i en ny kosmisk bane, hvor alt som ikke er af "renhed", af kærlighed, må forblive udenfor. De stærke vibrationer fra Faderens zone opløser alle detaljer, som ikke er isoleret i kærlighed.

Det store mål

Mens menneskeslægten rustet til kamp, drab og lemlæstelse, mens mørkesidens "passagerer" forbereder sig på ikke at vende den højre kind til, når de bliver slået på den venstre, på ikke at eftergive sin næste, men derimod lade ham trælle så meget for sig som muligt, opretholde sit eget liv i luksus og glæde på bekostning af andres sundhed og forlighed, lykke og velvære, samt hævne, hade og forfølge så meget som muligt osv, ruller jorden videre ind i en ny umådelig kosmisk lysbølge, der fra "Faderens zone" kaster sine stråler frem gennem verdensrummet.

Denne lysbølge vil komme til at forcere jordens udvikling. Men forceret udvikling betyder forstærket lidelse. Jordens mennesker vil få den resterende del af sine lidelser, hvilket vil sige de tilbagevendende virkninger af de årsager, de

gennem deres fejlagtige levemåde har frembragt, koncentreret over en forholdsvis kort tidsperiode. Derved bliver lidelserne stærkere, end hvis udløsningen blev fordelt over en længere distance af tid.

Men dette bevirker så til gengæld, at jordens kurs mod lysets regioner derved ligeledes bliver forceret, og menneskehe-

dens himmelske fartøj vil således på en kortere strækning frem i tiden end tre årtusinder nå ikke alene at få "det forjættede land" i sigte, men også nå så meget ind i selve dettes regioner af lys, at skyggesiderne til den nævnte tid for største delen vil være fjernet. Jorden vil da have lagt den dyriske zone, det dræbende princip bag sig, er ikke mere et befordringsmiddel for sorg, sygdom og lemlæstelse, men er ved sin overståede passage gennem lidelseszonen blevet et "fartøj" med "guddommelige rejsende", der har "fuldkommen løbet", opnået visheden, er blevet ét med Faderen.

Lad os derfor hilse det nye år velkommen i tanken om, at den jordiske menneskehed med udgangen af det gamle år er kommen en måleenhed endnu nærmere lykkens regioner, og at dens individer trods nuværende og tilstundende lidelsestilstande dog er "himmelske rejsende", udødelige "passagerer" på en stjerne i en stjerneverden, med kurs mod livets, lysets og lykkens tinder. Og at der således allerede nu op over den mørke jord, det mørke dyrerige fra den fjerne horisont forude er begyndt at finkle og stråle en atmosfære af lys, der udelukkende vibrerer i kærlighedens store bud "Elsker hverandre".

Hvad er intelligens og hvor sidder den?

v/Ruth Olsen

Hjerneforskningen optager utroligt mange naturvidenskabsfolk i disse år, for man synes at være overbevist om, at når bare man finder ud af, hvordan hjernen fungerer, vil man med snedig manipulation kunne forbedre menneskets intelligens. Men faktisk ved man ikke rigtig, hvad intelligens dybest set er for noget.

Man tester og måler den såkaldte intelligenskvotient (IQ), men den fortæller kun noget om, hvor god man er til at løse bestemte opgaver. Derfor har man nu fundet på noget, man kalder "generel intelligens", som er et mål for flere forskellige slags evner. Med skanninger af hjernen mener man at have fundet ud af, hvilke dele af hjernen, der aktiveres ved hvilke sanseindtryk og tankeprocesser.

Tidsskriftet III. Videnskab (nr.10/2010) kan således berette, at nu ved man, at intelligensen sidder i hjernebarken, og at intelligensen er højere jo hurtigere nervesignalerne bevæger sig.

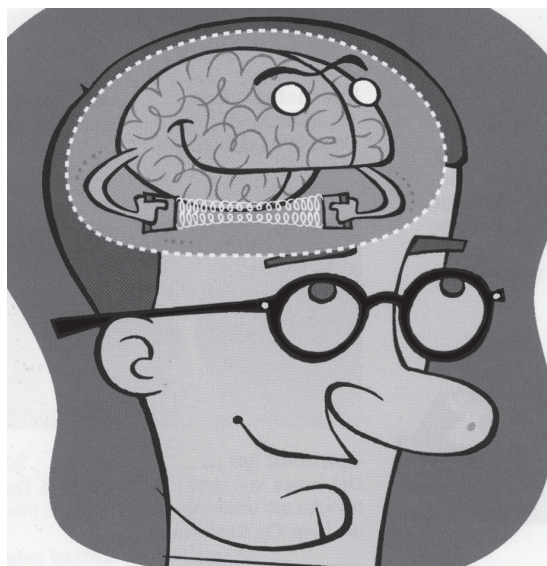
Man mener også at have påvist, at mænd og kvinder bruger hjernen på en lidt forskellig måde, men man vover dog ikke at påstå, at mænd er mere intelligente end kvinder. Det var der en dansk psykiater – Torkil Vanggaard – der påstod engang i 1970'erne, men det slap han ikke godt fra, for da var kvindebevægelsen jo på sit højdepunkt. Man mener nu, at mænd generelt er bedre til matematik og har bedre rumlig sans, mens kvinder er bedre til at udtrykke sig skriftligt og mundtligt og til at forstå ordenes betydning. Men dette ændrer sig jo, efterhånden som polforvandlingen skrider frem.

Forskernes problem er, at de ikke har fundet ud af, at hjernen kun er en "mellemstation" mellem omgivelsernes energier og vore åndelige legemer, herunder intelligenslegemet. Martinus har forklaret, at der er forskel på det, han kalder "fysisk dagsbevidsthed", dvs oplevelsen af den fysiske sansepåvirkning, og "åndelig dagsbevidsthed", som er oplevelsen af *meningen* med de elektriske impulser, som hjernen formidler. Det første har ethvert

primitivt dyr, mens det sidste er noget, der kræver en vis udvikling af det åndelige intelligenslegeme.

Først når hjernen er i stand til at formidle den højere energifrekvens, som intelligensenergien er, kan man begynde dagsbevidst at tænke og analysere og dermed forstå betydningen af de energiimpulser, der er resultatet af samspillet med omgivelsernes energi. Hjerneforskere har ikke opdaget, at nerveimpulserne har forskellig finhed og frekvens og dermed forskelligt meningsindhold. Men at det ikke er hjernen, der tænker eller tolker energiimpulserne, synes det endnu ikke at være faldet dem ind.

Martinus skriver i LB I stk. 224: *"Hjerne- og nervesystemet udgør således individets "port" ind til den åndelige verden. Alt eftersom jordmenneskets åndelige legemer endnu er uudviklede, vil det altså være offer for den overtro, at "porten" eller hjerne- nervesystemet er årsag til dets åndsfunktioner og er således endnu ubevidst i de faktiske forhold.*

Nævnte overtro bliver yderligere stimuleret af den omstændighed, at der i "porten" til den åndelige verden findes små særlige åbninger for de særlige arter af elektriske bølger, hvilket altså igen vil sige, at der i hjerne- og nervesystemet findes særlige centre eller komplekser for de forskellige åndsfunktioner. Man vil altså være offer for den illusion at tro, at disse særlige centre er

selve årsagen til funktionerne, medens de i virkeligheden kun udgør særlige indstillingsorganer for fysisk afsendelse og modtagelse af de tilsvarende særlige åndelige energibølger eller vibrationer."

Når forskerne i deres skannere konstaterer, at forskellige bevidsthedsfunktioner aktiverer forskellige dele af hjernen, er det altså disse "centre", de finder.

Alt eftersom vore åndelige legemer udvikles, vil der åbnes centre i hjernen til samspillet med disse legemer. Hjernens, dvs redskabets, udvikling styres jo af bevidstheden. Jeg har læst (III. Videnskab 7/2004), at: "Ny forskning viser, at hjernecentre vokser, hvis man begynder at spille et instrument". Således mener man, at musik har en gavnlig indflydelse på intelligensen. Det har man kaldt "Mozart-effekten".

Et eksempel: som barn klarede Einstein sig dårligt i skolen, men så fik han en violin og blev efterhånden dygtig til at spille. Dette gjorde, at han også klarede sig bedre på andre områder, og til sidst blev han en af skolens dygtigste elever. Dette skulle tale for, at musikudøvelse forbedrer "hjernens vejnet" og forbindelsen mellem de to hjernehalvdele. Men det har ikke noget at gøre med hjernens størrelse, for Einsteins hjerne vejede kun 1230 g mod de 1400 g, der er normalt for mænd. Einstein var dog ikke klogere, end at han i 1939 opfordrede Roosevelt til at konstruere en atombombe, for han havde jo fundet formelen for, at selv en beskednen masse stof kan forvandles til en enorm energi.

Hjertets intelligens

På det seneste har man fundet ud af, at også hjertet har en form for intelligens. Ved forskning på Heart Math Institute i USA har det vist sig, at hjertet har ca. 40.000 neuroner, der fungerer som en enhed med hukommelse og evne til under visse betingelser at træffe selvstændige valg. Hjertet har således en slags hjerne, der står i tæt forbindelse med hele nervesystemet, og fordi det har samme slags celler som hovedhjernen, har de ingen problemer med at "tale sammen".

Hjertet kunne vel også tænkes at være en "port ind til den åndelige verden", dvs stå i forbindelse med vore åndelige legemer, ikke mindst følelseslegemet. Det har vist sig, at hjertets "hjerne" kan formidle psykiske tilstande fra hjertet til hjernen og påvirke hjernens evne til at tænke. Positive og harmoniske følelser skaber harmoniske elektriske bølgemønstre, der er kohærente, hvilket fremmer tænkeevnen, mens følelser som frustration, depression og

aggression skaber uharmoniske bølgemønstre, der hæmmer tænkeevnen. (Alex Riel: "Mystik og videnskab" s. 134).

Videre skriver Alex Riel: "Vi kan påvirke andre mennesker via hjertet, idet hjertets elektromagnetiske felt strækker sig ud over 1 meter fra kroppen, og her kan vi mærke andres mentale tilstande og påvirke dem. Det kan hjernen ikke. Hjertet virker som empatisk antenne, der står for den umiddelbare oplevelse af gruppeempati og er afgørende for, i hvilken grad man kan opfange en gruppestemning. Socialiseringen afhænger af, om hjernen tør lytte til hjertet, der har et elektrisk felt, som er 60 gange stærkere end hjernens."

Når der er denne nære forbindelse mellem hjerte og hjerne, er det ikke så mærkeligt, at en hjertetransplantation kan ændre et menneskes psyke. Hjertets betydning rækker langt ud over, hvad man hidtil har troet, og har mange flere funktioner end at sørge for blodets cirkulation af livsenergi i kroppen.

I sin bog "Det selvhelbredende menneske" (Aschehoug 2004), har Susanna Ehdin et afsnit om følelsernes intelligens, hvor hun refererer til Daniel Golemans bog med samme titel. Han beskriver betydningen af at være følelsesmæssigt kompetent for at klare sig godt, på jobbet, i familien, i samarbejdet med andre osv. Han kalder det EQ (emotional intelligens), og påviser at mennesker med høj EQ er bedre ledere, bedre og hurtigere problemløsere osv. Han siger, at jo mere veludviklet vort følelsesliv er, desto mere kan vi gøre brug af tankekapaciteten, for de to områder stimulerer hinanden.

At følelse og intelligens gerne skulle harmonere kender vi også fra åndsvidenskaben.

Forskning har i øvrigt vist, at også fordøjelsessystemet har sin form for intelligens, som de kalder "tarmhjernen", fordi den synes at kunne tænke og tage beslutninger selv (Ill. Videnskab 10/2004). Den indeholder 100 mill. nerveceller, ligeså mange som hele rygmarven, og 30 forskellige signalstoffer af samme slags, som man kender fra hjernen, f.eks findes over 95% af kroppens serotonin i tarmen. Tarmens nerveceller er yderst følsomme overfor signaler fra resten af kroppen og er således også i tæt kontakt med hjernen såvel som hjertet.

Oplevelse er genkendelse

Nogle forskere drømmer om at kunne forbedre menneskets intelligens ad kunstig-kemisk vej. Det er en absurd forestilling, når de end ikke ved, hvad intelligens i virkeligheden er. Men hvad man end tror den er, vil den vokse i takt med de erfaringer, vi gør os. Og erfaringer kan vi ikke undgå at samle, mens livet opleves. Erfaringer kan ikke fås i pilleform.

Da al oplevelse er en form for genkendelse, er det af afgørende betydning, at vi får opbygget os et stort erindringslager. Men det er også vigtigt, at det er nemt og hurtigt at få fat i erindringerne, dvs de allerede indhøstede erfaringer, når man skal bruge dem. Her gør intelligensenergien sin uvurderlige nytte ved at samle og organisere erindringerne i et slags "kartotekssystem", der er mere genialt end noget computer-mappesystem, bl.a. fordi det kan virke automatisk.

Vi bygger hele tiden dette "kartotek" større og bliver ved stadig øvelse bedre til at jonglere med denne "samling". Jo flere erindringer af samme eller lignende art, jo stærkere er vor genkendsesevne. Vi kan endda ved hjælp af intelligensenergien udbygge samlingen ved selv at sætte erindringerne sammen på nye og kreative måder. Vi er således blevet et skabende væsen og ikke blot en erfarings-indsamler. Martinus sammenligner erindringerne med "byggeklodser" (LB I stk.189), hvormed vi kan opbygge helt nye "formationer". Den folkelige vits til betegnelse af den, man regner for mindre intelligent: "Han har ikke så mange brikker at flytte med", er altså ikke helt forkert.

Da jeg første gang læste Martinus' beskrivelse af dette vort store righoldige erindringslager, var jeg forundret over, hvordan der var "plads" til alt det. Der ligger jo erindringer fra uendelig mange liv, ja fra vort "evige livspanorama". Og selv om det er begrænset hvor meget af det, vi kan "fiske" op i dagsbevidstheden, er det der dog alt sammen hele tiden og øver sin indflydelse ubevidst. Men nu hvor vi kender nogle computeres store informationslager - kapacitet, begynder man at forstå, hvad der er muligt med de finere og hurtigere energier, vi kalder "åndelige".

Det er i øvrigt interessant at opleve, hvordan for længst glemte minder kan dukke frem i dagsbevidstheden, når vi hører en bestemt melodi eller støder på en særlig duft. Selv oplevede jeg for nylig at støde på en duft, der fik en barndomshave til at tone frem for mit indre øje, en duft jeg ikke siden barndommen havde mødt. Størstedelen af erindringslageret virker dog oftest ubevidst. Det sker f.eks. hvis man straks forstår (det meste af) Livets Bog første gang, man læser den. Det ville næppe ske, hvis man ikke i tidligere liv allerede havde stiftet bekendtskab med tanker i den retning. Genkendelsen kan bevirke, at det nu opleves som "viden" og ikke mere som "tro" (LB I stk.189).

Når hjerneforskere konstaterer, at mænds og kvinders intelligens er lidt forskellig, er det let at forklare med baggrund i åndsvidenskaben. Mænd og kvinder har jo samlet forskellige erfaringer og opøvet forskellige færdigheder i de forgangne liv og har derfor også opbygget

lidt forskellige erindringsfelter. Men det begynder nu at udjævne sig efterhånden som polforvandlingen skrider frem, og vi er begyndt at samle erfaringer på næsten de samme områder.

Hukommelsen

Intelligens er altså ifølge Martinus dels et spørgsmål om, hvor mange erindringer dvs erfaringer af nogenlunde samme slags, der er samlet i ét felt, hvorved genkendsesevnen er blevet forstærket, dels et spørgsmål om evnen til at sætte disse erfaringer sammen på nye måder og således blive klogere ad en rent åndelig vej. Vi er derved blevet skabende væsener, der kan kreere nye ideer og indsigter. Hvad vi nu mangler i hukommelsesenergi, kan vi efterhånden kompensere for med intelligensenergi.

Også hukommelsen har naturvidenskabens forskere forsøgt at finde i de forskellige dele af hjernen, f.eks. har man fundet ud af, at korttidshukommelsen "sidder" et andet sted end langtidshukommelsen. Når vi med åndsvidenskaben ved, at hjernen kun er en "mellemstation" mellem det fysiske og det åndelige, kan det ikke undre, at forskellige energier bruger forskellige dele af hjernen, sådan som Martinus beskriver det i LB I stk.224 ("særlige centre for de forskellige åndsfunktioner").

Forskerne tror, det er hjernens neurale netværk, der gemmer vore erindringer, lidt ligesom informationer gemmes på PC'ens harddisk. Men der er alligevel mange ting, de må undres over. F.eks. har de fundet ud af ved hjælp af skannere, at hjernen i nogle genkendsesprøver har valgt det rigtige, *før* personen bevidst har valgt. De mener, det svarer til, når vi oplever, vi *ved* noget, men ikke kan få det op i dagsbevidstheden ("jeg havde det ellers lige på tungen"). Det betyder vel bare, at der er nogle brøkdeler af sekunders forsinkelse i "omstillingsbordet"! I øvrigt mener forskerne, at hjernen har en lagerkapacitet på op til 10 i 8422'ende potens, 10 med 8422 nuller efter - i gigabites!

Nogle hollandske forskere har påvist, at korttidshukommelsen med det kemiske stof ampakim kan forbedres med op til 68%, fordi det får nerveimpulserne til løbe hurtigere. Til gengæld forringes langtidshukommelsen med 20%.

Forskningen har også vist, at dyr synes at have en bedre hukommelse end mennesker, - til forskernes store forundring, for mennesket har jo i deres øjne en meget større "harddisk", altså hjerne. Men som Martinus har fortalt os, betyder vor udvikling, at hukommelsesenergien formindskes mens intelligensenergien øges.

I øvrigt forbyrsvs mange forskere af dyrs "intelligens" - f.eks. ravnens, men de kender jo heller ikke forskellen på instinktenergi og intelligensenergi - endnu.

Testamenteparadokset

v/Else Byskov

Nu raser debatten i Martinuskredse om det store værks titel: "Det Tredje Testamente". Lad os starte med at fastslå, at Martinus, da han var oppe i firserne, fik en stærk åndelig impuls, som fortalte ham, at hans værk var "Det Tredje Testamente" og dermed efterfølgeren til Det Nye Testamente. Dermed kan man vel sige, at Martinus' værk er en del af selve Bibelen – den guddommelige vejledning til jordmenneskene. Værket er også "det meget", som Jesus ikke kunne fortælle sine disciple for 2000 år siden, fordi "de ikke kunne bære det endnu".

Vi, der kender og elsker Martinus' værk, har ingen problemer med at kalde det "Det Tredje Testamente", for det er indlysende, at det *er* det: guddommelig vejledning tilpasset til det moderne, intellektuelle menneske, hvis intelligens har udviklet sig i så høj en grad, at det har mistet sit religiøse instinkt.

Martinus' værk er altså åndelig føde for dem, der ikke længere kan lade sig besnære af religionens magi, og som derfor har vinket farvel til de dogmatiske religioner. For at man skal "være klar" til at finde interesse i Martinus' værk, skal man være færdig med trosbaseret religion, og det betyder, at værket i høj grad henvender sig til ateister. Jeg var selv ateist i 30 år, da jeg "faldt over" Martinus. Martinus siger selv, at ateisme kun er en overgangsfase, en periode hvor man giver slip på den åndelige ballast, man har med sig, sådan at man kan blive en "ny flaske", hvorpå ny vin kan hældes. I ateismeperioden tørrer man tavlen ren, så man bliver klar til ny indsigt. Martinus' værk henvender sig i høj grad til ateister.

Og det er her, at problemet med titlen "Det Tredje Testamente" opstår. Ordet testamente lugter af religion, og det er jo lige netop det, som mange af de potentielle proselytter er færdige med. Når man insisterer på at "sælge" en titel, der lugter af religion til ateister og mennesker, hvis religiøse instinkt er dødt, svarer det til at man vil sælge røde bøffer til vegetarianer og whisky til afholdsmænd. Det lugter alt for meget af alt det, man lige er blevet færdig med, og som man derfor tager afstand fra. At forsøge at markedsføre åndelig føde til ateister som "Det Tredje Testamente" er nok ikke lige det, man lærer i faget markedsføring på Handelshøjskolen.

I 2002 fik jeg udgivet en introduktionsbog om Martinus i USA med titlen "Death Is an Illusion – a Logical Explana-

tion Based on Martinus' Worldview". I den bog skriver jeg loyalt at Martinus' værk er "Det Tredje Testamente". Jeg har i de forløbne 8 år fået en masse respons på bogen, og en helt gennemgående kommentar har været: *Hvor er det interessant, bare det ikke hed "Det Tredje Testamente, det har generet mig meget. Det er vel nok prætentivt, hvem tror han han er?* Og kommentarer i samme stil. Der er ingen tvivl om, at testamentereferencen skubber mange potentielle læsere bort, og at vi skyder os selv i foden, når vi insisterer på at "*her har vi Det Tredje Testamente*".

Jeg synes derfor, at vi skal gå to veje. Den ene vej er den, der argumenteres for af Fonden Det Tredje Testamente: vi skal udbrede kendskabet til Martinus' værk som "Det Tredje Testamente". Det skal stå allerøverst og med fede typer: HER ER DET TREDJE TESTAMENTE. Fint, men vi skal være klar over, at vi dermed har skubbet mange potentielle læsere bort. Men der vil naturligvis også være læsere, der ikke har problemer med testamentereferencen, og som derfor samler værket op alligevel.

Den anden vej er én, hvor vi i sekundærlitteraturen gengiver det fantastiske indhold i værket uden at referere til noget testamente. På den måde kan vi få gjort mange flere læsere interesserede, og det vil have en langt bredere appel blot at lade testamentereferencen ligge i første omgang. Når man så har stiftet bekendtskab med materialet og kan se den strålende logik, der gennemstrømmer det, ja så vil man være langt mere villig til at acceptere, at det *er* Det Tredje Testamente. Men man behøver ikke at skilte med det "up front", for ikke at skræmme potentielle læsere væk. Og man kan godt have glæde og gavn af værket uden at vide det med testamentet.

Jeg tror ikke, at Martinus har problemer med, at vi gør begge dele. Det behøver ikke at være et enten eller. Det kan lige så godt være et både og. Martinus kan jo godt se problemet, og ingen ved bedre end han, at ateister ikke kan besnæres af noget, der smager af religion. Og man kan vel sige, at al den stund Martinus selv insisterede på, at hans værk ikke var et trosobjekt, så har det vel ikke noget med religion at gøre, og dermed er en insisteren på testamentekonneksen et paradoks. "*Det her er "Det Tredje Testamente", men det har ikke noget med religion at gøre*". "Øh, hvad snakker du om?" vil mange sige.

Vi må leve med testamenteparadokset, og når man har sat sig godt ind i værket, er det ikke et problem, at vi her har et materiale, der insisterer på ikke at være et trosobjekt

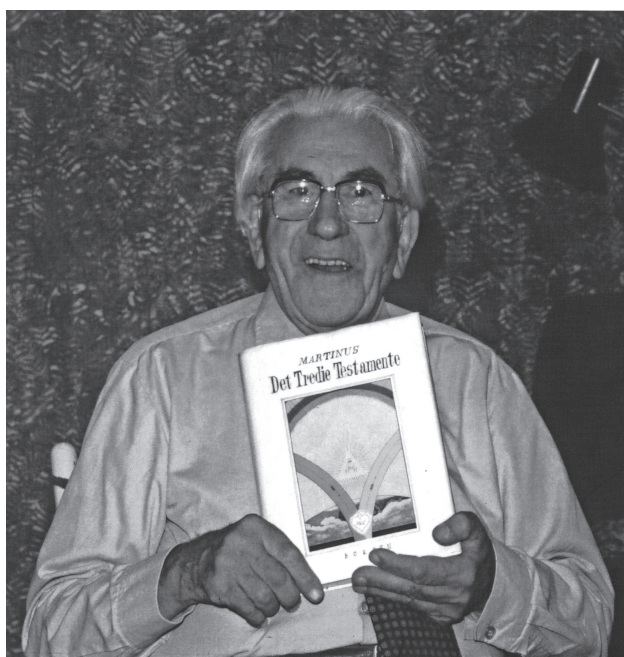
og alligevel er en del af Bibelen. Men det kræver mange timers studier at nå til den erkendelse, at der ikke *er* et paradoks – kun et tilsyneladende paradoks. Paradokset ophører, når vi forstår, at værket er åndelig føde for dem, hvis religiøse instinkt er dødt, og som derfor ikke længere kan føres ved tro. Det ophører, når vi forstår, at tro skal erstattes af viden. Så VED vi, at vi her har åndelig føde til det moderne intellektuelle menneske, og at denne åndelige føde er Det Nye Testaments fortsættelse.

Men det er svært for nye interesserede at forstå, og vi taber en masse mennesker på gulvet, hvis vi ikke stiller os lidt mere afslappede overfor det med testamentet. Det behøver man ikke at vide lige med det samme. Det kan

komme hen ad vejen, jo mere man sætter sig ind i værket. Vi forlanger jo heller ikke at et barn, der lige har lært at læse, skal studere Kant og Hegel i første klasse.

Der er ikke noget forkert i at gå to veje. Jeg mener, at vi roligt kan afsøge de muligheder, der er, for at udbrede kendskabet til værket, for at så mange mennesker som muligt kan få glæde af det – også uden at insistere på det med testamentet. Martinus var ikke smålig, og jeg tror han tager det afslappet, hvis vi gemmer det med testamentet til senere.

Else Byskovs nye bog om Martinus: "Ten Great Ways to Understand the World – The Larger Perspective on the Leading Edge of Thought" er ude nu på Amazon.com

Kristendommen skulle føre til materialisme

Kristendommen kunne føre menneskene til et materielt stadium, fordi den ikke gav oplysning om reinkarnation. Den skulle kun give oplysning om det ene liv, og derved kunne menneskene ikke få den rigtige forklaring på livets mysterium. Kristus kendte udmærket til reinkarnationen, men det skulle menneskene ikke, for så ville de ligesom i østen blive ved at være religiøse og ikke give sig fuldstændig hen i materien. Ved at hengive sig til materien kom de til at opleve kulminationen af mørket.

(Kosmos 11/91 "Kristendommens verdensepoke")

Om Jesus og menneskets frelse

v/Per Bruus-Jensen

*Vi må elske hinanden,
eller dø...!
U'Thant*

Jesus og hans samtid

Set i lyset af mennesket som et produkt af millionårig evolution er det både fristende og nærliggende at stille følgende spørgsmål:

Hvordan kunne en skikkelse som Jesus tro, at mennesket ville være i stand til at nå til 'frelse' via praktisering af dyder, som ikke gennem fortidens evolution havde været højt prioriteret af 'naturens orden' og derved var blevet naturligt indbygget i den menneskelige psyke og hele organiske struktur...? Tvært imod havde egenskaber som *selviskhed*, *hensynsløshed* og *magtfuldkommenhed* hele vejen igennem haft højeste prioritet som overlevelseskvaliteter betragtet og var i samme forbindelse gennem årtusinder blevet ætset ind i den menneskelige psyke og mentalitet som noget, man ikke uden videre viljemæssigt hverken kunne eller burde sætte sig ud over. Og desuden: hvad var det i det hele taget for en 'frelse', Jesus stillede i udsigt...? Frelse fra hvad...? Fra *døden* som noget definitivt, til fordel for et evigt liv...? Eller fra evig fortabelse i et dæmonisk helvede...?

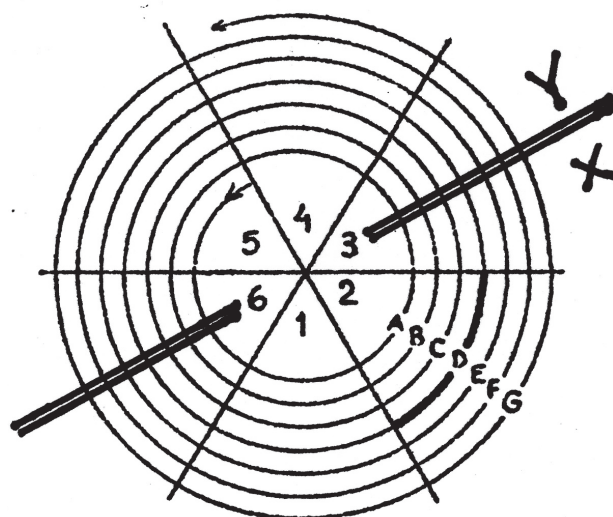
Nuvel! Men er døden (hvis den faktisk er endegyldig) ikke den *sande* frelse, i og med at den én gang for alle, og dermed evigt, løser det enkelte menneske fra dette at eksistere og dermed fra såvel muligheden af et evigt helvede som muligheden af evig berøring med al den brutalitet, grumhed og lidelse, som livet i den fysiske verden jfr. historiens gang indtil overflod er så rigt på...? Og derfor igen: hvad var det mere nøjagtigt, Jesus stillede det dødelige menneske i udsigt som belønning for en livsførelse, det i medfør af evolutionens millionårige 'belæring' rent faktisk på forhånd var afskåret fra at kunne praktisere – såvel i fortiden som i nutiden...? Vidste Jesus det mon selv...? Var han overhovedet bevidst i den evolutionære proces...? Og i bekræftende fald: var det – set i et evolutionsperspektiv – i det hele taget rimeligt, at han i moralsk henseende revsede sin samtid, som han gjorde...?

Martinus og det alternative menneskesyn

Til besvarelse af disse provokerende spørgsmål kan med fordel trækkes på det verdensbillede og menneskesyn, Martinus plæderer for, idet mennesket her fremstilles som *udødeligt* og dermed som et væsen, der *på forhånd* er garanteret evigt liv.

Men hvis mennesket virkeligt er evigt og udødeligt, hvordan kan det så være, at vi alle uden undtagelse før eller siden hjemsøges af netop død og undergang. Og hvordan forklares det, at vi indtil nu ikke har drevet det videre end til at udgøre et højt udviklet dyr med ophold i en tung og besværlig fysisk materieverden (diagram zone D). Et dyr, der intelligensmæssigt godt nok overgår alle andre væsener i denne verden, men som moralsk og adfærdsmæssigt stadig i vid udstrækning udviser primitive, dyriske træk...? Endog til overmål som følge af samspillet mellem netop intelligensen og den dyriske moral, idet dette samspil sætter sidstnævnte i stand til at manifestere sig i en grad og et omfang, som ingen andre dyr kan måle sig med (masseslagterier, våbenbrug og krigsførelse, tortur, etniske udrensninger, vivisektion, økonomisk udbytning, etc. etc.). Med andre ord: burde det evige og udødelige menneske ikke for længst være nået videre i sin udvikling end til dette trods alt ydmyge trin ...?

Også disse to vigtige spørgsmål har Martinus svar på. Svar, der hvad døden angår henviser til fænomenet *reinkarnation* som en måde efter behov at kunne erstatte

enhver tabt organisme med en ny og herved kompensere for den rolle, netop døden spiller i den fysiske verden. Og svar, der med hensyn til det øjeblikkelige udviklingstrin tager udgangspunkt i den oplysning, at det evige liv for hvert eneste levende væsen i praksis former sig som en vandring gennem et uendeligt spiralkredsløb. Et kredsløb, der for hvert omløb ekspanderer mere og mere, samtidigt med at hvert omløb i forholdet 1:1 er opdelt i en fysisk-materiel sektor samt en åndelig-spirituel sektor, og hvor det endvidere for menneskets vedkommende gælder, at det sammen med mineralerne, planterne og dyrene for nuværende befinder sig i den fysisk-materielle sektor af et nærmere bestemt omløb. Hvilket ifølge sagens natur igen betyder, at vi både bag os og foran os har en åndelig-spirituel sektor, hvor den førstnævnte henfører til et *fortidigt* omløb, som vi af visse grunde har forladt, medens den sidstnævnte knytter sig til det indeværende nye omløb som en ventende fremtid.

Med hensyn til den fortidige tilknytning til et tidligere spiralomløbs åndelige-spirituelle sektor har vi mindelser om dette via Bibelens beretning om Adam og Eva i Paradisets Have, hvor de som mennesker først levede i permanent og harmonisk samkvem med Gud, men senere via det såkaldte syndefald satte dette privilegium over styr og som straf blev henvist til en anden verden uden for Paradisets Have. En verden af tidsler og torne, død og smerte samt hårdt arbejde, alias et *nyt* spiralomløbs fysisk-materielle sektor. Kort sagt den verden, vi nu finder os placeret i, idet navnene Adam og Eva iflg. Martinus skal ses som symboler for netop den menneskelige livsform og fremtoning.

Men hvis mennesket i skikkelse af Adam og Eva under deres ophold i Paradisets Have har haft status som rene åndsvæsener, hvordan kan de så fra det ene øjeblik til det næste være blevet omplantet til den tunge, fysiske materieverden, således som Bibelen fremstiller det, ikklædt hertil svarende tunge, fysiske organismer...?

En oplagt gåde! Men noget sådant har der iflg. Martinus absolut heller ikke været tale om. Tværtimod er '*fordrivelsen fra Paradisets Have*' sket gradvis og har som et spørgsmål om tilpasning i praksis formet sig som et langvarigt evolutionsforløb med tilknytning til både mineralske, vegetabiliske og animalske stadier. Stadier, hvorunder Adam og Eva ikke alene lidt efter lidt har udskiftet deres tidligere rent spirituelle livsform med en stadig mere udtalt fysisk-materiel eksistensform, men desuden på individplan er blevet præget og formet af de overlevelsesvilkår, som generelt kendetegner den fysiske materiezone. Ikke mindst dens dyrerige, der gennemført er domineret af det krav, at den enkelte i konkurrence på liv og død med forekommende medvæsener må tilkæmpe sig alle basale livsformønheder – i første række *føde*,

men også et personligt territorium som grundlag for forsørgelse af en mage og tilkommende afkom. Og som det vil forstås, er det netop her i det nye spiralomløbs dyrerige, underkastet naturens barske orden, at vi i dag finder Adam og Eva. Finder dem som det avancerede dyr og gryende nye menneske, repræsenteret ved hele menneskeheden samt alt, hvad den står for.

Evolutionen og menneskeheden menneskeheden fremtid

Det er hermed på Martinus' vegne blevet belyst, hvordan det kan anses for legitimt, at mennesket trods sin udødelige evighedsnatur for nuværende ikke er nået længere end til at befinde sig i en situation som den netop beskrevne; dvs. i en tilstand som avanceret repræsentant for et fysisk dyrerige, der ved sine krævende eksistensvilkår på dybtgående måde har sat sit præg på det. Men samtidig rejser netop denne situation spørgsmålet om, hvordan man skal komme videre herfra...? Altså hvordan mennesket inden for en overskuelig tid skal bære sig ad med *helt* at afkaste dyrehammen og i samme forbindelse kvalificere sig til genindtræden i Paradisets Have; dvs. genindtræde som rent åndsvæsen i det nye spiralomløbs åndelige-spirituelle sektor...?

Spørgsmålet er så meget mere aktuelt og påtrængende som menneskeheden i det store og hele stadig overvejende lever i pagt med selvopholdelsesdriftens årtusindgamle logik og aggressive normer, således som hele den aktuelle verdenssituation p.t. vidner om, og hvilket taler for, at den pågældende 'logik' med tilhørende selviske moralnormer i tidens løb ligefrem er blevet *organisk* indbygget i den menneskelige natur og derfor kun vanskeligt kan fraviges. Thi for os alle gælder det mere eller mindre, hvad Paulus' i sin tid sagde om sig selv: "*det gode, jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, jeg ikke vil, det gør jeg.*" Og hvordan løse dette problem i en verden, der i konsekvens af netop denne situation på næsten alle områder fremdeles appellerer til just selvopholdelsesdriften i det enkelte menneske og herved så at sige holder sig selv ved lige...?

Som udgangspunkt for et svar på dette vigtige spørgsmål skal peges på det organ, som i pagt med selvopholdelsesdriftens logik og normer gennem hele evolutionen i dyreriget mere end noget andet har bestemt og formidlet det enkelte menneskes overlevelsesbestræbelser. Nemlig dets fysiske hjerne. Og følgelig er det også netop her, der i første række over en bred kam må sættes ind, hvis menneskeheden inden for en overskuelig tid skal kunne gøre sig håb om en tilstrækkelig radikal ændring i sin situation. Dvs. en ændring, der kvalificerer os til som en selvfølge at kunne opfylde betingelserne for etablering af en højere og lysere verdensorden end den nugældende.

En helt igennem ægte *menneskelig* verdensorden, der omfatter alle mennesker, og som er præget af humanitet og næstekærlighed samt en organisk baseret lyst til udelukkende at virke til fordel for tilværelsens *livgivende* princip og i samme forbindelse totalt forsage dens dræbende princip, som for nuværende er i højsædet. For uden at kunne præstere dette er mennesket heller ikke egnet til at indtræde i spiralomløbets åndelige-spirituelle sektor med tilhørende verdener og varigt føre sin tilværelse her. Men hvordan skal man forestille sig, at et sådant vidtgående sceneskifte faktisk er muligt...? Tilmed inden for en overskuelig tid.

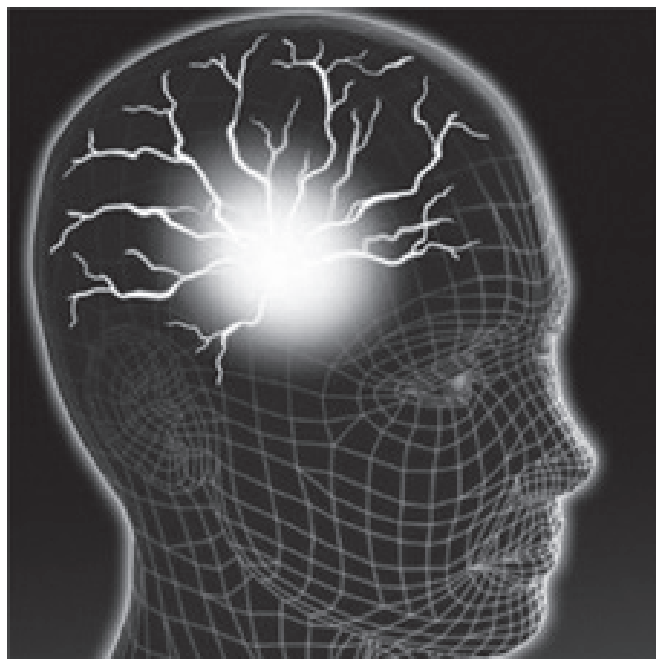
For at forstå dette må vi tage udgangspunkt i en kort fremstilling af den menneskelige hjernes basale opbygning. Groft beskrevet kan hjernen hos mennesket opdeles i to hovedområder, der samvirker, nemlig ”den gamle hjerne” og ”den nye hjerne”, og vi skal i det følgende se lidt nærmere på dem begge.

1. Den gamle hjerne

Som tilhørende hvirveldyrenes udviklingslinie er udgangspunktet for den menneskelige hjernedannelse rygmarven, som mennesket har til fælles med fiskene, og som dermed spejler disses udviklingstrin. Imidlertid kan rygmarven ikke i sig selv betragtes som en egentlig hjernestruktur; en sådan kommer først beskedent til syne på tidspunktet for paddernes og især krybdyrenes æra på Jorden og viser sig som en tilvækst af nye organiske anlæg i forlængelse af rygmarvens forpart (medulla, hjernestamme mv.). Anlæg, der på den ene side muliggør en ny og mere avanceret bearbejdning af tilflydende sanseindtryk, end der hidtil har været mulig, og som på den anden side i overlevelseskampens tjeneste også muliggør en adfærd, der tilpas matcher denne nye virkelighedsopfattelse – alt sammen i overensstemmelse med et ultra-elementært overlevelsesprogram, repræsenteret ved behovet for føde og sex samt magt og styrke til at sikre sig disse basale livsfornødenheder.

I pagt med sin placering på den evolutionære tidslinie omtaler man dette første egentlige hjerneområde som *reptilkomplekset* (MacLean). Det følges senere på tidspunktet for de lavere pattedyrs tilsynekomst på udviklingsstigen op med endnu en organisk nydannelse, nemlig den såkaldte *limbiske* vinding eller slynge, der muliggør en helt ny form for omsætning af såvel ydre som indre påvirkninger til subjektive repræsentationer.

Med hensyn til disse repræsentationer drejer det sig i praksis om de såkaldte *emotioner* eller *følelser*; således at den limbiske slynge må ses som den organiske basis for det såkaldte følelsesliv med hele dets vældige arsenal af stemninger fra de lyseste lyse til de mørkeste mørke,

samt endvidere dets register af sympatier og antipatier og meget, meget mere af samme art.

Når man i denne forbindelse taler om den limbiske *slynge*, hænger det sammen med, at det pågældende hjerneområde i praksis hvælver sig rundt om det ældre reptilkompleks og herved indkapsler dette, således at de to områder kommer til at danne en samarbejdende enhed – den såkaldte *gamle* eller *arkaiske* hjerne.

Den nye hjerne

Imidlertid standser hjernens udvikling ikke her, men følges på tidspunktet for de højere pattedyrs tilsynekomst (aber, humanoider mfl.) op med etableringen af endnu et bidrag til styrkelse af overlevelseskampen, repræsenteret ved de højere lag af hjernebarken – den såkaldte *neo-cortex*; sædet for de *intellektuelle* funktioner. Og især er den udviklingslinie, der fører frem til det moderne menneske her blevet tilgodeset, således at mennesket i dag mht. overlevelsesstrategier i princippet overgår samtlige andre højere livsformer på Jorden.

Men vel at mærke også kun *i princippet*, idet det nye hjerneområde på det seneste afslører sig som et tveægget sværd i den forstand, at det også sætter mennesket i stand til at udtænke midler til at udrydde både sig selv og alt andet liv på Jorden – helt i strid med den ellers så succesfulde selvopholdelsesdrifts logik og interesser. Og hvad værre er: man viser også i stigende grad vilje til i praksis at ville betræde det globale selvmords fornuftsstridige vej, således som den aktuelle verdenssituation med stadig flere eksempler vidner om. Men hvorfor...? Hvorfor denne fuldstændigt irrationelle dødsdrift hos mennesket...?

Svar: I høj grad fordi det intellektuelle hjerneområde på afgørende vis er under indflydelse – og i mange tilfælde domineret – af det sæt primitive kræfter og overlevelsesprogrammer, der er lagret i den gamle, arkaiske hjerne, og derfor stiller sig til rådighed for en adfærd, der er relevant for netop dette arsenal af faktorer. Og just dette er menneskehedens sande, aktuelle situation og problem: *naturen/udviklingen har i form af det neo-cortikale system stillet en skabeevne til rådighed, som med næsten ubegrænset styrke og rækkevidde kan træde i både det godes og det ondes tjeneste, men har samtidig i vid udstrækning underlagt denne skabeevne et ældre, primitivt hjerneområdes irrationelle forvaltning.* Et hjerneområde, der (jfr. beretningerne i fx. de islandske sagaer) bl.a. er suverænt mht. fremmaning af alle mulige trusler, fjendebilleder og aversioner. Og ydermere et hjerneområde, der også som næsten en fast regel overlader det til den sofistikerede neo-cortex at konfrontere de ydre kilder til disse fjendebilleder mv. og gøre op med dem så effektivt som muligt – koste hvad det vil... Og hvad stiller vi op over for dette, når man tager i betragtning, at mellem 85 og 90% af samtlige menneskehedens dispositioner rent faktisk er styret og domineret af aktiviteten i den gamle, arkaiske hjerne – altså reptilkomplekset og det limbiske system...? (Man behøver blot at tænke på den mentale aktivitet under fx en fodboldkamp – såvel på banen som på trænerbænkene og hos tilskuerne.) Og følgelig rejser det spørgsmål sig: Har vi ikke på forhånd tabt kampen om en ny og bedre verdensorden og dermed en skønnere verden at leve i...?

LØSNINGEN

Om det organiske grundlag for en ny verdensorden

Så vidt undertegnede bekendt har ikke andre end Martinus indtil nu været i stand til at mønstre et kompetent og troværdigt svar på dette spørgsmål og dermed en sandsynlig profeti mht. udsigterne for menneskehedens fremtid. En profeti, der både tager hensyn til den foreliggende, dystre problemstilling, og som samtidig ser sig i stand til at formulere en såvel naturlig som lykkelig udgang på samme problemstilling. Dvs. en udgang, der er ensbetydende med en *positiv* opfyldelse af de fleste menneskers længsel efter en ny og højere verdensorden.

Martinus om den nærmeste fremtid

Fra Martinus' side lægges der ikke skjul på, at menneskeheden som et led i sin færdigskabelse står over for hidtil ukendte udfordringer og prøvelser. Men det drejer sig udtrykkeligt om udfordringer og prøvelser, der vil påvirke

det på en sådan måde, at det på et rent *organisk* grundlag vil blive i stand til som noget helt naturligt og selvfølgelig at leve op til de krav, en sådan verdensorden må stille til den enkelte. Hvilket frem for alt vil sige udvisning af troskab mod denne verdensordens spilleregler og i samme forbindelse evne til at praktisere næstekærlighed uden forbehold af nogen art.

Som betingelse for disse skelsættende forandringer peger Martinus med sin egen kosmiske bevidsthed som grundlag på to sæt forudsætninger:

1. For det første tilsynecomsten af et radikalt, *moralsk* gennembrud hos det enkelte menneske. Et gennembrud, der til fordel for en gennemført humanistisk moral, tænke- og væremåde fuldstændigt ændrer det gamle, arkaiske hjerneområdes funktionsmønster og rolle i det samlede aktivitets- og adfærdsbillede.

2. Og for det andet etableringen af det organiske grundlag for en helt ny *seksualitet*, der allerede nu ligger i svøb i mennesket, og som ved sit gennembrud til daglig praksis af sig selv vil tilskynde det til på alle områder helt og fuldt og uden forbehold af nogen art at vie sit liv til udfoldelse af næstekærlighed i ordets allerdybeste og bredeste betydning.

Og hvad mere er: Som følge af et forestående forceret evolutionspres vil flertallet af menneskehedens repræsentanter iflg. Martinus have nået både det første og det andet af disse to mål inden for de kommende 3000 år, hvilket er en overskuelig tid målt med den, der er gået forud...

Ad 1.

De sidste tider og det moralske gennembrud

Med hensyn til det moralske gennembrud vil dette komme som en frugt af de nederlag, prøvelser og lidelser, som det enkelte menneske i dets egenskab af et udødeligt væsen allerede har med sig fra det millionårige evolutionsforløb, der ligger bag det, suppleret af de lidelser og prøvelser, det i medfør af sin endnu ufærdige natur via skæbneloven yderligere vil nedkalde over sit hoved i tiden, der ligger foran det, indtil det øjeblik hvor det moralske gennembrud netop indtræder.

Det organiske grundlag for denne proces har iflg. Martinus form af det forhold, at mennesket ikke kun er sin fysiske organisme, men bag denne også råder over en finstoflig eller *para*-fysisk organisme, der ikke alene sikrer dets personlige udødelighed og evne til at reinkarnere, men også tjener som 'arkiv' eller 'database' for samtlige de oplevelser og erfaringer, det med henvisning til netop reinkarnationsprincippet høster fra liv til liv, og hvor ikke mindst arsenalet af lidelses- og nederlagserfaringer i den her beskrevne sammenhæng har betydning.

Det har de pågældende erfaringer i første række på den måde, at de er underkastet en slags lutringsproces, der med tiden udvider og forhøjer deres indehavers *følsomhed* – først på egne vegne, men senere i stigende grad også på andres vegne. Dog uden at væsenet/mennesket under sine fysiske inkarnationer foreløbigt har andet indtryk af det end et mere eller mindre udpræget anlæg for samvittighed og human følelse i den praktiske hverdag. Men før eller senere nås et mætningspunkt, der som sin vigtigste konsekvens medfører et bortfald af den barriere, der hidtil har afskåret den fysiske hjerne fra at have fuldgyldigt indtryk af det forældede følelspotentiale på det parafysiske plan, således at dette potentiales energier nu (på bekostning af reptilkompleksets indflydelse) pludselig med fuld styrke baner sig vej ind i specielt hjernens limbiske system og herved gør individet bevidst i sin sande følsomhed. Både på egne og på andres vegne, af hvad art '*de andre*' end er. Og resultatet bliver naturligvis en fuldstændig revurdering af kriterierne for det berørte menneskes hidtidige moralske praksis.

En revurdering, der under alle omstændigheder lader det tage afstand fra enhver tanke, følelse og handling, der vil kunne være til skade for nogen eller noget i dets omgivelser. Og vel at mærke ikke kun fordi det intellektuelt forstår det forkerte i sådanne tiltag, men simpelthen fordi det realistisk *føler*, at det lige så godt kunne rette dem mod sig selv. Og på denne måde opnås det foreløbigt, at væsenet med det moralske gennembrud bag sig på et rent organisk grundlag i det mindste afholder sig fra at gøre nogen eller noget fortræd.

Men ikke nok med det; det moralske gennembrud medfører også, at den gamle, arkaiske hjerne pludselig på en helt ny både positiv og konstruktiv måde formår at samarbejde med det neo-cortikale system samt de her virkende intellektuelle energier og herved – i modsætning til tidligere – giver anledning til opståen af direkte lyse og livgivende tankeklimaer i den menneskelige psyke og bevidsthed. Tankeklimaer, der samtidig på forhånd udelukker tilstedeværelsen af såvel fjendebilleder som alt andet af destruktiv og negativ karakter.

Og det kan for fuldstændighedens skyld tilføjes, at menneskeheden *uden* netop den omtalte generalomstilling af sit hjernemæssige funktionsmønster af rent organiske årsager ville være afskåret fra i praksis at kunne virkeliggøre en ny og højere verdensorden. I det mindste inden for en overskuelig tid. Og spørgsmålet er derfor samtidigt, om vi med den nugældende verdensorden som grundlag vil kunne overleve længe nok til, at det faktisk nogen sinde måtte lykkes for os...? Det turde være mere end tvivlsomt – fortidens evolutionstempo kontra nutidens samt fremtidens drabs- og destruktionskapacitet taget i betragtning...

Ad 2.

Det globale scenskifte og den nye seksualitet

Som det fremgår, ser Martinus for sit vedkommende det moralske gennembrud som et fremtidig faktum, der via sin fuldbrydelse betegner et første vigtigt skridt på vejen mod et globalt scenskifte i form af en ny verdensorden, præget af humanitet og samvittighedsfuld hensyntagen. Og vel at mærke ikke tilvejebragt gennem en tilkæmpet viljesakt, men (til glæde for Paulus og alle andre med ham) i konsekvens af rent organiske omstændigheder.

For imidlertid at den nye verdensorden ikke kun skal dreje sig om dette ikke at gøre fortræd mod nogen eller noget, men i lige så høj grad blive et spørgsmål om direkte at gøre godt mod alt og alle – altså praktisere kompromisløs næstekærlighed – kræves der tydeligvis andet og mere end blot det moralske gennembrud i menneskeheden som helhed. Nemlig tilsynekomsten af organiske forudsætninger for som noget naturligt og selvfølgeligt at udfolde netop ubetinget næstekærlighed; hverken mere eller mindre. Og spørgsmålet er derfor, om vi tør regne med en opfyldelse af disse betingelser også...?

Hertil svarer Martinus klart og tydeligt ”**Ja**” og henviser samtidig endnu engang til den tidligere omtalte finstoflige/parafysiske organisme som grundlaget for denne bekræftelse. Emnet er imidlertid meget omfattende og må derfor i nærværende fremstilling skæres ned til det mest væsentlige.

Som udgangspunkt skal nævnes, at mennesket med det moralske gennembrud bag sig i konsekvens af sin nye følsomhed og hele ændrede hjernevirksomhed naturligt får føling med en helt ny type seksualitet. Men vel at mærke en seksualitet, der ikke har til formål at tilgodese biologisk reproduktion, men derimod at tilskynde til konkret udfoldelse af næstekærlighed i alle dens mulige former.

I praksis former en sådan kærlighedsudfoldelse sig som formidling af såvel platoniske som ikke-platoniske *kærtegn* af både fysisk, emotionel og intellektuel art, og hvor de ikke-platoniske kærtegn kan lede til ekstaseformer (læs orgasmeformer), der p.t. er ukendte for de fleste, men som under alle omstændigheder både overgår og radikalt afviger fra den form for seksuel ekstase, vi for nuværende kender, der helt står og falder med *kønslig* aktivitet og derfor er kendetegnet ved udpræget fysisk observans. Og så meget mere overtrumfer den nye seksualitets orgasmeformer den nuværende kendte form, som de i praksis kan optræde i to radikalt forskellige varianter, der efter behag kan kombineres og i det hele taget lader sig ’administrere’ på mange forskellige raffinerede måder.

Grundlæggende drejer det sig om henholdsvis en *emotionel* og en *intellektuel* orgasmevariant, der for begge vedkommende subjektivt giver sig til kende som en *sjælens* ekstase langt mere end en legemets ekstase til trods for, at de begge hos det fysisk inkarnerede menneske formidles af dets fysiske hjerne: den emotionelle variant af det limbiske system og den intellektuelle af neo-korteks. Dog ikke isoleret, men i afvejet samspil med resten af hjernestrukturen plus yderligere dennes interaktion med den tidligere omtalte bagved eksisterende parafysiske organisme, der tjener som *det primære sæde* for den nye seksualitet. Det skal imidlertid tilføjes, at sproget af gode grunde ikke slår til, når det drejer sig om at formidle et autentisk signalement af de omtalte nye orgasmeformer. Men dette gælder jo allerede mht. til den kendte orgasme – ja, endog med noget så simpelt som fx farven rød. Først i det øjeblik, man personligt og direkte har erfaret de pågældende fænomener, har det mening at kommunikere dem i sproget til andre 'indviede', og vi skal derfor heller ikke dvæle yderligere ved emnet i nærværende sammenhæng.

Til gengæld skal det fremhæves, at den nye seksualitet mere end noget andet vil komme til at tjene som drivkraft og 'motor' for den udfoldelse af næstekærlighed, der vil kendetegne den nye, globale verdensorden og sikre dens beståen. Og en ting mere: som eksponent for en *sjælens* ekstaseform langt mere end en legemets tjener den nye seksualitet sammen med det moralske gennembrud også på længere sigt naturligt til at kvalificere og dermed forberede mennesket til en fremtidig genindtræden i det nye spiralomløbs åndelige-spirituelle sektor – den fordums tabte Paradisets Have...

Afsluttende bemærkning

I indledningen til nærværende artikel blev det spørgsmål rejst, om Jesus mon i sin tid havde kendskab til det omfattende kompleks af faktorer vedr. menneskets situation og fremtid, der her i yderst beskåret form er lagt frem...? Vi ved det ikke, men skal man tro hans egne fordums udtalelser vedr. sine aktuelle muligheder og dertil lægger hans profetiske forudsigelse om en fremtidig talsmand, der skulle komme og åbenbare *hele* sandheden om verdens og menneskets overordnede skæbne, kan man bestemt ikke udelukke, at han vidste fuld besked...

Kilder:

Martinus: "Omkring min missions fødsel", 1942
 ibid: "Menneskehedens skæbne", 1965
 John Reader & Harvey Crozé: "Livets pyramider", 1977
 Lyall Wattson: "Naturens mørke side", 1996
 Richard Dawkins: "River Out of Eden", 1995
 Carl Sagan: "Paradisets drager", 1983
 Bernard Cornwell: "Det sidste Kongerige", 2004
 Per Bruus-Jensen: "Det kosmiske Gudsbegreb", 2007
 ibid: "Den seksuelle Revolution", 2006

Tekst til spiralsymbol s.11

Diagrammet viser et udsnit af det kosmiske spiralkredsløb med dets generalopdeling i et fysisk-materielt område (X) og et åndeligt spirituelt område (Y). Samtidig markerer 'D' det dyrerige, som mennesket p.t. udviklingsmæssigt er knyttet til i det nugældende omløb. (I praksis er spiralkredsløbet uendeligt og omfatter dermed [udover de viste] utallige omløb såvel nedad i det små som opad i det store.)

Jesu sande mission og om korsets hemmelige symbolik.

v/Toni Christina Bjerremose

Bibelen består som bekendt af to dele, nemlig "Det gamle Testamente" og "Det nye Testamente". "Det gamle Testamente" er jødernes hellige skrift, mens "Det nye Testamente" kun omhandler Jesu liv og forkyndelse samt hans disciples oplevelser efter hans død. De to testamenter er hinandens diametrale modsætninger, idet "Det gamle Testamente" bygger på Moselovens "øje for øje og tand for tand", mens "Det nye Testamente" tydeligvis bygger på en højere udviklet moral, der kommer til udtryk i Jesu bud om næstekærlighed: "Du skal elske din næste som dig selv". Derfor er det ikke så mærkeligt, at ligegyldig om man går ind for hævn og gengældelse eller for tilgivelse for alt og alle altid, kan man til enhver tid hente støtte for sit synspunkt i Bibelen og promovere sin egen opfattelse af etik og moral. Og netop af den grund er Bibelen måske verdens mest misbrugte bog.

Fundamentet i den kristne tro og Jesu egentlige mission.

Inden for den traditionelle kristendom er det Jesu korsfæstelse, død og opstandelse, der sammen med troen på syndernes forladelse i al fortid, nutid og fremtid er det helt centrale. Netop denne tro på, at Gud har ofret sin eneste søn, for at vi alle kan blive frelst fra fortabelsen i helvede, udgør fundamentet i den kristne tro.

Intet kan dog ifølge Martinus være mere forkert. Af uvidenhed har kirken overset Jesu helt grundlæggende mission, nemlig at være et forbillede for os alle.

Da Jesus blev født for ca. 2.000 år siden, var han måske det første rigtige kosmiskbevidste menneske, der har levet her på jorden. Han var en gæst fra "Det rigtige menneskerige", og kunne derfor med fuld ret sige til Pilatus: "Mit rige er ikke af denne verden". For dette rige bliver først fysisk virkelighed her på jorden om ca. 3.000 år.

Jesu mission var at vise, hvordan et rigtigt menneske optræder i enhver situation. Og Jesu væremåde både forbavsede og rystede hans samtid. Hvem andre end en gud eller en søn af en gud kunne gøre de ting, han gjorde? Og hvem andre end Jesus kunne tage en korsfæstelse og samtidigt bede til Gud for sine bødler? Ingen af hans

samtid og sikkert heller ikke noget nulevende menneske ville være i stand til det. Derfor opstod dogmet, at Jesus måtte være Guds søn. Han kunne det, som ingen andre kunne, og måtte derfor være guddommelig, så opnåelsen af hans væremåde måtte naturligvis være uopnåelig for syndige mennesker! Men at opnå Jesu væremåde er naturligvis ikke let, men bestemt ikke umuligt, idet det faktisk **er** meningen, at vi alle sammen på et tidspunkt skal udvikle os frem til, som Martinus med et blink i øjet udtrykker det, "at kunne tage en korsfæstelse uden at blive fornærmet"...! Jesus var altså en model, et forbillede for enhver, der vil tage sit kors og følge ham, dvs. gennem lidelse bekæmpe sine ufærdige sider for til sidst at blive som ham og få kosmisk bevidsthed. Jesus var vores ældre bror og ikke mere Guds søn, end vi alle er Guds børn, og derfor siger Jesus ifølge Johannes-evangeliet, kap. 10 v. 34: "I er alle guder!" Vi er alle dele af Gud og desuden et Forsyn, en guddom for alle vore mikrovæsener, der danner vort fysiske legeme.

Jesus "(...) *elskede sine fjender og bad for dem, som hadede og forfulgte ham. Han åbenbarede, at kun gennem kærligheden til alle dem, der ikke kan lide os, går vejen til det evige lys. Kun denne kærlighed kan gøre det levende væsen til ét med sin kosmiske fader og ophav eller til "mennesket i Guds billede". Det var ikke så mærkeligt, at han kunne sige, at "Jeg og Faderen vi er ét"*" skriver Martinus.(1)

Vor opgave som tjenere for andre.

Jesus sagde: "Jeg er kommet for at tjene" og viste det i praksis bl.a. ved at vaske disciplenes fødder, og i Mattæus-

evangeliet kap. 20 v. 26 – 28 står der: "(...) den, som vil være stor blandt jer, han skal være jeres tjener; og den, som vil være den første blandt jer, han skal være jeres træl. Ligesom Menneskesønnen ikke er kommen for at lade sig tjene, men for selv at tjene (...)"

Han sagde også: "Du skal elske din næste som dig selv" og viste herved i praksis forskellen på parringskærligheden, der er partisk, og næstekærligheden, der er upartisk. Han opfordrede også til at tilgive alt og alle 70 gange 7 gange dvs. altid. Alt dette er noget, vi bør øve os i hver dag: at prøve at gå i Jesu fodspor, at tage hans kors og følge ham på lidelsens vej til kosmisk bevidsthed.

Hvem er rigtige kristne?

Martinus skriver, at det at være kristen er en **væremåde**, altså at efterligne Jesu væremåde i at tjene, udøve barmhjertighed og næstekærlighed og at tilgive alt og alle altid. Man kan derfor konstatere, at mange såkaldt kristne **ikke** er kristne, og at mange ikke-kristne i virkeligheden er rigtige kristne!

Martinus har udtalt, at så længe kristendommen kun er en dogmatisk lære, man skal antage for at blive frelst, og ikke er et liv, man forsøger at leve efter Kristi bud, er de såkaldt kristne mennesker ikke selv Kristi disciple, der kan skabe en kristen kultur.(2) Når Kristus har sagt: "Derpå skal det kendes, at I er mine disciple, at I har indbyrdes kærlighed", står det i den grad i modsætning til de såkaldte kristne landes kultur.

Det moderne gudløse menneske kontra det religiøse følelsesmenneske.

I mange kristne lande har den materielle og tekniske udvikling taget fart og fjernet de fleste menneskers fokus fra det religiøse.

Martinus har inddelt menneskeheden i 3 grupper: Ligevægts-, følelses- og intelligensmennesker, og pga. den voksende intelligensenergi og degenerationen af talentkernen for tro bliver flere og flere ateister, og kirkerne står mere og mere tomme.

Det nøgterne intelligensmenneske er vant til at bruge sin intelligens til at udforske materien og vil efterhånden også prøve at dissekere de religiøse dogmer. De vil så vise sig

ikke at kunne stå for en nærmere logisk undersøgelse, idet de er skabt til troende mennesker med en endnu ikke udviklet intelligensmæssig kritisk sans på det religiøse område. For de moderne intelligensmennesker mister de religiøse dogmer deres betydning, og livets værdier er for dem hovedsagelig af materiel art.

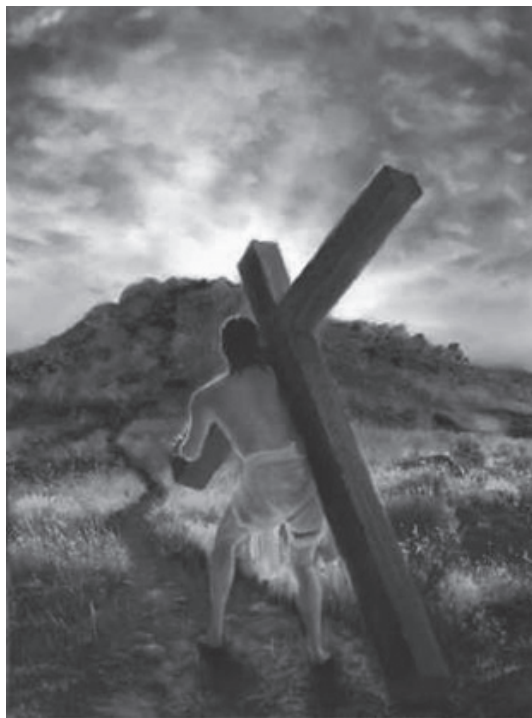
For et menneske, der kan tænke selv, virker det jo også noget mærkeligt at få at vide gennem kirkens udlægning af kristendommen, at Gud er alkærlig, alvidende og almægtig, og så opleve Gud fremstillet som en hævnens gud, der straffer ikke-troende syndige mennesker ved at

dømme dem til evig pine i helvede. Hvis Gud er alkærlig, kan han da ikke nænne at idømme nogen en evig straf, og hvis han ikke ved, at de mennesker, han selv har skabt, ikke er engle og derfor hele tiden handler forkert, er han ikke alvidende, og hvis han ikke kan redde dem fra helvede, er han ikke almægtig. Det virker ulogisk, at Gud i stedet for at straffe onde mennesker for deres forbrydelser, ofrer sin eneste søn - et helt uskyldigt væsen - til en grusom død på korset, blot for at de virkelige forbrydere kan slippe for straf bare ved at tro på Jesus. De kan endda vente med at angre deres synder, indtil de ligger på deres dødsleje, få syndsforladelse af en præst, og straks derpå få adgang

til Paradiset og det evige liv!

Og hvad med alle de stakkels mennesker, der blev født før Jesus og af indlysende grunde ikke har troet på ham? Hvorfor skal de pines i helvede i al evighed, når de ikke selv har haft indflydelse på, hvornår de blev født? Alt dette skriger til himlen, og vi kan let se, at logik ikke er de religiøse dogmers stærke side! Derfor vender flere og flere materialistisk indstillede intelligente mennesker kirken ryggen og betragter enhver tale om Gud som kulminationen af enfoldighed.

Det troende følelsesmenneske derimod har slet ikke behov for at bruge sin intelligens på religiøse emner. Det er fuldkommen tilfreds med den sovepude, der hedder "syndernes forladelse" og "frelse ved Jesu blod og nåden", skriver Martinus. Det betragter det nærmest som en synd at sætte spørgsmålstegn ved de religiøse dogmer og finder trøst i sætningen: "Guds veje er uransagelige". Men ifølge åndsvidenskaben vil alle engang i fremtiden få lyst til at ransage og lære at "tænke Guds tanker efter".

Handlede Judas efter Jesu befaling?

For at Jesu mission skulle lykkes, var der flere faktorer, der skulle være i orden. For det første nyttede det ikke noget, at Jesus evt. fortrød i sidste øjeblik og flygtede fra korsfæstelsen, hvad han udmærket kunne have gjort, og derudover var det vigtigt, at Judas ikke svigtede den meget vigtige opgave, det var tilsyneladende at forråde Jesus, der ifølge det nyfundne "Judas-evangelium" faktisk selv bad ham om det. Men hvad enten Judas handlede efter Jesu befaling eller selv tog initiativet, står det klart, at Judas var overbevist om, at Jesus ved tilfangetagelsen ville vise sin guddommelige magt og fysiske urørlighed. Men da Judas så, at Jesus frivilligt lod sig arrestere og senere blev udsat for tortur og forhørelser, blev han forfærdet, væmmes ved sig selv og blev grebet af selvhad. Han så derfor selvmordet som eneste udvej.

Men Jesu mission var blevet en fiasko uden Judas' offer. Stakkels Judas er nok den person, der gennem de sidste 2.000 år er blevet hadet og forbandet af flest mennesker. Der kommer sikkert et tidspunkt, hvor Judas kommer til ære og værdighed igen, idet han var en medvirkende årsag til, at Jesu mission lykkedes. Hvis Judas havde nægtet at angive sin elskede Mester til ypperstepræsterne, havde vi måske ikke haft kristendommen i dag. Derfor vil Judas for altid være et stort navn indenfor verdensgenløsningen, dvs. verdens frelse, og fremtidens mennesker vil velsigne hans gerning, fordi de da forstår baggrunden for den. Martinus har bl.a. behandlet Judas' rolle i bogen "Påske".

Den højeste form for tilgivelse.

"Det, der skal føre menneskene ud af dommedags- eller helvedesepoken, er således ene og alene udviklingen af de menneskelige egenskaber, de egenskaber, der udgør fundamentet for den virkelige absolutte varige fred og velbehagelighed, som er bebudet menneskeheden i juleevangeliet", skriver Martinus og fortsætter: "Disse egenskaber er i allerhøjeste grad blevet åbenlyst praktisk demonstreret af verdensgenløseren Kristus på Golgathas kors. Her ser vi det totalt fuldkomne menneskes reaktion på de lidelser, der blev ham påført affjendtligt indstillede medvæsener. Vi ser, hvorledes han tilgav dem og bad for, at de ikke skulle komme til at lide for det, de havde gjort imod ham. Vi ser, at han vidste, at hans bødler ikke vidste, hvad de gjorde. Derfor ønskede han ikke, at de skulle straffes. Hans mission blev således at vise det fuldkomne menneskes væremåde. Denne hans væremåde og indstilling til sine fjender eller bødler er således i virkeligheden modellen for den fuldkomne væremåde, den der fører til opstandelsen og livet, lyset og lykken. Det er denne væremåde, der bliver resultatet af udviklingen."(3)

Mange mennesker i den vestlige verden mener, at politik og religion skal holdes skarpt adskilt, og flere har kritiseret kristne præster for at blande sig i såkaldte politiske spørgsmål og afgørelser. I andre dele af verden bestemmer religionen alt, og skriftsteder fra hellige bøger bruges til at sanktionere enhver handling. Dette skræmmer af gode grunde det materialistiske moderne menneske, der jo mener, at enhver form for religion enten er af det onde eller i bedste fald rystende naiv.

Kahlil Gibran skriver i "Profeten": *"Er religion ikke enhver gerning og enhver betragtning. Og det, som hverken er gerning eller betragtning, men et under og en overraskelse bestandigt opdukkende i sjælen, selv medens hænderne mejsler i stenen eller betjener væven? Hvem kan adskille sin tro fra sine handlinger, eller sin anskuelse fra sit kald?"*

Livets egen religion.

Så for at vi kan nå frem til den, Martinus kalder for "Livets egen religion", må vi udvikle vor etik og moral, og derigennem hele samfundets etik og moral, og det kan vi kun gøre ved at forholde os til livet omkring os, og derfor også til forskellige politiske love og udtalelser. Det er derfor naturligt, at præster, der jo bør være vogtere af det kristne kærlighedsbudskab, protesterer mod politiske beslutninger, der er i modstrid med Jesu ord om barmhjertighed. Hvem skulle ellers holde politikerne i ørerne, når de vedtager hjerteløse love etc.? Men da flere politikere er udprægede intelligensmennesker, har de for meget intelligens i forhold til følelse. De mangler derfor evnen til at føle medlidenhed, da følelsesenergien kun vokser gennem lidelseserfaringer. Der er således en ubalance, som man for øvrigt slet ikke kan bebrejde dem, da de jo ikke kan handle efter erfaringer, de endnu ikke har fået. Men da universet altid vil søge mod ligevægt, vil disse mennesker helt automatisk tiltrække disse erfaringer. Livet selv vil derfor lidt efter lidt sørge for en optøning af isklumperne i de kolde hjerter, og med tiden vil vi alle udvikle os mod større og større næstekærlighed og derpå være parate til "Livets egen religion".

Korsets tegn.

Mange har gennem tiden undret sig over, hvorfor en verdensreligion som kristendommen bruger et tortur- og mordredskab "korset" som hovedsymbol.

Martinus forklarer, at den vandrette retning i korsets tegn symboliserer den rent fysiske materielle forskning, mens den lodrette retning symboliserer forskningen i det immaterielle, der ligger bag den rent håndgribelige materie.

Videnskaben i dag forsker stort set kun "på tværs" af materien (den vandrette linje), hvilket vil sige fra yder-

grænserne ned i mikrokosmos til ydergrænserne op ad i makrokosmos. Man vil jo på et tidspunkt nå den yderste grænse for, hvor langt ned i mikrokosmos et mikroskop kan bringe os, og ligeledes en yderste grænse for hvor langt selv det største teleskop på jorden kan bringe os ud i verdensrummet. Denne vandrette linje i korset symboliserer altså den begrænsede forståelse, videnskaben i dag kan nå gennem udelukkende mål- og vægtfacitter!

Den lodrette linje i korsets tegn symboliserer den fremtidige videnskabs forskning ”på langs” af materien, dvs. i den bagvedliggende åndelige viljeføring – altså det levende væsen. Denne forskning adskiller sig fra forskningen ”på tværs” af materien ved at den er uendelig og grænseløs.

”At udtrykke de her nævnte to retninger for forskning, på hvilke oplevelsen af det virkelige kendskab til livets sande identitet er baseret, lader sig ikke gøre i fysisk form uden gennem to linjer, der går på tværs af hinanden. Men to linjer, der går på tværs af hinanden, er jo – ”korsets tegn”. Og vi har altså her den allerdybeste eksisterende analyse af dette ”symbol”, som gennem kristusbegivenheden blev så aktuelt for Vestens nationer.” skriver Martinus og fortsætter: ”Korset er altså i virkeligheden et urokkeligt tegn på eller symbol over al sansnings fuldkommenhed. På sansningens fuldkommenhed beror jo det højeste lys i bevidstheden. Korset bliver derved fra evighed til evighed uomstødeligt lysets symbol – ganske uafhængigt af Kristus. Men da Kristi død var så betydelig, at den blev en verdensgenløsning, og således var en altoverstrålende kærlighedsmanifestation, og denne død netop blev fuldbyrdet på et kors, kom korsets tegn atter frem i lyset, kom til at opleve en renæssance. Dets identitet som ”lysets symbol” blev urokkelig stadfæstet og vil til sidst blive hædret af alle folk gennem alle tider”.(4)

Korsets tegn vil altså gå fra udelukkende at være et kristent symbol til at blive et universelt symbol, som alle mennesker uanset kultur og religion vil forstå og føle ærefrygt for.

Kristi genkomst.

Mange har gennem de sidste 2000 år ventet på Kristi genkomst, men er alle gået skuffede i graven. *”I mange religiøse kredse, sekter og samfund har man mere eller mindre tilbøjelighed til at opfatte det bibelske udtryk eller begreb ”Kristi genkomst” som udtryk for en personlig fysisk genkomst af verdensgenløseren,”* skriver Martinus. (5) Jesus siger dog ikke på noget tidspunkt, at han selv kommer tilbage, men fortæller sine disciple, at han vil sende dem *”Talsmanden den hellige ånd”*, som Martinus forklarer, ikke er en person, men hellig viden, hellige skrifter, kosmisk videnskab.

Martinus blev på et tidspunkt spurgt, om han var den genfødte Kristus. Dette afviste Martinus på det bestemteste og tilføjede så om Jesus, at denne var gået videre i sin åndelige udvikling og derfor ikke mere behøvede at blive født ind i den fysiske verden.

Men hvad er så ”Kristi genkomst”?

”Alle mennesker skal således i kraft af udviklingen engang komme til at opleve ”Kristi genkomst” – ikke som en profet eller verdensgenløser i kød og blod udenfor dem selv, - men derimod som en indvielse i den kosmiske bevidsthed eller humane psyke, som verdensgenløseren var indviet i, og som betingede hans fremtræden i verdensgenløsningens tjeneste som modellen for skabelsen af ”mennesket i Guds billede”, skriver Martinus. (6)

”Kristi genkomst” betyder altså i virkeligheden blot ”kosmisk bevidsthed”.

Vi kan i dag lade os inspirere af både Jesus og Martinus, ikke mindst fordi de var udsendt af Forsynet som en samlet verdensgenløsning. Når vi læser i Det nye Testamente, forstår vi Jesu ord bedre, fordi det, vi tidligere følte var dunkelt, nu er blevet oplyst og forklaret af Martinus’ analyser i form af Det tredje Testamente. Og gennem en udvikling, der vil tage flere tusind år, hvor alle de dyriske sider skal afvikles og de menneskelige sider udvikles, vil vi engang selv kunne byde Kristus velkommen i vor bevidsthed.

(1): LB 5, stk.1717.

(2): Fra et foredrag holdt på Martinus Instituttet d. 19.10.1952

(3): LB 7, stk. 2460

(4): Bisættelse, kap. 30

(5): Den Intellektualiserede Kristendom stk. 7

(6): LB 5, stk. 1734

HVORFOR "DET ER FÆRDIGT, SOM DET ER"

Af Mischa Lim

I spørgsmålet omkring udgivelsen af Martinus ufærdige værker har der været en del skrivelser mellem Martinus Institut (Instituttet) og mig (ml). Da vi ikke er kommet nærmere en løsning, og Instituttet ikke ønsker at fortsætte vores brevveksling, henvender jeg mig nu til Sagens venner for at gøre opmærksom på rådets kontroversielle beslutninger angående Martinus ufærdige arbejder.

Min efterfølgende redegørelse baserer sig på Strukturen som værende den Sandhed, der taler. For om Strukturen siger Martinus: *"Sagen skal bruge sin Struktur, som den er indrettet fra åndelig side, og som vi hele tiden skal være lydhøre overfor."* (Strukturen 21.05.74). *"Bestyrelsen (dvs. rådet/ml) skal være vogtere af Sagens struktur og indhold."* (Rådsmøde 10.12.74) Til orientering refererer jeg visse steder til Strukturcitater, der endnu ikke er offentliggjort, men som lå hos Martinus.

Vi ved, at den, der søger Sandheden, ikke kan bringe splittelse mellem venner. Tværtimod. For når vi som to parter i en sag søger Sandheden, åbnes der for fred og fordragelighed, og vi knyttes tættere sammen i venskabels bånd. Den splittelse, der opstår, er imidlertid en splittelse mellem de menneskelige og dyriske tendenser. Men ved at holde fast i Sandheden vil vi forenes og blive én stor familie. Og er det ikke dét, det hele drejer sig om? Er det ikke dét, hele vor rejse går ud på?

Sandheden tilhører hverken den ene eller den anden part, men derimod Sandhedens Ånd, og det er mit håb, at vi må mødes i denne Ånd.

1. INDELING AF DE UFÆRDIGE ARBEJDER

I løbet af de seneste år af sit liv har Martinus ved forskellige lejligheder givet udtryk for, hvad der skal ske med hans ufærdige arbejder, og hvis vi ser på hans udtalelser herom, kan vi inddele dem i tre grupper:

a) Arbejder, der skal udgives

Her drejer det sig om Strukturbogen og Det evige Verdensbillede 4, om hvilke Martinus har sagt, at disse to bøger skal udgives. Den beslutning tog Martinus, inden han forlod den fysiske verden. Det var således ikke rådets beslutning at udgive disse to bøger, nej, de udførte bare det, Martinus havde givet dem besked om. Og begge bøger udkom da også i hhv. 1992 og 1994.

b) Manuskripter, der kan udgives

I Strukturen stk. 13.4 Ufærdige manuskripter siger Martinus:

"Jeg tror ikke, man skal forsøge at lade nogen lave mine ufærdige manuskripter færdige. Men hvis man kan forstå, hvad jeg mener, må de udgives i ufuldstændig form." (Rådsmøde 22.01.74).

Dvs. at hvis man har forstået indholdet, så kan disse manuskripter udgives. Men, understreger Martinus, *hvis* de udgives, så skal det ske i deres *ufuldstændige* form. De ufærdige værker må med andre ord *ikke* gøres færdige. Det er blandt disse arbejder, at vi finder nogle ufærdige manuskripter til en bog, som Martinus først kaldte 'Det Tredie Testamente', og som Martinus arbejdede på de sidste

7-10 år af sit liv. Hen ad vejen har Martinus opdelt manuskriptet i mindre stykker. Noget blev taget ud, noget føjet til, der blev rokeret om på indholdet, og noget blev planlagt sat ind i andre sammenhænge.

Efter Martinus bortgang har Instituttet arbejdet med disse manuskripter, som man i 2004 udgav under navnet Den Intelktualiserede Kristendom (DIK), og som man så inkluderede som en del af Det Tredie Testamente (DTT).

c) Symboler, der endnu ikke kan udgives

De nye symboler betegner Martinus som ikke hørende til de førnævnte, ufærdige manuskripter, og i august 1974 siger han herom i Strukturen stk. 13.5 Symboler uden forklaring:

"Symbolforklaringerne skal skrives af mig. De er i mig, og jeg kan ikke føre dem over i andre mennesker. Skal de skrives, så skal de skrives af mig."

Martinus fortsætter og forklarer:

"Og det er slet ikke noget, der er nødvendigt for menneskene, for det kommer de til af sig selv."

Missionen er allerede lavet færdig for længe siden.

Skulle det komme an på det, er der rigeligt materiale til, at man kan få kosmisk bevidsthed." (Rådsmøde 27.08.74)

Seks år senere, i august 1980, omtaler Martinus igen disse symboler, idet han siger:

"Jeg har jo lavet symbolerne før analyserne. Der ligger ingen særlig forklaring af mig til de nye symboler, og derfor mener jeg, at hvis nogen får ret til at fortsætte, hvad kommer der så ud af det?" (Rådsmøde 05.08.80)

Og Martinus fortsætter med en forudsigelse, eller er det mon en advarsel: *"Nogen tror jo, de ved meget mere, end de ved. Heldigvis ikke alle, men der er altid nogle, som mener, de ved det hele, og at de nemt kan lave det færdigt. Men hvad bliver der så ud af det?"* (Rådsmøde 05.08.80)

Selv om Martinus siger, at der *"ingen særlig forklaring"* ligger fra ham til de nye symboler, så skriver rådet v/Solveig Langkilde alligevel i sit brev af den 26.11.2008 til mig, at der *ikke* er tale om uforklarede symboler, hvorfor de kan udgives.

Solveig Langkilde refererer videre i sit brev følgende Martinus-udsagn: *"Jeg kan naturligvis ikke skrive lange forklaringer om hvert symbol, men jeg kan jo skrive om principperne for hvert symbol. Og så kan man ud fra Livets Bog og de andre værker forstå principperne."* (Rådsmøde 18.01.1981. NB Denne sidste udtalelse er ikke medtaget i Strukturen.)

Martinus understreger her endnu en gang, at *rådet* hverken kan og skal forklare disse ufærdige symboler og kommer selv med to forslag 1) Enten skriver han selv om principperne, eller 2) man må vente, til man ud fra egne erfaringer selv kommer til at forstå dem, hvorefter de nye symboler vil komme til deres fulde ret og blive til glæde for os alle. Da Martinus symboler er landkort over de højeste åndelige verdner, er det nemt at forstå, at kun Martinus kan give en fuldkommen beskrivelse af dem.

Som bekendt fik Martinus ikke skrevet disse principielle forklaringer, og selv om Martinus tydeligt har sagt, hvad der skal ske med symbolerne, og selv om Martinus har advaret mod, at tro, at andre nemt kan lave dem færdige, arbejder rådet/Instituttet ufortrødent videre med at færdiggøre dem til udgivelse som Det evige Verdensbillede 5 og 6 under fællestitlen Det Tredie Testamente.

2. HVORFOR NOGET KAN UDGIVES OG ANDET IKKE

I Strukturen skelner Martinus mellem manuskripter og symboler.

De ufærdige manuskripter er det samme som A-viden, som ligger på det teoretiske område, mens symbolerne uden forklaring er B-viden, som ligger på det praktiske område. De ufærdige manuskripter skal således *forstås* med vort intelligenslegeme, mens symbolerne skal *forstås*

med vort følelseslegeme, dvs. livet giver os de nødvendige lidelseserfaringer, vi modnes, og forståelsen for dem vil vokse i dette legeme. Derfor siger Martinus også: *"Og det (nemlig det at skrive disse symbolforklaringer/ml) er slet ikke noget, der er nødvendigt for menneskene, for det kommer de til af sig selv."* (Strukturen stk. 13.5)

Martinus har hele tiden haft et fuldstændigt overblik over disse symboler, som lå uden eller med *"ingen særlig forklaring"*. Han har som sagt selv bestemt, hvad der skal ske med dem. Men han har ikke bedt os om at færdiggøre dem. For at forstå dem skal vi først igennem den nævnte modningsproces, og det er ikke en viljesakt.

Selvfølge bliver alt, hvad Martinus har skrevet til velsignelse og glæde for os mennesker i takt med, at vi udvikles og modnes. Når vi på nuværende tidspunkt ikke er udviklede nok til helt at forstå alt det, Martinus har skrevet, vil det sige, at det er kærligst at vente med at udgive disse, da de endnu ligger for højt for os.

3. MARTINUS SIDSTE FOREDRAG

I sit sidste foredrag sagde Martinus bl.a.: *"Der er lavet et testamente, der sikrer, at der er et fast punkt, en vagt eller et råd, som vi nu kalder det, der skal holde det gående således, at man ikke laver om på bøgerne, analyserne, teksterne osv. Denne vagt skal sørge for, at man ikke kan komme og trænge sig ind i centret. Man kan arbejde med analyserne alt det man vil, man kan danne studiekredse og holde foredrag, det er frit. Men i centrum skal man kun have de mennesker, der er født til at skulle bevare analyserne, og derfor kan man ikke tage enhver ind i centret. Det er noget, der kommer under en særlig åndelig kosmisk magt."* (Martinus tale på hans 90 års fødselsdag 09.08.80)

4. MARTINUS SIDSTE BESLUTNING

Som allerede nævnt har Martinus ved flere lejligheder sagt, at han i de seneste år var kommet ind på alt for høje analyser. Set i bakspejlet har disse ufærdige arbejder været den sidste løse ende, Martinus skulle tage stilling til, og derfor kunne Martinus på sin allersidste aften på det fysiske plan sige: *"Der skal ikke udgives noget mere. Det er færdigt, som det er."* Og dette begrundede Martinus faktisk ved senere at tilføje: *"Det ligger for højt."*

Denne sidstnævnte bemærkning var i øvrigt Martinus eneste ordrette udsagn, som jeg refererede til rådet på rådsmødet den 8. marts 1981. Og det var det sidste Martinus sagde om den sag. Ca. fem timer senere forlod han det fysiske plan.

Hvis rådet havde taget det brev alvorligt, som jeg skrev til dem den 09.09.2004 om Martinus sidste beslutning, ville

de have set, at det stemte overens med Strukturen. Men i stedet affærdigede man mig og besluttede sig til ikke at tro på, at jeg kunne huske, hvad Martinus havde sagt til mig på denne ganske særlige aften for 23 år siden!

At jeg ikke har glemt Martinus sidste ord til mig, bekræftes ikke alene af Strukturen, men understreges endnu en gang af det faktum, at Martinus lovede os at sige til, hvornår hans arbejde var færdigt, for han har sagt: *"Jeg har følt, at jeg skulle sige til, før jeg forlader denne verden"*. – *"Når mit værk er færdigt, så er jeg ikke mere på dette plan"* (Kosmos nr. 10/2009 side 314). Og dét løfte holdt han, da han sagde det til mig på sin sidste aften.

5. OPSUMMERING AF RÅDETS BEGRUNDELSER

Rådet har i sin korrespondance med mig fremført fire begrundelser for udgivelsen af de ufærdige arbejder.

a) Rådets første begrundelse kan vi finde i rådets beslutning fra 1992, som de har tilføjet i Strukturen stk. 13.5, og som lyder som følger: *"Der findes symboler, som Martinus kun har forklaret i båndforedrag. Disse forklaringer kan være tilstrækkelige til, at de kan bearbejdes og godkendes af rådet med henblik på udgivelse."* (Rådet 1992)

Vi ser, at rådet med deres beslutning fra 1992 kommer med deres egen mening og vurderer, at de kan lave disse ufærdige symboler færdige og udgive dem og undlader helt at konsultere Strukturen. For rådet burde ikke have taget beslutningen fra 1992 og burde slet ikke have indføjet den i Strukturen, for den går direkte imod den øvrige del af stk. 13.5, hvor Martinus siger: *"Symbolforklaringerne skal skrives af mig. De er i mig, og jeg kan ikke føre dem over i andre mennesker. Skal de skrives, så skal de skrives af mig"*. (Rådsmøde 05.08.80)

Hvis Instituttet alligevel udgiver symboler, hvor der ingen særlig forklaring ligger fra Martinus hånd, så har vi allerede set Martinus kommentar herpå: *"Hvad kommer der så ud af det?"* (Rådsmøde 27.08.74). Og vi kommer nok til at se, at det passer. Men det lader vi være en sag mellem Rådet og Gud.

b) Rådets anden begrundelse: Martinus Gavebrev.

Rådet nævner, at Martinus Gavebrev giver dem alle rettigheder til Martinus manuskripter. Denne begrundelse

har jeg afvist i min artikel i Impuls nr. 4/2008 *'Martinus ufærdige manuskripter set ud fra Gavebrev og Strukturen'* (www.nyimpuls.dk), idet dette Gavebrev kun er Martinus verdslige og juridiske testamente, som ene og alene har til formål, at beskytte Instituttet mod den ydre fysiske verden. Inden for Martinus sag er det det åndelige testamente, der gør sig gældende, og det er Strukturen. Heri står der ganske tydeligt, hvad vi fx skal gøre med de ufærdige manuskripter. Gavebrevet kan således ikke bruges som begrundelse for at udgive disse manuskripter, for Gavebrevets mission var kun at sikre, at det var Martinus Institut og ingen anden, der arvede.

c) Rådets tredje begrundelse: Kontaktbrev sept. 1955

Martinus skriver i dette brev til Sagens venner: *"Med Deres interesse og sympati for denne min opgave er De således med til at sikre verden dette fundamentale kulturdokument."* Martinus henvender sig her direkte til de daværende interesserede, der med deres interesse og deres

sympati er med til at sikre verden dette dokument, idet de optager det pågældende storkursus på bånd.

Men rådet bruger Martinus ord til at understøtte og begrunde deres eget ønske om at ville udgive disse nye symboler. Rådet siger: *"Det er vores ønske, at opfylde det Martinus skrev i 1955, at 'sikre verden dette dokument' ved at udgive alle 8 foredrag på dvd eller i bogform."* (Solveig Langkildes brev 26. nov. 2008)

Rådets ønske bunder i et følelsesudtryk, som intellektuelt ikke er bundet til de kosmiske love og principper. Kærlighed er intellektualiseret følelse, og Martinus ønske er udtryk for en sådan. Derfor kan Martinus skrive disse forklaringer til sine symboler. Det

kan rådet derimod ikke, for deres ønske mangler kosmisk fodfæste.

d) Rådets fjerde begrundelse: Ingen okkult skole

Rådet v/Solveig Langkilde begrundede over for mig, at Instituttet ikke må have en mentalitet ligesom en okkult skole og skriver: *"Martinus betoner, at et af de helt afgørende aspekter ved den nye verdensimpuls – i modsætning til tidligere tiders okkulte skoler – er, at visdommen skal være åben og frit tilgængelig for alle. Derfor vælger vi at følge Martinus og offentliggøre materialet, så det bliver tilgængeligt for alle, og ikke kun for et fåtal, som har adgang til Institutkets arkiver."* (Rådets brev/Solveig Langkilde 26. nov. 2008)

Men dette kan naturligvis heller ikke være en begrundelse, for DTT er livsmysteriets løsning, som *alle* allerede forlængst har fået adgang til i fuldt omfang. Hvis vi ser på symbolet Lyset på forsiden af DTT og ser med hvilken kraft og herlighed det stråler og ser, hvordan mørket må vige for denne kraft, så forstår vi også, at netop lysets fremkomst umuliggør, at der kan opstå en okkult skoles mentalitet!

Konklusion

Rådets begrundelser om at udgive disse ufærdige symboler understøttes slet ikke af Strukturen, men går derimod alle direkte imod Strukturen. Rådet har således i sin argumentation kun gjort brug af lokallogik, og vi ved, at når lokallogikken møder verdenslogikken, så vil lokallogikken sprænges. Og så siger Martinus: *"Hvad kommer der så ud af det?"* Ja, resultatet er, at alt går i stå.

6. LOKALLOGIKKEN OG VERDENSLOGIKKEN

Hvem skal vogte over værket? Strukturen siger det klart: *"Rådet er værkets vogtere"*. (Strukturen 06.01.1981)

I Strukturen bliver vi gjort opmærksom på, at rådet ikke kun er vogtere af selve værket, men at der følger endnu en opgave med. Rådet/Instituttet har nemlig også forpligtet sig til at arbejde i Strukturs Ånd eller Sagens Ånd, udtrykt i Det Tredie Testamente, dvs. at synliggøre Ånden i tanker, ord og handling. Uden dét er Strukturen, Det Tredie Testamente en død bog og kan som sådan aldrig kaldes for Det Tredie Testamente eller Livets Bog. At arbejde med denne Struktur er det samme som at arbejde med verdenslogikken.

Igen ser vi, at Martinus efterlod os to testamenter, det fysiske testamente, som kan betegnes som det passive, og det åndelige som er det aktive, og begge testamenter er lige vigtige. Inden for Sagen er Martinus åndelige testamenter, dvs. Strukturen, det nye, det levende, det skelsættende, og det er dét, der gør Martinus Åndsvidenskab til noget enestående og ganske epokegørende.

Når Instituttet ikke arbejder eller tilpasser sig sin Struktur i gerning og dåd, så kan rådet og Instituttets medarbejdere ikke være dem, der viser os andre vejen til den nye verdenskultur.

Vi ved fra Martinus, at hele

verdensaltet er bygget på de samme love og principper, som kommer til udtryk i Strukturen. Strukturen *er* verdenslogikken! Rådet og deres medarbejdere på Institutet kan kun synliggøre verdenslogikken igennem et nøje samarbejde med Strukturen. Med andre ord, når vi arbejder med Strukturen og arbejder i dens ånd, så arbejder vi med verdenslogikken. Alle andre former for samarbejde beror på lokallogik og dermed på manglende viden. Denne manglende viden kan vi gøre noget ved, idet vi netop råder over Strukturen. Strukturen er det overordnede redskab til forståelsen af vort indbyrdes, tætte og frie samarbejde.

Martinus siger det på denne måde: *"Verden vil komme til at se, at vi laver den nye verdens kultur. Det bliver vore ideer og ting, man kommer til at arbejde med"*. Og Martinus advarer: *"Hvis vi laver forkerte ting - det kan jeg ikke være med til."* (Strukturen 12.09.78)

Og: *"Vi har en Struktur, som enhver må indrette sig efter eller forlade arbejdet. Vil man deltage i skabelsen af den nye verdenskultur, er man velkommen under de vilkår, som kommer til udtryk i Bogen."* (Strukturen 22.01.74).

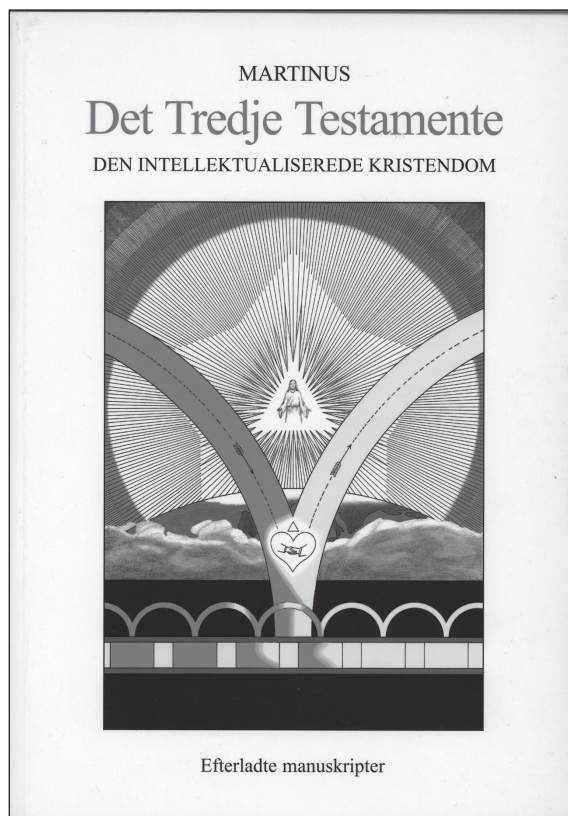
Hvorfor vil Martinus have, at vi absolut skal indrette os efter Strukturen? Kun et 100% harmonisk samarbejde i Strukturs ånd skaber de nødvendige betingelserne for fremgang for den nye verdenskultur. Men hvis man ikke kan acceptere disse, må man forlade arbejdet, siger Martinus.

7. INSTITUTTETS TOLKNINGER AF DE UFÆRDIGE ARBEJDER

Rådet skriver i deres redegørelse af oktober 2004, stk. 2 Instituttets opgaver med værkerne og efterladt materiale: *"Det er således et vigtigt kendetegn, at budskabet først og fremmest bliver formidlet via Martinus' egne ord og symboler og ikke skal gøres afhængigt af andre personers udlægninger og tolkninger"*.

Men som vi skal se i det følgende, kan rådet/Instituttet ikke sige sig fri for *netop* at benytte sig af tolkninger!

Martinus siger, at hvis vi forstår hans ufærdige manuskripter, så kan de udgives i deres ufuldstændige form. Som et eksempel på at Instituttet til trods for Martinus klare udsagn alligevel bearbejder og udgiver manuskripter, som de ikke helt forstår, kan jeg anføre

følgende eksempel:

Martinus livsværk DTT, sådan som det fremstår færdigt og afsluttet fra Martinus hånd, kan umuligt indeholde tolkninger. Alligevel fremgår det af min korrespondance med tidligere rådsmedlem Ole Therkelsen (Ole), at det netop er dét, der er sket med bogen Den Intellektualiserede Kristendom, som Instituttet har udgivet som hørende med ind under DTT. I manuskriptet introducerer Martinus et helt nyt begreb, som han kalder 0X. Ole omtaler dette 0X i en senere artikel i Impuls 3/2008 og skriver bl.a. herom:

"I hovedtræk ser jeg ikke selv nogen væsensforskel mellem X1 og 0X."

Selv om Ole siger, at han ikke ser nogen væsensforskel mellem X1 og 0X, så er der en forskel. En forskel, der ikke kan udtrykkes som hverken stor eller lille, væsentlig eller uvæsentlig, for i kosmisk betydning er intet hverken stort eller småt, og alt er væsentligt. Det, som Ole ikke selv ser som nogen 'væsensforskel' kan i realiteten være nøjagtig den forskel, der får læsset til at vælte. Ole prøver med to ligninger at vise denne såkaldte "ikke nogen væsensforskel", men da ligningerne ikke angiver nogen forskel, kontaktede jeg Ole og spurgte ham: *"Hvori består den nævnte forskel, og hvornår bruger Martinus 0X i stedet for X1 og omvendt? For dette savner jeg svar på i din artikel."* (E-mail til OT 21.10.08).

Og Oles svar til mig lød: *"Det er ikke Instituttets opgave at tolke Martinus' analyser. Du kan, ligesom jeg lave en egen tolkning."*

Selvfølgelig giver Instituttet ligesom Martinus ingen tolkning, for Instituttet har *aldrig* beskæftiget sig med tolkninger. Men med Martinus Instituts udgivelse af Det Intellektualiserede Kristendom har Ole nu afsløret og erkendt, at Instituttet efter Martinus bortgang er begyndt at benytte sig af tolkninger i forbindelse med deres bogudgivelser.

Man kan kun undre sig over, at Instituttet har bearbejdet og udgivet ufærdige manuskripter, som de ikke har forstået. Seriøse studerende af Martinus værker skal ikke 'slås' med tolkninger, der måske eller måske ikke er rigtige, for Det Tredie Testamente kan ikke indeholde tolkninger, da

Det Tredie Testamente er den urokkelige, den absolutte og den fuldkomne Sandhed.

8. RÅDETS BLINDE ØJE

Den eneste, der med rette kan sige om værket DTT: *"Det er færdigt, som det er"*, er Martinus selv, og han har efterladt os sit værk uden løse ender. Det gælder for såvel

de færdige som de ufærdige værker, for selv de ufærdige værker er færdige, som de er. Hvis de skal udgives, må de kun udgives i deres ufuldstændige form.

Når man arbejder med Martinus Sag, fyldes man med ydmyghed over for Martinus store mission, hvis omfang og betydning vi næppe rigtigt fatter, men som vi trods alt er med til at hjælpe frem.

Martinus har været så kærlig at give os retningslinjerne for, hvordan vi kan fremme hans Sag. Vi må derfor, når Sagen kommer på afveje, alle hjælpe til med at få den ind på rette spor igen. For Sagen er jo vores alles Sag.

Da det er svært at forholde sig passiv, når den Sag, som betyder så meget for én, bevæger sig væk fra den sikre vej, har jeg følt mig nødsaget til at udarbejde denne analyse af begivenhederne.

Martinus siger i Strukturen: *"Det skal rigtig pointeres, at det ikke er jeres vilje, der skal fremmes, - det er en højere vilje, og I (rådet/ml) er kun vogtere af, at det bliver efter denne højere vilje."* (Strukturen 25.09.74). Hvordan kan rådet, som 'kun' er vogtere af Martinus livsværk, arbejde videre på det, de skal være vogtere af? Når rådet både retter og tilføjer ting i et afsluttet værk som DTT, er det det samme som at sætte sig til at male videre på et færdigt kunstværk som f.eks. 'Mona Lisa'. Hvis man gjorde det, ville der bestemt lyde et ramaskrig verden over. Mon ikke Sagens venner vil være enige med mig i, at det er ganske barokt, at man i verden i dag passer bedre på 'Mona Lisa', end Instituttet gør på Det Tredie Testamente? Hvilket af disse to kulturværker har mon den største betydning for menneskenes fremtid: 'Mona Lisa' eller Det Tredie Testamente?

Hvad rådet end måtte tænke, mene eller ønske om udlægningerne i denne redegørelse, så er én ting sikker: Instituttet skal finde sig i, at de ufærdige værker *forbliver* ufærdige og ikke kan tilføjes Det Tredie Testamente, som er et færdigt værk. Martinus har bestemt, at vi ikke må ændre så meget som et komma i hans værk, og det samme gælder for hans ufærdige værker. Til trods herfor har rådet bearbejdet og udgivet en hel bog, Den Intellektualiserede Kristendom, og har endog tilføjet den som tilhørende en del af Det Tredie Testamente!

9. HVORFOR "DET ER FÆRDIGT, SOM DET ER"

DA DET TREDIE TESTAMENTES KENDETEGN ER UROKKELIG, ABSOLUT OG FULDKOMMEN VIDEN, KAN NOGET, SOM ER UDTRYKT I EN UFÆRDIG OG UFULDSTÆNDIG FORM *ALDRIG* GÅ UNDER NAVNET DET TREDIE TESTAMENTE. DERFOR SAGDE MARTINUS OGSÅ TIL MIG PÅ SIN SIDSTE AFTEN: "DET ER FÆRDIGT, SOM DET ER"

Om Bøger

Enten-eller Både – og?

Af Nikolaj Pilgaard Petersen

Forlaget siesta 2010

490 sider – 200 kr

Anm. Ruth Olsen

Bogen har undertitlen ”Hvad er verden? En afsøgning af argumenter”, og i indledningen står der om bogens hovedsigte: ”en undersøgelse af mulighederne for at opstille en samlet og indre konsistent model for verdens og eksistensens grundlæggende natur, og herudfra belyse spørgsmålet om en eventuel mening med denne eksistens og dermed med livet selv.” Intet mindre!

Forfatteren søger med denne bog at udvide det naturvidenskabelige erkendelsesgrundlag, så det kan rumme også det metafysiske verdensbillede. Til dette formål har han indsamlet en imponerende mængde forskning og sat sig ind i en utrolig mængde viden. Han bruger i øvrigt konsekvent ordet ”kosmologi” om det kun fysiske verdensbillede, hvad der er korrekt nutidssprog, og ”åndsvidenskab” om det samlede verdensbillede. Bogen er befriende udomatisk, undersøgende og kritisk.

Første del af bogen handler hovedsageligt om den materielle verdensopfattelse, om fysik, biokemi osv. Han tager fat i videnskabens paradokser og uløste problemer. Han gennemhuller mutationsteorien som forklaring på livets udvikling og beskriver menneskets utroligt komplekse biokemi, uden dog at hævde en ”intelligent designer” bagved, men udelukker det heller ikke. Han lader alle muligheder stå åbne. Her er ingen skråsikkerhed, han påpeger blot umuligheden af tilfældigheder.

Som et tænkt eksempel på konsekvensen af den materielle livsforståelse, skulle det kunne lade sig gøre at sætte et menneskes hele DNA-information ind i en computer, sende den til en computer langt væk og her genfremskille mennesket ud fra ”opskriften”. Hvis man således kan skabe to kopier, hvad så med bevidstheden, identiteten og jeg-oplevelsen?

En af hans kommentarer til debatten om menneskets ”frie vilje”: jo mere man baserer sig på, at bevidsthed kun er neurale og kemiske processer i hjernen, jo mere tvivlsomt bliver det at forfægte menneskets frie vilje med tilhørende ansvar og skyld.

Vi får en grundig beskrivelse af den megen forskning i det, der kaldes PSI, altså dette ad psykisk vej at kunne påvirke fysiske processer, dvs med tankekraft, samt i fænomenet tankeoverførsel. Det synes at bekræfte Platons påstand om, at der findes to verdener, en materiel og en åndelig. Det blev hos senere filosoffer til det dualistiske skel mellem legeme og sjæl. For Spinoza (1632-1677) var stof og bevidsthed to sider af samme mønt, dvs de hører sammen skønt forskellige.

Bogen har et afsnit om ”den mystiske enhedsoplevelse”, hvor han bl.a. citerer noget fra Dostojevskij’s roman ”Idioten”: *”Hans følelse af at leve og hans selvfølelse forstærkedes næsten tidobbelt i disse øjeblikke og blussede op som en hurtig række af lyn. Hans hjerne og hjerte fyldtes af et ganske usædvanligt lys; al hans uro, al tvivl og nervøsitet forsvandt med ét og afløstes af en ligesom ophøjet fornemmelse af uendeligt klarsyn”*.

Vi ville måske med Martinus kalde det et ”kosmisk glimt”, men nogle naturvidenskabelige forskere kalder det ”en overstimulering af hjernen, hvorved det optræder synkronicitet mellem de to hjernehalvdele”.

Vi får et overblik over, hvor langt forskningen af nær-død-oplevelserne er kommet, her med vægt på den ændring af den menneskelige bevidsthed, den afstedkommer, hvilket bl.a. giver personen en højere moral. Forfatteren er optaget af, hvad der får mennesket til at udvikle etik og moral. Naturvidenskaben mener, at f.eks. altruisme må have haft en evolutionær overlevelseshæder, men den forklaring er ikke brugbar, når mennesker sætter eget liv på spil for at hjælpe andre.

I bogen er der et temmelig langt kapitel om Martinus’ åndsvidenskab, (hvilket formentlig var grunden til, at forfatteren optrådte som taler på årets mindedag på Martinus-centeret i Klint). Han viser en god forståelse for indholdet af Martinus’ verdensbillede, uden at det i sin videreformidling virker ”frelst”. Forfatteren er ude på at forstå, han er på opdagelsesrejse og vil gerne dele sine opdagelser med os andre.

Derfor beskæftiger han sig også en del med filosofen Spi-

noza, som sagde, at etisk adfærd kommer af større viden og indsigt. Han brugte også logikken i sine argumenter i stedet for religiøse trosdogmer.

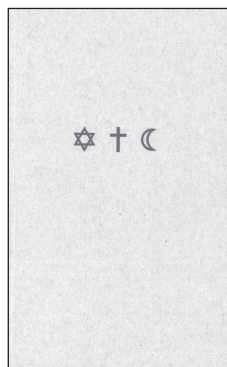
Jeg ser denne bog som et led i en begyndende tendens til en forening mellem naturvidenskab og åndsvidenskab. Den slags vil der fremover sikkert komme flere af, for mange mennesker har brug for en sådan klog afklaring efterhånden som intelligensen udvikles.

Traktat om de tre bedragere

Præsenteret af
Frederik Stjernfelt

Informations forlag 2010

175 sider – pris?
Anm. Ruth Olsen

Vi lever i en tid, hvor kritikken af fænomenet religion har fået ny vind i sejlene. Det har givet anledning til at genoptrykke dette meget gamle skrift, som verserede i 16-1700-tallet. Det menes at have været en del af baggrunden for det, der siden er blevet kaldt "oplysningstiden". Da der ikke dengang var ytringsfrihed og kirken havde stor magt, turde ingen lægge navn til det, men man mener noget af det skyldes Spinoza, der levede i Holland, som var tidens mest frisindede land i Europa.

Spinoza var portugisisk jøde, hvis familie havde måttet flygte fra inkquisitionen, men da han udtrykte kritik af det gamle testamente, blev han smidt ud af det jødiske samfund i Holland. Han blev kaldt "fritænker", fordi han ikke troede på en personlig Gud men mente, Gud var iboende i naturen.

Meget af skriftet er lidt for fantasifuldt, set med mine øjne. De tre bedragere er Moses, Jesus og Muhammed. Moses' bedrag lykkedes kun p.gr.a. våbenmagt og folks uvidenhed, siges der, han var blot en snu politiker, der påstod han havde sin magt direkte fra Gud. Jesus får en knap så hård medfart, for da han var klogere end Moses, fik han tilhængere ved at give håb i stedet for at skabe frygt. Men han sagde bare, påstås det, hvad Platon havde sagt før ham, og bildte de godtroende folk ind, at han var af guddommelig afstamning.

Muhammed beskrives som den største svindler, der lokkede alle ignoranterne med sanselig nydelse i paradiset, hvis de ofrede deres liv for ham. Og hvis de ikke tilsluttede sig hans lære, kunne de få hovedet kappet af. Alle religioner får en sønderlemmende kritik – for deres primitive appel til uvidenheden, for deres indbyrdes bekrigen hinanden,

og ikke mindst for deres barbariske forfølgelse af alle anderledestroende.

Helt afskriver man dog ikke begrebet Gud. Et sted står der: *"Generelt kommer enhver overtro og vildfarelse i religionen af, at man ikke har den fornødne agtelse for Gud. Vi minder ham om os selv, vi trækker ham ned på vort eget niveau, vi dømmer ham efter vore egne kriterier, vi pynter ham op efter forgodtbefindende. Hvor blasfemisk!"*

Alt i alt menes den ynkelige elendighed at skyldes politikeres og andre magtsyges grove misbrug af folks barnlige uvidenhed og hang til overtro.

Skriftet virker meget inspireret af det antikke Grækenlands filosoffer, og det ender med at erklære, at skriftet er til alle de, der nærer kærlighed til sandheden og den sunde fornuft.

Genopfind kroppen, genopdag sjælen

Af Deepak Chopra

Borgens forlag 2010

340 sider – kr 299

Anm. Ruth Olsen

Da jeg i sin tid læste Chopras bog "Livets videnskab", var det en slags øjenåbner for mig med mit dengang naturvidenskabelige verdensbillede, hvilket gødede jordbunden for min senere forståelse for Martinus' værk. Siden da har Chopra skrevet mange bøger, men efterhånden som antallet voksede, begyndte han at gentage sig selv, syntes jeg. Med denne han seneste bog ville jeg prøve at se, om der var kommet lidt fornyelse ind i billedet.

Og jo, lidt er der kommet. Han har fulgt med i forskningen indenfor sit felt – medicinen, og har sine korrigerende bemærkninger til det, han kalder lægevidenskabens "trosartikler", som alle de studerende indoktrineres i. Hans hovedærinde er stadig at påvise bevidsthedens indflydelse på kroppen. Kroppen er blot energi, derfor kan bevidstheden ændre kroppen, siger han.

For tiden er det især generne, der fokuseres på og søges manipuleret med. Traditionelt har man hævdet, at vi er født med et sæt gener, der er faste og uforanderlige. Men nu har man måttet erkende, at generne faktisk ændres gennem livet, afhængig af hvordan man lever. Chopra siger, at mange af generne kan man tænde eller slukke

for, alt afhængig af personens adfærd og erfaringer. Det er måske nok bekvemt for mange, hvis årsagen til en lidelse skyldes medfødte gener. Hvis vi derimod må erkende, at vi med vor bevidsthed er med til at aktivere hhv deaktivere generne, må vi til at indrømme vor egen del af ansvaret.

Chopra prøver med (også) denne bog at forbinde det materielle og det spirituelle, det synlige og det usynlige. Han bruger begrebet "sjælen" som en slags "trådløs" forbindelse mellem kroppen og det højere Selv, og mener den nedtrapper den stærke kosmiske energi til det lavere niveau, som kroppen kan optage. Han bruger også begrebet "sind", som når han i bogens undertitel skriver "krop-sind-forbindelsens glemte mirakel". Det er ret forvirrende for mig, nu jeg har vænnet mig til det med de "åndelige legemer".

Ordet "guru" betyder egentlig "den der spreder mørket". Din guru er dit eget højere Selv, din indre vejleder, som du kan bede om at få råd fra, og kan få det, hvis du ellers forstår at lytte efter. Han påviser alt det vidunderlige, der kan ske, når man har den rette bevidsthed. Selv om hans buddhistiske opvækst ikke fornægter sig, mærker man nok, han nu bor i USA og taler til et amerikansk publikum.

Han fortæller eksempler på, hvad en ændring af bevidstheden kan medføre, og giver opskrifter på, hvordan negative overbevisninger kan blive til positive overbevisninger og dermed skabe mirakler. Således passer bogen her meget godt ind i den strøm af budskaber, vi får for tiden, om at det er vor måde at tænke på, der kan gøre den store forskel.

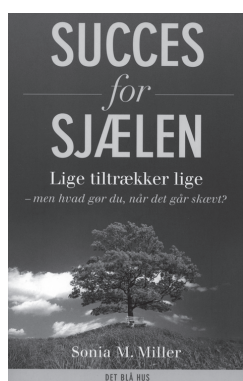
Succes for Sjælen

Af Sonia M. Miller

Forlaget Det blå Hus 2010

315 sider, 280 kr.

Anm. Ruth Olsen

Dette er endnu en bog om "loven for tiltrækning", så jeg blev nysgerrig for at se, hvori den adskilte sig fra alle de andre bøger om det emne, som er udkommet i den seneste tid. Selv om den også lover, at man kan tiltrække det, man ønsker, har den dog nogen beskrivelse af, under hvilke betingelser, det kan lade sig gøre. Forfatteren kalder bogen en "brugervejledning", og siger det er en sådan bog,

hun ville ønske fandtes, da hun begyndte sin åndelige opdagelsesrejse, hvor hun har måttet samle "små bidder" fra mange forskellige kilder.

Hun begynder med, hvad hun kalder "mystikerens formel", som hun mener er baseret på den universelle kosmiske lov, der virker hvis man forstår at bruge den rigtig. Den lyder: Trin 1: Gør dig klart, hvad du ønsker. Trin 2: Lad som om du allerede har det. Trin 3: Hold op med at stå i vejen for dig selv. Trin 4: Hils det velkommen i dit liv.

Du skal være villig til at tro, at det er bevidstheden der skaber din virkelighed, siger hun. Da lige tiltrækker lige, vil du få de tanker og følelser tilbage i dit liv, som du selv udsender. De energier, du selv indeholder tiltrækker tilsvarende energier. Altså må man lære at styre sine tanker og følelser, så man får udrenset alle negative elementer.

Det er ikke let, men det kan lade sig gøre selv at vælge hvad man tænker og føler. Ikke ved at undertrykke eller fornægte sine følelser, men ved først at lytte til budskabet i dem og dernæst sætte dem fri. Man forstærker kun det, man gør modstand mod. Man skal ikke lade sig styre af sine følelser, men bruge dem rigtigt. Følelserne er drivkraften, der giver tankerne og drømmene liv og fokus, siger hun og sammenligner det med den elektricitet, der får brødristeren til at fungere.

Positive tanker og følelser har en højere vibrationsfrekvens end de negative, det gælder om at forhøje sin vibration. Det kan man f.eks. gøre ved at visualisere eller lade som om, man har det, man ønsker. "Loven for tiltrækning" ordner resten, skriver hun (s. 113): "Hver gang du finder måder, hvorpå du kan føle dig godt tilpas med det liv, du har, vil du tiltrække mere af det samme."

Der er nogle anvisninger på de måder, der kan øge din "vibration". Find f.eks. ting i dit liv, du kan være taknemmelig for. Find og fokuser på hver en lille god ting, du kan glæde dig over. At give betingelsesløst, at tjene andre, er også måder, hun mener øger ens vibration og dermed muligheden for at tiltrække tilsvarende gode energier. Endemålet er at bringe sig i samklang med den universelle kærlighed, hvor det gælder at "søg så skal du finde".

Bogen indeholder mange gode velmente råd. Det er faktisk en ret god bog. Ind i mellem lidt "amerikansk", f.eks. når hun forklarer, hvorfor de fattige bliver ved at være fattige: det er fordi de altid tænker på det de mangler – og så bliver det sådan, som de tænker. Vi bliver jo det, vi tænker. Altså er vi stadig "vor egen lykkes smed", dvs er du ikke lykkelig er det dit eget ansvar. Det er en meget individualistisk tid, vi lever i.

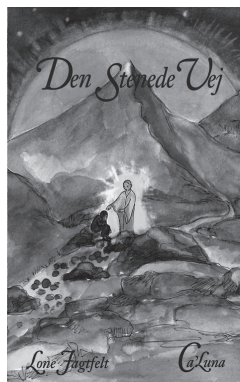
Den stenede vej

Af Lone Jagtfelt

Ca'Luna 1997

192 sider – pris?

Anm. Ruth Olsen

Det begyndte som for så mange andre med en åndelig søgen. Lone og hendes mand Ole fik fat i en bog, der beskrev fremgangsmåden til, hvordan man kunne kontakte sit indre og gå tilbage til tidligere liv. Det viste sig, at Ole kunne gå i trance, at han var et medie. De besluttede så, at de måtte have mere viden om tingene. I forordet står:

”Hvor skulle vi så finde det, det var faktisk en stor jungle, da vi så ud i den alternative verden, hvor var vores sandhed? Vi fandt ret hurtigt vores fundament ”Teosofien”, som vi byggede vor ny viden op på. Vi fik en forståelse for, hvad vi skulle bruge det til, bestemt ikke uden kamp, fordi vores verdensbillede væltede”.

Ole bruger nu sine evner som medie til at hjælpe andre og give dem gode råd. Det er disse råd, bogen handler om. Folk kommer med deres bekymringer og ønsker vejledning, om alt muligt, stort som småt. De spørgsmål, han får, viser hvordan vi står på meget forskellige trin på den åndelige udviklings vej. De råd, han giver, er stort set de samme budskaber, der strømmer fra alle sider ud til menneskene i vor tid.

Det handler om, at uselvsk kærlighed er det ”ene fornødne”, og at vi skal prøve så langt evnerne rækker at leve derefter. Vi er her for at lære, meningen med livet er at øge vor viden og forståelse. Derfor er livet ”en stenede vej”, for smerterne er vor læreproces. Ind imellem kommer der nogle meget kontante bemærkninger, f.eks: ”blomstermedicin er for de, der vil snyde sig selv” og ”numerologi er blændværk”.

For en Martinus-læser er der ikke meget at hente i den bog, vil jeg mene, men der er da mange almene og kærlige råd til rådvilde mennesker. Eftersom vi er så forskellige, er det jo godt, der er lidt spirituel næring af alle mulige slags. Jeg genkender de teosofiske ”sandheder” i meget af bogen, og et sted (s. 7) står der da også: ”Det er bestemt at teosofien er den eneste sandeste. Den vil følge med den guddommelige vilje om fornyelse og være med til at fremme forståelsen for de sjæle, der end ikke ved, at denne del af livet eksisterer, også for de sjæle der i dag kæmper for et ståsted i den store forvirrede verden.”

Hold dog op med at være så god!

Af Birthe Kirk

Kastaniehøj forlag 2009

190 sider 250,- kr

Anm. Ruth Olsen

Birthe Kirk har arbejdet som astrolog siden 1971 og arbejdet med Personlig Vækst Kurser 1980- 2006. Med denne bog giver hun en lidt anden indfaldsvinkel til astrologien, end vi plejer at få. Hun beder os om at glemme alt om vort eget tegn og i stedet se tegnene som 12 synsvinkler på tilværelsen. Disse 12 vinkler skal prioriteres lige højt. De er vore læremestre, siger hun. Vi har en læremester for hver måned.

De fire elementer – ild, jord, luft og vand kalder hun ”Vorherres byggestene”, og beskriver på underholdende vis disse elementers andel i det store skabelsesdrama. Derefter får vi så de tolv tegns gode og mindre gode sider, deres særpræg og fortrin, et for et, med et væld af oplysninger, aktuelle og relevante for vor tid. Man bemærker straks, at forfatteren har beskæftiget sig med andet end ”at kigge stjerner”. Astrologi bliver her bredt ud, hun viser med denne bog, at astrologien ikke skal bruges til at sætte nogen i bås.

Bogen er på en måde en slags håndbog i personlighedsudvikling. Hun vil, vi skal bruge astrologien til at udvikle vore potentialer og ikke mindst – have det lidt sjovere. Under bogens titel står der da også : ”- det giver plads til kærlighed og godt humør”! Hun gør mange steder op med al for megen selvudslettende uselvskhed – som det også fremgår af bogens titel.

Efter 6 af tegnene er der nogle opgaver, og med bogen følger en CD, som man kan lytte til og blive ledt ind i en dyb afslappet, meditativ tilstand. Sidst i bogen er der et kapitel, der hedder ”Rejsen hjem”, hvor hun understreger vigtigheden af den spirituelle udvikling, og allersidst et kapitel om ”Hypnose og selvhypnose”, hvor vi i stedet for at lade os hypnotisere af omgivelserne råder os til at give os selv positive suggestioner.

Hvis man kun har kendt til Birthe Kirk som astrolog, vil man nok blive overrasket over, hvor vidt denne bog spænder. Hun er en livsklog kvinde – og absolut ikke kedelig.

KVINDER OG KØDSPISNING

v/Ruth Olsen

I bladet "Vegetaren" (nr.2/2010) stod en artikel om Carol J. Adams, der har skrevet en del bøger om vegetarisme, hvor hun bl.a. påpeger, at der er en forbindelse mellem patriarkalsk kultur og kødspisning. At blive vegetar kan således også ses som et oprør mod patriarkatet og kvindeundertrykkelsen, ja mod magt og dominans i det hele taget, især overfor alle vore levende medskabninger.

Nogle anser mænd, der er vegetarer, for at være lidt "umandige", for en maskulin mand er jo ham, der i tidernes morgen var den store jæger, der skaffede kød-maden hjem til bostedet, mens kvinderne bare samlede planteføde, der dog i parentes bemærket vurderes til dengang at have udgjort ca. 90% af menneskenes overlevelsgrundlag.

Var kvinderne så i datidens primitive samfund glade for det kød, mændene hjembragte fra deres jagter? Overhovedet ikke! For de var bange for, at de dræbte dyrs sjæle skulle hemsøge det lille samfund og forsøge at hævne sig. Kvinder og børn spiste slet ikke kød, ja ville end ikke røre det, for det blev man "uren" af. De ville heller ikke i lang tid efter røre de mænd, der havde spist "blodmad".

Om oprindelsen til at kødmad indtil for relativt nylig stort set kun har været for mænd, kan man læse om i den engelske antropolog Evelyn Reed's bog "Womens evolution" ("Kvinnans utveckling", forlaget Röda Rummet 1978). Her har hun samlet al den viden, hun kunne opdrive om primitive kulturer – fra opdagelsesrejsendes historier, missionærer og fra de allerførste antropo-

loger, der foretog egentlig forskning overalt i verden allerede i 1800-tallet. Samt nogen arkæologisk forskning. Jeg vil prøve at uddrage lidt af det væsentligste af denne bog.

Hun begynder med at fastslå, at de første mennesker ikke så nogen principiel forskel mellem dyr og mennesker. Mennesker var kun de, der tilhørte deres egen gruppe

eller klan, alle andre var dyr, som altså var potentiel mad. At spise nedlagte fjender fra andre klaner anså man derfor ikke som kannibalisme! Hun konstaterer også, at de første menneskegrupper var moderklaner, et fællesskab af samarbejdende kvinder, som det var lykkedes at tæmme gruppens mænd til indbyrdes social adfærd indenfor i gruppen.

For at skabe en social gruppekultur måtte mændene overvinde deres fjendtlighed overfor andre mænd og deres indbyrdes kamp om dominans. Således mener hun, at det var kvinderne, der skabte de taburegler, der sikrede de første menneskegrupper fredelige sammenhold og dermed overlevelse. Et vigtigt tabu var det, man har kaldt "incest". Det handler ikke ret meget om sex men mest om mad, siger hun. Ordet "tabu" betyder "urørlig", og skulle i kannibalismens tid sikre, at klanens kvinder og børn ikke blev anset for en madmulighed. Sult er jo en stærkere drivkraft end sexbehov, men faktisk er ordet mad og sex næsten det samme de fleste steder i de tidlige kulturer.

Måske havde myten om Kronos, der åd sine egne børn, en oprindelse i en gammel historisk virkelighed?

Incest var altså en regel om, at mænd skulle holde sig på en vis afstand af gruppens kvinder og børn. Mændene boede for sig selv, og først når drengene var 10-12 år flyttede de fra kvindehuset, hvor man kun spiste plantekost, over til mændenes hus. Der var strenge regler for de ofte langvarige renselsesritualer, mændene skulle gennemføre, når de havde dræbt og spist dyr eller været i krig mod andre stammer. Drab gjorde udøverne "urene", bl.a. fordi de derved blev åbne for invasion af mørke kræfter.

Kvindes magiske kraft

Hvordan gik det til, at kvinderne dengang havde en sådan magt og autoritet, at de kunne få mændene til at overholde

disse taburegler, ja så de endda troede, der ville ske de forfærdeligste ulykker, hvis de brød dem? Fordi de var overbevist om, at kvinderne havde magisk kraft. De kunne jo selv konstatere, hvordan kvinderne ud af egen krop kunne skabe nyt liv. Kvinden var livgiveren, der sikrede den evige kosmiske cyklus af liv, død og genfødsel. Hun nærrede jordens frugtbarhed, for hun var i pagt med naturens skabende kraft, Den Store Moder, Gudinden. Og i øvrigt blev drengene præget af kvinderne i de første år, hvor de nok med drabelige historier har fået indprentet faren ved at bryde reglerne.

Incest-tabuet betød også, at sex kun foregik på kvindernes initiativ, hvorfor de sjældent fik mere end 3-4 børn. Nogle har ment, at kvindernes lave seksuelle aktivitet hang sammen med deres plantekost, andre at det hang sammen med de meget lange amningsperioder. Men da sex hovedsageligt foregik ude i bushen med de, der er kaldt "svogerklanens" mænd, findes ingen sikker viden.

For det primitive menneske sad livskraften i blodet, hvilket er logisk nok, også for os, der har læst Martinus. Moderklanen, også kaldet en totem, bestod af de, der er udgået fra samme blod, altså et blodslægtskabsbånd, nærmest et helligt bånd. Der kunne i dette indgå et særligt totemdyr, som derved også blev "fredshelligt og urørligt" og derfor ikke måtte dræbes og spises.

Svinet var åbenbart engang det semitiske folks totemdyr og er således blevet noget uspiseligt for jøder og muslimer. Taburegler har man som regel glemt oprindelsen til, og hvad der engang har været "helligt" er ofte senere blevet noget "urent". Særlig helligt var egne klankvinders, dvs søstres og mødres, blod, som det var frygtelig farligt at "spilde" f.eks. ved at gøre hende fortræd. Måske er det herfra vi har ordet "blodskam"? Evelyn Reed mener, at traditionen med at bemale kroppen med rød okker var en slags beskyttelse, fordi det signalerede "urørlighed".

Mænd skabte på et tidspunkt blodbroderskaber, venskabsbånd, ved at blande blod eller endog drikke hinandens blod (oprindelsen til nadveren?), men kunne også begrundes i, at man havde spist af den samme blodmad. Drab på blodslægtskabets medlemmer eller andre brud på stammens regler krævede blodhævn (æresdrab). Men det hører en lidt senere tid til, for i moderklanstiden synes den største straf at være at blive dømt fredløs, men det var også slemt nok i en tid, hvor enhver fremmed kunne dræbes og måske spises.

Ofte kunne synderens klan genoprette freden, "ligevægten", ved at ofre et medlem, en "syndebuk" som stedfortræder til den forurettede klan. Senere kunne man nøjes med en gedebuk. Da Abraham nøjedes med at ofre en gedebuk i stedet for Isak, var det hverken en naboklan eller forfædrenes ånder, han havde syndet mod, men endnu højere magter, åbenbart. Faktisk er det den gamle syndebuks-tænkning, der ligger bag ideen om Jesus som sonoffer.

Hvordan dyr blev til ægtemænd

Evelyn Reed mener, at det også var kvinderne, der oprindeligt skabte de særlige indvielsesritualer for mænd. Når moderklanens mænd ikke måtte røre deres egen klans kvinder, heller ikke seksuelt, måtte disse kvinder finde sexpartnere i en anden klan. Men disse mænd var jo for hendes brødre blot dyr og dermed potentiel mad. Måske er det grunden til den ældgamle myte om kvinders samkvem med dyr?

Løsningen var indgåelse af en slags ægteskabsforbund med en anden klan, så de kunne levere ægtefæller til hinanden. De blev kaldt svogerskabsklaner. Men disse fremmede mænd måtte gennem et indvielsesritual, hvor "dyret dødes" og blev genfødt som menneske. Kvinder behøvede ingen indvielse, for de var allerede mennesker ved ikke at spise kød. Hvorfor mænds indvielse foregik ved omskæring kan undre, for var den forhud nu så dyrisk? Og hvorfor holder jøder stadig fast ved det ritual?

Det tog lang tid for ægtemagen at få et godt forhold til hustruens moderklan, især til hendes brødre. Han var en fremmed gæst og måtte iagttage de strengeste taburegler, især overfor svigermøderen. Måske derfor hun fik sit dårlige ry? Der blev udvekslet gaver ved enhver lejlighed, især i form af mad, for at forhindre fjendtligheder. Det varede meget længe, inden ægtefæller begyndte at bo sammen, men det varede endnu længere, før de begyndte at spise sammen. Faktisk blev det først et ægteskab, som vi forstår det, da de begyndte at spise sammen. Og der findes endnu mange steder, hvor de stadig ikke gør det.

Kvinder hverken forberedte eller spiste kød, selv op i romertiden var det stadig kun mænd, der stod for kødmaden. Det var omkring maden, der var de fleste taburegler, og det er også de regler, der har holdt sig længst. En del findes stadig, f.eks. jødernes regel om ikke at blande mælk og kød, (fordi mælk var børne/kvindemad og kød kun for mænd?).

Børnene vedblev at være moderklanens børn, og selv om faderen havde givet sin søn megen omsorg under opvæksten (pigerne interesserede ham vist ikke), måtte sønnen som ca. 10-årig flytte til morbroderen for at blive oplært i voksenlivet. Moderens brødre var hendes børns beskyttere og evt. hævnere. Faderen måtte så at sige "ofre" sin søn til moderslægten. At børnene fik deres identitet gennem moderens slægt ses stadig hos jøderne i dag, hvor man er jøde, hvis moderen er det, uanset hvad faderen er. Der forblev et spændt forhold mellem ægtemanden og morbroderen, og sønnerne var splittede i deres loyalitet mellem faderen og morbroderen.

De græske tragedier beskriver de konflikter, der opstod i overgangen fra det traditionelle mødrene slægtskabsbånd og det nye faderskabsbånd. Ødipus' problem var ikke incest i vor forstand, han vidste jo ikke, hvem hans mor var, men en loyalitetskonflikt mellem faderslægt og moderslægt. I historien om Antigone ser vi, hvordan blodsbåndet til broderen, til moderslægten, er stærkere end til mand og barn.

Patriarkatets sejr

Landbrugets udvikling, der mere og mere blev overtaget af morbrødre/sønner, giver mulighed for ophobning af rigdom og dermed til privat ejendomsret. Kvindernes indflydelse daler, det er moderklanens mænd, der tiltager sig mere og mere magt. Evelyn Reed betegner denne overgangsperiode "fratriarkatet". Individuelle mænd begynder at indhegne sig en privat jordlod, som de ønsker skal gå i arv til deres søn og ikke til søstersønnen. Konflikten mellem fratriarkatets mænd og patriarkatets mænd er i fuld gang og ender med patriarkatets sejr. Respekten for den store modergudinde blegner, hun degraderes efterhånden som mandlige guder opstår.

Faderen vandt til sidst sønnerne over på sin side, bl.a. ved for en tid at gøre sig til "en mandlig mor" og derved få retten til at eje hustruens sønner. Nogle steder gik han ligefrem i barselsseng, andre steder overholdt han blot de dertil knyttede taburegler, nemlig ved både før og indtil to år efter fødslen ikke at røre våben, ikke spise kød og ikke skade noget levende væsen. Man tænkte stadig magisk og var bange for at skade barnet med "onde ånder".

Ordet "fader", på semitisk "abu", kommer af ordet "ejer". Det var altså i begyndelsen ikke et biologisk begreb men betegnede et ejerforhold. Han ejer nu sine børn og har købt sig fri af gamle traditioner. Hustruen, eller rettere hendes evne til at føde børn, har han købt med en "brudepris" til hendes slægt, som han i øvrigt kan kræve tilbage, hvis hun ikke giver ham sønner. Pigerne interesserer ham først, da han kan "sælge" dem for en brudepris.

Med intelligensens udvikling er han begyndt at tvivle på, ja kassere de gamle taburegler, der førhen beskyttede kvinderne. Han er ikke bange for forfædrenes ånder længere. Kvinderne mister magten over deres egen seksualitet og må føde 12-18 børn, hvis de ellers overlever så længe. Myten om Lillith, der ville bestemme selv, siger noget om en svunden tid. Efter læsningen af Evelyn Reeds bog, som er både seriøs og velunderbygget, må man spørge sig selv: Hvor og hvornår var "de lykkelige ægteskabers zone"?

Og hvornår begyndte "djævlementaliteten" at vinde indpas? Var det for de ca. 4-6000 år siden, da patriarkatet var slået igennem og ofte med våbenmagt organiserede dets magthierarkier, af herrer og slaver, rige og fattige, over- og underordnede osv. Med patriarkatet forsvandt de fleste tabuer omkring kødspisning og alle forestillinger om, at også dyr har en sjæl. Det har kostet vore husdyr mange lidelser.

I matriarkatet var mænd urene, når de havde spist blodmad, men nu blev det omvendt kvinderne, der var urene, især ved menstruation. Hendes forhenværende "magiske evner", som vi måske vil kalde "lavpsykiske", blev til heksekunst, som hun skulle brændes for.

Når jeg synes Evelyn Reeds bog er interessant, er det dels fordi den handler om menneskets lange udviklingsvej, dels fordi den fortæller noget om, hvorfor der ser ud, som der gør, de steder hvor patriarkatet stadig er på sit højdepunkt, f.eks. Irak og Afghanistan.

Da mennesket stadig havde en del instinktenergi og oplevede verden besjælet, nåede ondskaben og barbariet ikke de grusomme tilstande, vi siden har set. Men som Martinus fortæller, er det en nødvendig del af udviklingen, at vi skal helt ned i mørket, inden vor længsel mod lyset bliver stærk nok. Mørket skal kulminere, før udviklingen vender. I vor tids patriarkalske stammesamfund, som vi bl.a. ser i mellemøsten, er man formodentlig nu ved at nå "bunden".

Men patriarkatet er på retur mange steder, og humaniteten er trods alt på vej frem.

Det er i øvrigt interessant at konstatere, at Den Store Moder, Gudinden, havde et kultsted her i Odsherred, hvor Martinus-centeret ligger. Her blev hun dyrket i århundreder og kørte hvert forår i sin "solvogn" for at styrke naturens frugtbarhed. Så det er logisk nok, at der her skulle ligge en skole i åndsvidenskab!

Den tabte visdom

v/Ruth Olsen

Som Martinus nævner i forklaringen til symbol 44 før i dette blad, har der for årtusinder siden været en "fremragende høj kultur" her på jorden. Måske havde man dengang en så stærk instinktenergi – som jo er rester af tidligere intuitionsenergi – at man havde en indsigt i kosmiske sandheder, som siden er gået tabt. Noget synes at vise det, bl.a. nogle af de ældste overleverede eventyr, der indeholder en viden, som de fleste i dag ikke forstår og derfor ikke kan se.

Men det har den amerikanske kulturhistoriker William Thompson fået øje på. I sin bog "Mytisk landskab" (Munksgaard 1990) har han fokuseret på eventyret "Klokkeblomst" og søgt at påvise, at det indeholder viden om livets udvikling på jorden, om menneskets udvikling, og om planeternes bevægelser i solsystemet. Han mener, det afspejler overgangen fra matriarkat til patriarkat og derfor må være omkring 4-6000 år gammelt, men indeholder elementer der er meget ældre. I det hele taget ser han eventyret som en historie om alle de vigtige overgange for livet på jorden. Om hans tolkninger holder, kan jeg ikke vurdere, men jeg synes de er interessante.

Han bruger den tyske udgave af eventyret, dvs det som Grimms nedskrev, fordi det menes at være det mest oprindelige. Det begynder med en mand og en kone, hvor konen venter et barn. Hun ser gennem et lille vindue

bagest i huset (dvs hun ser tilbage i tiden), at nabokonen i sin have har nogle planter, hun har mægtig lyst til. Nabokonen hedder frau Gothel (Gothel betyder "Den lyse Gud", altså tidligere Gudinden), og hun er meget vidende om planters kraft. Derfor anses hun i senere tider for en heks.

Eventyrets mænd har ingen navne, også derfor tolker han det som endnu hørende til matriarkatets tid. Frau Gothel kan måske også tolkes som moderklanens ældste

kvinde, den for mænd dengang mest ærefrygtindgydende skikkelse. Alle klanens børn tilhører hende, således også

barnet, der får navnet Klokkeblomst. Da hun bliver kønsmoden passer frau Gothel særlig godt på hende ved at lukke hende inde i et tårn uden trappe (=urørlig). Klokkeblomst må derfor bruge sine lange fletninger for at få besøg – også af prinsen. I Gudinde-tiden var mænds adgang til kvinder en besværlig sag.

Da Thompson ville se nærmere på symbolikken med tårnet, opdager han hvordan planten klokkeblomst er udformet. Inde i den lille lyslilla blomst skyder en høj stilk, et "tårn", i vejret og prøver at lokke insekter til med pollen fra andre planter. Lykkes det ikke, deler stænglen sig i to, der snor sig om hinanden lidt ligesom fletninger. Således er den i stand til at befrugte sig selv. Den repræsenterer således overgangen fra enkönnen til tvekönnen formering.

Da han nu var begyndt at interessere sig for planter og deres formering, opdager han, at frau Gothels pæne blomsterbede ligner cyanobakteriernes indre opbygning. Disse bakterier, som var de "førstefødte" her på planeten, skabte den iltholdige atmosfære, der var betingelsen for den videre udvikling af livet her på jorden. Men skulle udviklingen være tilpasningsdygtig nok, måtte den ukønnede formering, dvs den evige mor-datter-replikation, erstattes af den kønnede formering, en ny orden skabes med hankøn og hunkøn.

De to køn får imidlertid ingen let gang på jorden. Ikke bare betyder det nu, at livet må fysisk dø og genfødes i en bestandig cyklus, men der ligger mange prøvelser forude, for at livet kan udvikles. Eventyrets Klokkeblomst og prins må gennem mange lidelser. Prinsen fordrives af klanmoderen, han bliver blind – symbolsk for tab af indsigt (instinkt) – og Klokkeblomst må i stor nød klare sine tvillingebørn alene. De to børn er af hver sit køn, den eenpolede tilstand er stadfæstet.

Da de igen finder hinanden er det kærligheden, der hjælper dem. Tårerne fra hendes øjne – dvs symbolsk for indholdet af hendes indsigt – kurerer hans blindhed. Og således får deres lidelsesfulde udvikling til sidst en lykkelig udgang. Sammen kan de leve i harmoni i kongens (Guds) rige.

Thompson opdagede endnu et lag i eventyret. Klokkeblomst er en femfoldig blomst og hører derfor med til den gruppe, der kaldes "Venus' spejl", fordi den er et spejlbillede af det mønster, som planeten Venus med sin

1. Den store Moder.

bevægelse danner på himlen i det præ-kopernikanske verdensbillede. Hvis Klokkeblomst er Venus, så må frau Gothel, ”Den lyse Gud”, være månen, og så kan prinsen være Mars. Mars opholder sig et stykke tid alene og derpå skærer hans bane Venus’. Men så kommer månen, Mars fordrives og må vandre ud i ødemarken, væk fra Venus og jorden, men vender senere tilbage til Venus igen.

Solen tolker han som kongen. Venus blev symbol på livets tilbagevenden, når hun stiger op fra underverdenen som morgenstjernen med tvillingerne Castor og Pollux i tvillingernes tegn, hvilket sker om foråret. Han finder det interessant, at konjunktionen af Venus med tvillinge-

stjernerne i Tvillingens tegn forekom i perioden 6-4000 år f. kr., for i denne periode finder man det matrilineære samfunds storhedstid, hvilket ikonerne på væggene i Catal Hüyük viser.

Eventyret fortæller om overgange. Enhver overgangtid har sine farer. Ligesom cyanobakterierne skabte deres egen ”forurening” og dermed forvisning fra lyset til mørket, er menneskene måske nu ved at skabe den fysiske og mentale forurening, som kan sætte deres eget liv på spil – mener Thompson. Men Martinus har forsikret os om, at helt så galt går det ikke, vi vender tilbage til lyset.

Vor tids demokrati

I småbog 23, ”De levende væseners udødelighed”, skriver Martinus i kap.11 bl.a.:

Virkeligt demokrati eller kommunisme er lige akkurat en modsætning til de bestående politiske systemer af i dag verden over. I dag er hver stats regering blevet en magtgruppe med en mere eller mindre åbenlys eller camoufleret, diktatorisk myndighed og udfoldelse, medens de øvrige borgere i tilsvarende grad er mere eller mindre åbenlyst eller camoufleret slavelænket af nævnte magtgruppe. Over for denne magtgruppe er individet ganske ubeskyttet i samme grad, som den har diktatorisk myndighed.

At sådanne politiske systemer ikke er ”fred” men ”krig”, er selvfølgelig. Dette, at der inden for de såkaldte demokratiske lande forekommer stemmeret eller valgfrihed, har ikke været i stand til at kunne sikre en regeringsform, der kunne fjerne de diktatoriske restriktioner, påbud, indgreb i ejendomsret og formueforhold, som i alle lande er blevet gældende. Ligeledes har det vist sig, at fagforeningsbevægelser, arbejdsgiverforeninger, strejker og lockouter heller ikke har kunnet skabe fred indenfor samfundene.

Alt inden for de demokratiske stater er alt andet end demokrati, lige såvel som alt inden for de kommunistiske

stater er alt andet end virkelig kommunisme. .. Hverken demokrati eller kommunisme er mere det ophøjede ideal, de var tiltænkt at skulle udgøre ved deres start eller opvindelse. Derfor er de herskende politiske strukturer af i dag fra en idealistisk begyndelse efterhånden havnet i et styrt imod afgrunden .. imod den ”dommedag”, der allerede er begyndt at sænke de mest effektive diktaturstater i grus.

Og i kap. 12 i uddrag: Diktaturprincippet kvælende blæksprutearme med deres sugeskåle omslynger alle stater og individer, uden man vil gøre sig denne sandhed klar. Thi disse sugeskåle placerer sig som uskyldige, uundgåelige nødforanstaltninger. .. Sukkende og stønnende under dette diktatoriske åg, som almenheden har fået foregøglet som sandt demokrati, afføder denne tilstand en forstærket opblussen af ”nationalismen”.

OK – det er skrevet i en anden tid end den, vi nu lever i, men det var fristende at fremdrage det, fordi vi på det seneste har oplevet, hvordan demokratiet, eller vel rettere det lille flertalsdiktatur, er under pres pga den såkaldte ”terrortrussel” og af den grund har set sig ”nødsaget” til at indskrænke de almindelige frihedsrettigheder. Det er tankevækkende, hvor meget befolkningen accepterer, nå frygten lammer den sunde fornuft.

Op af den åndelige muddergroft

– inspireret af Rolf Elving's artikel i sidste nummer.

v/Søren Olsen

En inspirerende oplevelse i Klint.

Det var i en arbejdsuge for en del år siden. Rigtig mange var kommet for at gøre i stand og vedligeholde i Klint. Eigil har sammen med Klintegruppen lavet en plan for alt det, der skal laves. Men op dukker tre personer, som godt kunne tænke sig at give møblerne og puderne rundt om i sommerhusene nyt frisk betræk. Nu kunne Eigil have sagt, det står ikke på min liste, og det er ikke absolut nødvendigt, derfor må de tre male vinduer i stedet. Men det gør han ikke! Han lader dem gøre det, de kunne tænke sig! Det som de ville finde glæde ved at lave! Hvad Eigil tænkte i situationen, ved jeg ikke, men han kunne have tænkt: Forsynet har sendt tre personer, der vil kunne gavne på et område, som vi i Klintegruppen ikke har tænkt på. Det må vi være åbne overfor!

Det er på smukkeste vis et praktisk eksempel på, hvordan Forsynet ned i detaljer blander sig i denne sags udvikling, og hvordan vi kan være åbne for, at lade det ske.

Jeg både undres og glædes hver gang jeg hører om, at nu er den eller den person i et fremmed land begyndt at oversætte DTT (Det Tredje Testamente) til et sprog, som ingen havde regnet med, at der skulle oversættes til i nogen nær fremtid. Hvorfor lige det sprog nu? Forsynets veje er ofte uransagelige! Alle de, der i dag er optaget af at oversætte værket til mange forskellige sprog, har hver deres historie at fortælle, om hvordan deres skæbne bragte dem i kontakt med Danmark, det danske sprog og Martinus åndsvidenskab. For ikke at glemme de, der har haft som stor inspirationskilde at oversætte til esperanto. Alle blev de født ind på denne planet længe før de tog fat på deres opgave. Forsynet vidste, hvad de ville komme til at arbejde med. Selv vidste de det ikke - i hvert fald ikke bevidst.

Denne fortælling gælder selvfølgelig alle! Alle mennesker på jorden i det hele taget! Forsynets måde at arbejde på viser sig bare så tydeligt indenfor denne sags udvikling, herunder formentlig også den gren af sagen, der arbejder indenfor rammen www.det-tredie-testamente.

Denne sag kan umuligt udvikle sig harmonisk og i en næstekærlig ånd, uden at alle vi jordiske parter indser og indretter os på, at Forsynet spiller den helt afgørende overordnede rolle. Ingen af os har en indsigt og et over-

blik over denne sags udvikling, der gør det muligt at påstå, at vi ved bedst. Vi spiller hver vores rolle med vores evner og synspunkter. Vi er brikker i et dynamisk udviklingspuslespil hvis færdige billede og tidsramme, vi kun kender i grove træk.

Samarbejdsstrukturen.

Man må sige om denne nyttige lille bog, at den kan kun blive til nytte, hvis den læses i den rette ånd, som Rolf også skriver. Det gælder også alt i DTT. Citater er sjældent indlysende selvforklarende! De skal læses i den ånd, som hele værket udtrykker. Og hvad er så denne ånd? Det er desværre – det er udviklingens vilkår – en ånd vi er ved at lære at forstå teoretisk og derfra bringe til praksis. Vi er i gang med at forstå og samtidigt udbrede kendskabet til en næstekærlighedens ånd, som vi endnu kun i begrænset omfang kan praktisere, ja som vi kun glimtvis kan fatte. Den fysiske og åndelige forvandling vi skal undergå, for at være og bære denne ånd i sit rene udtryk er så omfattende, at alle, der læser DTT, må gøre sig klart, at vi hver især formentlig har rigtig meget at lære endnu. Hvis vi f.eks. begynder at bekriige hinanden med f.eks. citater, kan vi være helt sikre på, at vi ikke bærer denne ånd. Citater gør det aldrig alene - heller ikke indenfor informations-, oplysnings-, og undervisningsarbejdet. Vi forstår stykkevis – via tekststykker - og derfra må vi bygge os op til det store overblik. Vi kan få meget hjælp fra Forsynet også i den proces.

Det er Forsynet / Gud der har bragt hver af os frem til de åndelige forudsætninger, vi i dag besidder. Det er vigtigt at indse Forsynets rolle både i sagens udvikling og vores personlige udvikling. Ikke nok så meget eller nok så dygtigt udført informations- og oplysningsarbejde kan ændre en tøddel på et menneskes udviklingstrin. Man kan f.eks. ikke læse sig til moral, men man kan lære at blive opmærksom på moralens store betydning, hvis man i forvejen er moden for det.

I denne sammenhæng har vi alle et problem at slås med, for hvis vi kritiseres af nogen, hvad er da den rette handle-måde og moral. Ikke at tage til genmæle? At starte en citat krig? At forsvare sig i den rette ånd, hvilket jo ret beset vil være at takke sin kritiker? At give udtryk for at man måske forstår vedkommendes argumenter, men at man selv ser anderledes på tingene men selvfølgelig kan tage fejl. Hvilket er helt legitimt. Man kan endda argumentere forsigtigt for sit synspunkt, men argumenterne kan aldrig blive et våben indenfor næstekærlighedens rammer.

Information kontra undervisning.

Skal vi alle lære at skelne skarpt mellem information og undervisning og derefter kun bedrive informationsvirksomhed, sådan som de gør indenfor www.det-tredie-testamente.dk? Sådan kan man opfatte Rolf's indlæg, men jeg ikke sikker på, at det er det, han mener. Jeg synes, at det er et stort og fint stykke arbejde, der lægges indenfor denne ramme for udbredelse af kendskabet til DTT. Den indsats er båret af meget gåpåmod og inspiration. Men hvorfor skal denne succes resultere i utilfredshed med, hvordan andre gør det, herunder hvad rådet gør eller ikke gør? Andre finder forhåbentlig også glæde og inspiration ved, at gøre det på deres måde. Alle udgør vi en Forsynets palet af måder, at gøre det på. Ingen enkelt måde at gøre det på, kan være den eneste saliggørende. I lyset af at vi alle er Forsynets redskaber her på Jorden, vil det så ikke være mest logisk og kærligt at antage, at information og undervisning supplerer hinanden. Begge dele er nødvendige! Alle andre antagelser vil være i konflikt med Forsynet, ja vil være at gå i rette med Gud, da vi jo netop samlet set udgør en palet af inspiration, tilbud og måder at gøre alt muligt på. Frihed spiller som Rolf nævner en helt afgørende rolle indenfor denne sag. Denne sags udvikling må skulle bæres af mangfoldighed på samme måde, som naturen er mangfoldig.

På Københavns Universitet, hvor jeg arbejder, bruges der mange penge på information om, hvad vi tilbyder af studieretninger, men når de studerende er startet på universitetet, bliver de ikke informeret om kemi, fysik og matematik – de bliver naturligvis undervist. Når det gælder en del af det trykte materiale, som tilbydes af www.det-tredie-testamente.dk, opfatter jeg det i øvrigt som gående langt ud over, hvad jeg opfatter som information. Hæftet, hvor samtlige symboler beskrives kort, er det kun information?

Copyright

Et andet vigtigt emne Rolf bringer op er rådets holden fast ved håndhævelsen af copyrighten. Rolf argumenterer for at opgive copyrighten, da det er imod sagens ånd at tro, at copyrighten på sigt vil gøre Martinus Institut velhavende gennem salg af bøgerne over hele verden. Og det må netop være på sigt, da der mig bekendt i dag er underskud på den konto, der dækker bogsalg. Nu er det et af rådets væsentligste opgaver at beskytte værket, og det er svært at forestille sig, hvordan man skulle kunne det, hvis man ikke håndhæver copyrighten. Det i øvrigt ganske uafhængigt af om man er enig eller uenig i rådets måde at håndhæve denne beskyttelse. Jeg vil endda påstå – selvom det kan lyde tåbeligt – at det reelt ikke ligger i rådets magt at opgive denne copyright. Forsynet er gennem rådet en stærk magt eller brik i det store puslespil, som denne sag efterhånden repræsenterer af information, undervisning,

foredrag, artikler, bøger, tidsskrifter, internetportaler og fora fra mange sider og i mange lande.

Hvem her på det jordiske plan kan se bare 3 år ind i fremtiden omkring denne sags udvikling? Hvem her på det jordiske plan kan afgøre, hvad der gavner denne sags udvikling bedst indenfor de næste 50 - 100 eller 500 år? Vi må have tillid til Forsynet og genkende dette Forsyn, når vi ser det! Også hvis man bedømmer det, som noget man måske synes er tåbeligt eller skadeligt eller modarbejder sagens udvikling! Eller som en mur rettet mod *mine* interesser – *min* plan. Det er en af de opgaver, man som åndsforsker naturligt må sætte sig for at opøve, at opnå en bedre gudskontakt, en bedre kontakt til Forsynet. At gøre sig åben for vejledning og inspiration ovenfra i alle livets sammenhænge. Altså en indstilling der er milevidt fra en holdning, der udtrykker: ”Jeg ved bedst!” Heller ikke rådet kan dække sig ind under at ”vide bedst!”! Der stilles naturligvis de samme personlige krav til rådets medlemmer, som til alle andre indenfor denne sag. Hvor når man er upartisk / partisk i en sag er umådeligt svært at afgøre. Selvfølgelig dur det ikke, hvis håndhævelsen af copyrighten gør det umuligt for enkelt individer og grupper at udføre oplysningsarbejde. På den anden side er rådet nødt til at tage stilling til måden det gøres på.

Rådet udgør naturligvis en vigtig brik i sagens udvikling, uanset hvad man måtte mene om rådets beslutninger, og uanset at rådet naturligvis kan tage uhensigtsmæssige beslutninger. Det handler altid om moral og næstekærlighed – den rette ånd. DTT handler i sin kerne om, at vi skal lære, forstå og praktisere ånden i det, Jesus spørger den skriftkloge om, i lignelsen om ”Den barmhjertige Samaritan”: ”Du skal elske herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv”. (Luk. 10,27) Alle analyser og forklaringer i DTT går op i disse vise ord, som loven hviler på. Det er den korteste måde at udtrykke forholdet mellem Gud/Forsynet og næsten.

Næstekærlighed handler bl.a. om at udvise den dybeste respekt for en hvilken som helst næste. Denne dybe re-

spekt må da også gælde alle de mennesker, der arbejder og spiller forskellige roller indenfor denne sags udvikling! Denne respekt må naturligvis også gælde, selvom man måtte være dybt uenig i, hvad disse andre mennesker beslutter eller opsætter af forhindringer, som man ikke forstår eller kan acceptere. Der, hvor man personligt eller som gruppe løber ind i en mur, som man ikke kan acceptere, der løber man ind i personlig skæbne, og man løber i tilfældet med copyrighten ind i Forsynets beskyttelse. Vi har altid personligt noget at lære af modgang og mure, især hvis modgangen bringer utilfredshed eller ligefrem vrede op i os. Når nogen (jeg kender ikke til www.det-tre-die-testamente.dk 's forhold i den sammenhæng) derfor underkender rådets beskyttelse af værket via copyright og krænker copyrighten, da er og bliver det et spørgsmål om næstekærlighed og moral og tilmed et opgør med selve Forsynet. Altså et opgør med den instans, hvis visdom man gennem DTT prøver at forstå.

Elsker man Gud når man gør det? Elsker og respekterer man sin næste, når man gør det? Har man ikke netop med en sådan handling bygget sit oplysningsarbejde om næstekærligheden på et fundament, hvor man som udgangspunkt har forbrudt sig mod samme næstekærlighed? Har man ikke helt overset eller misforstået hvilken rolle rådet, man selv og alle andre spiller i det store perspektiv? Ja hvad det hele går ud på!

Jamen! – kan man så indvende – når Forsynet lader det lykkes at krænke copyrighten, så må det vel være i orden. Man opfatter måske sig selv som en åndelig frihedskæmper, der har vundet et slag og selvfølgelig helt uegennyttigt givet folket yderligere fri adgang til dette værk. Man glemmer imidlertid, at samme værk i sin kerne er en moral. Det handler *ikke* om, hvad man ved krænkelser *udadtil* kan opnå i retfærdighedens, frihedens og uegennyttens navn! Det handler om, hvad man kan udvikle og træne på *indadtil* i næstekærlighed, og at denne næstekærlighed umuligt kan dække mangel på respekt for andres synspunkter og det de er sat til at varetage - utilfredshed med hvad andre gør eller ikke gør - utilfredshed med Forsynet! Næstekærligheden er langt mere langmodig og stille af natur - fornemmer jeg - for hvis forholdene fungerede på sådanne vilkår i den åndelige verden, hvorfra Forsynet virker, ville Himmelen ikke være en Himmel men en åndelig muddergrøft.

Det handler om at kende sine rammer for positivt at virke indenfor denne sag. Det handler om at se sit virke i relation til de mange ansigter Forsynet fremtræder med og få kontakt med dette Forsyns vilje og ikke mindst den kærlighed, den udtrykker. Det handler om altid at spørge sig selv, er det udtryk for mangel på respekt overfor næsten, at jeg tager denne beslutning eller gør dette eller hint. Selvfølgelig må man være uenig, men det afgørende er måden man er uenig på – hvilke grundenergier og dermed midler man tager i anvendelse i sit forsøg på at vinde gehør for sine synspunkter eller gennemføre sine ideer. At man f.eks. forstår at trække sig, når man kan se, at Forsynet åbenbart vil noget andet, som man godt nok ikke kan forstå. Men sådan er det med rigtig meget af det, der foregår i verden, der er mange mure, som ikke lader sig bryde ned indenfor næstekærlighedens rammer.

Vil jeg som menneske forsøge at bevare perspektivet og synet lidt fra oven i mit arbejde med denne sag, eller vil jeg ned i den åndelige muddergrøft, hvor utilfredsheden råder og perspektivet bliver overordentligt nede på jorden? Sammen kan vi gøre det meget bedre! Med indbyrdes respekt og indbyrdes kærlighed kan vi gøre det meget bedre!

PS: I grunden er der vel ikke noget fordækt eller ukærligt i at Martinus Institut engang i en nok lidt fjern fremtid går hen og bliver meget rigt. Forestil dig, at der engang downloades 10 millioner eksemplarer af DTT fra nettet om året – eller hvad man nu gør til den tid – og MI får en royalty på f.eks. 1 kr. / eksemplar - penge som selvfølgelig bruges til nyttige formål. Eller forestil dig at værket kan hentes gratis, men at det vælter ind med gaver til sagens udvikling. Copyright problematikken generelt kan i øvrigt umuligt bedømmes ud fra den tid, vi lever i.

KORT

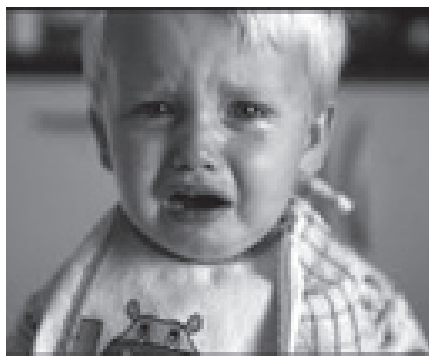
Ruth Olsen

FORTALT

Autisme

Antallet af autistiske børn er steget foruroligende meget i de senere år, faktisk næsten 4-doblet på 10 år. Autister kan ikke eller har svært ved at leve sig ind i og forstå andres følelser, dvs de mangler indfølelse-evne, hvilket gør det vanskeligt for dem at begå sig blandt andre mennesker.

Forskere mener at have fundet ud af, at når vi indlever os i andres følelser og handlinger aktiveres nogle særlige hjerneceller, de kalder spejlneuroner. Men hos autister aktiveres de ikke normalt. Når man skanner deres hjerne, mens de betragter f.eks. et grædende barn, er der ingen

reaktion. De har også svært ved at efterligne og lære af andres adfærd, hvorfor mange fremstår som retarderede. Det har dog vist sig, at noget af den manglende evne kan opøves ved langvarig og intensiv træning.

Prøver vi at se på dette fænomen ud fra åndsvidenskaben, må vi spørge: Er udviklingen af autistens følelseslegeme ”kørt af sporet” i tidligere liv, eller er det hjernens evne til at formidle de energier, der normalt giver oplevelsen af genkendelse? Altså er det de åndelige legemer eller blot ”omstillingsbordet”, der er noget i vejen med? Man kunne også forestille sig, at det var adgangen til noget af erfaringslageret, der var blokeret. Selv aber har dog en vis forståelse for, hvad artsfællers ansigtsudtryk betyder. Til gengæld har

mange autister en formidabel evne til at huske konkrete detaljer.

Men hvorfor inkarnerer der så mange med en sådan defekt just i disse år?

Min veninde havde en autistisk søn og opsøgte en clairvoyant for evt. at få opklaret, hvorfor han blev født sådan. Hun fik at vide, at han i tidligere liv havde undertrykt sin indfølelse-evne og begået grusomme ting mod medmennesker. I hans aktuelle inkarnation skulle han, ved at være ude af stand til at gøre nogen fortræd, genoprette de beskadigede talentkerner. Da hun spurgte, hvorfor han blev født just hos hende, fik hun blot det svar: fordi du er i stand til at klare det!

Jeg har derfor tænkt på, om der under anden verdenskrig var en hel del, der underminerede deres begyndende evne til at føle medlidenhed, og således gav denne spirende evne et tilbageslag? Måske er det disse sjæle, der er inkarneret i de senere år?

Det vilde vejr

I skrivende stund får en masse stakkels pakistanere en stor portion lidelseserfaringer. Vandmasserne har jaget dem fra hus og hjem, fordi floden Indus er gået over sine bredder og dækker nu efter sigende næsten en tredjedel af Pakistan. Også i Kina er der oversvømmelser, og for ikke så længe siden var det i Polen.

Det kan godt være, klimaforandringerne er en del af årsagen, men faktisk fortalte Viktor Schauberg allerede i 1920-30'erne, at det er,

hvad der vil ske, når man ikke lader floderne følge deres naturlige vej og ikke lader skov eller anden robust vegetation gro langs flodbredden. Han forklarede, hvordan skoven afkøler vandet, så det ikke løber for langsomt og dermed afsætter slam i bunden. Jo langsommere vandet strømmer, jo mere vil bundfælde sig i flodlejet, og til sidst må floden gå over sine bredder og oversvømme omgivelserne.

Ingen har nogensinde taget Schaubergers advarsler alvorligt. Man har endda bygget dæmninger og diger, der har medvirket til at gøre vandstrømmen endnu langsommere, så floden ikke kunne transportere materialerne med ud til havet, hvor det kunne gøre nytte i deltaets opbygning. Men det kan være, man efterhånden kan se det, Schaubergers så. Måske.

Afghanistan – dilemma

Før i tiden var det religionen, der appellerede til menneskers offervilje og hengivelsestrang. I dag er det mere blevet en politisk form for manipulation med denne idealistiske trang til ”at ofre sig selv i en større sags tjeneste”. For hvordan bedømme, hvad der er ”en større sag”? Under 2. verdenskrig gik danskere i tysk krigstjeneste på østfronten for at bekæmpe bolsjevismen, i dag tager nogle til Afghanistan for at bekæmpe terrorisme.

Nogle går også ind i krigen for at skabe demokrati og menneskerettigheder i Afghanistan. Men mon man har gjort sig klart, hvilke normer og traditioner, de er oppe mod i dette gamle patriarkalske stammesamfund? Der synes ikke at være megen humanisme eller moralske normer blandt de herskende ”høvdinge”. For nylig (d.16/8) blev f.eks. to unge elskende stenet ihjel, fordi forældrene ikke ønskede, de skulle have hinanden. Og en kvinde blev

skudt pga utroskab. Der lød ingen protest fra regeringen i Kabul!

NATO venter på, at landets egne soldater selv kan klare at opretholde lov og orden. Men ”lov og orden” synes at være et temmelig relativt begreb i et land, hvor man åbenbart altid er parat til at holde med de stærkeste. Da mange nu mener, det er taliban, så vender de våbnene mod de NATO-soldater, der skal uddanne dem.

Ikke så mærkeligt, at der hver måned må sendes 7 danske soldater hjem i utide pga psykiske problemer. De har ellers en feltpræst med til - ja til hvad? Jeg troede en kristen præsts rolle var at trøste og bringe Jesu ord om at ”elske sine fjender”. Men så hørte jeg i et klip fra filmen ”Armadillo” præsten velsigne de soldater, der skulle ud på en opgave, hvor de om nødvendigt måtte slå ihjel.

Det er virkeligt et dilemma for Danmark, at vi er blevet en krigsførende nation i nogle områder på jorden, der har en helt anden karma, end den, de nordiske lande har generelt. Mange spørger sig selv, med hvilket formål unge danskere giver deres liv. F.eks. hørte jeg, at kvinderne i Basra-området i Irak har fået det ret meget værre, siden Saddam Hussein blev væltet, for nu har nogle religiøse fundamentalister fået magt og har indført mange kvindeundertrykkende regler.

Men vi ved jo, der er en dybere mening med alt det, der sker, om

end det ind i mellem kan være svært at se den. Det er i øvrigt tankevækkende, at Afghanistan engang har haft en høj kultur. Det lå på den berømte ”silkevej”, der bragte rigdom og kultur til landet. Da Alexander den Store, 329 f.Kr. indtog Det Baktriske rige, som Afghanistan hed dengang, på sin vej til Persien, giftede han sig med en baktrisk prinsesse. Det var således under græsk indflydelse indtil perserne erobrede det år 100. Da Hamid Karzai indtog præsidentpaladset, lå der en enorm 2000 år gammel guldskat i kælderen. Den afspejler hvilket forfinet multikulturelt rige, det engang var.

Universet er et hologram

Sådan lød overskriften på en artikel i Ill. Videnskab, og under overskriften stod: ”En fundamental ny idé er på vej inden for kosmologien. Meget tyder på, at universet er en form for optisk illusion svarende til de velkendte tredimensionale billeder, der stråler ud fra hologrammerne på vores betalingskort.”

Nu er nogle forskere – ifølge artiklen - nået frem til den opfattelse, at alt er information. Der står: ”Objekter lagrer og udveksler information. Det er informationerne, der giver objekterne deres indhold og funktion”. Og så mener man, at et ”sort hul” er en særlig tæt pakket informationsmængde. Ingen information går nogensinde tabt, for den er ”indprentet i lyset”, holografisk.

Selv om alt dette lyder lidt svæven- de, får man alligevel fornemmelsen

af, at nogle videnskabelige forskere er på vej mod en erkendelse af, at lys er vibration som er information, der er evig. Altså noget i retning af det, vi kalder ”visdomsoceanet”.

Mysteriet Nan Madol

På en lille ø i Stillehavet ligger nogle ruiner, der forbløffer forskerne. Den er en blandt mange små øer i Mikronesien, ud for øen Pohnpei, 2000 km øst for Ny Guinea. I dag er den øde, men engang lå der en by med en imponerende arkitektur bestående af gigantiske stenblokke. De arkæologer, der har besøgt ruinerne, kan ikke forstå, hvordan de over 50 tons tunge sten er blevet rejst ovenpå hinanden eller transporteret dertil. De består af basalt, som kun findes på den modsatte side af øen 20 km væk.

Ifølge de lokale folk blev stenene fløjet tværs over øen ved hjælp af magi. Man mener byen engang var det ceremonielle og politiske hovedsæde i Saudoleur-dynastiet fra ca. 500 til 1628. Det var et dybt religiøst folk, der tilbad havet, og selv i dag opfatter Pohnpeis beboere ruinerne som hellige og frygtindgydende. Efter beliggenheden kunne bygningerne godt stamme fra det forsvundne land, kaldet MU, eller i hvert fald fra den tid, da pyramiderne i Ægypten blev bygget.

Jesus er stadig interessant

En professor Doron Nof ved Florida State University mener at have fundet en mulig videnskabelig forklaring på, hvordan Jesus kunne gå på Genesaret Sø. Klimaet var væsentlig koldere dengang, derfor mener hun, der godt kunne dannes isflager på søens ferskvandsoverflade, hvorpå Jesus kunne gå. Selv en professor vil altså have legenderne til at passe!

En anden forsker mener, at Jesus helbredte syge med cannabis. Det mener han at have fundet ud af ved at nærlæse de bibelske tekster, hvoraf det skulle fremgå, at Jesus' salve-olie indeholdt cannabis-ekstraktet *keneh-bosum*. Det kan så være optaget gennem huden.

Nogle amerikanske forskere ved Mayo-klinikken har forsøgt at klarlægge, hvad Jesus rent medicinsk døde af på korset. De mener det var en kombination af kvælning, blodtab og væskemangel. Normalt kunne de korsfæstede hænge længe, inden de døde, men Jesus døde efter få timer. Det mener man skyldes den forudgående tortur, der betød store blodtab og udmattelse.

Det er da godt, at al denne fokus på personen Jesus ikke helt har sendt hans budskab i glemmebogen.

Pave pinlig

I radioen d. 15/7 hørte jeg, at Paven skulle have sagt, at kvindelige præster er en forbrydelse på linie med sex-overgreb på børn. Hvori består ”forbrydelsen”? Går han ud fra en særlig katolsk sharia-lov? Vi er nogle, der mener, at kravet om cølibat er nok så ”forbryderisk”, for det er ikke bare en seksuel men også en mental kastration. Det er hvad Martinus siger om dette at frata mennesker en for dem normal seksuel udfoldelse:

LB V stk. 1911: ”Man udvikler ikke mennesket eller fjerner dets primitivitet ved at lukke det ind i endnu mere primitive forhold, hvor det endog tager skade på sin sjæl eller psyke, ved at man har udelukket det fra dets højeste sjælelige eller psykiske sundhedsnæring: den seksuelle trangs naturlige tilfredsstillelse. At denne mentale kastration er porten ind til en hel serie af seksuelle afsporinger, er kun hvad der igennem åndsvidenskaben viser sig som selvfølgeligt.”

Her taler Martinus godt nok om fanger i fængsel, men det er jo principielt det samme. I fængslerne har man dog i vor tid indset dette og indført besøgsrum, hvor der kan dyrkes sex med kæresten. Så langt er Paven åbenbart endnu ikke kommet i sin forståelse af den menneskelige natur.

Paven klapper udstoppet løve

Men den stakkels paves problemer med sit "pavedømme" hober sig stadig op. Sidst hørte vi om, hvordan den tyske katolske kirke er afsløret i økonomisk svindel ved at præsterne tager de penge i egen lomme som skulle bruges til socialt hjælpearbejde.

Tyrefægtning

Nu er det vedtaget ved lov i den spanske delstat Katalonien, at tyrefægtning er forbudt. Inden loven trådte i kraft, lykkedes det en tyr, der just var ført ind i arenaen, at "tænke nok er nok", så den sprang over indhegningen og ind på tilskuerne, hvoraf nogle fik en hård medfart. Nu må man så håbe, resten af Spanien også efterhånden vil ophøre med den form for dyremishandling.

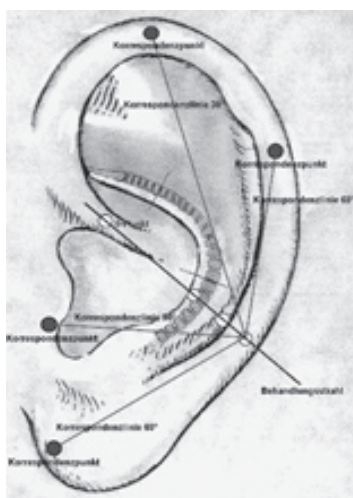
Men tyrefægtning er en meget lang tradition. Det begyndte faktisk i Rom i år 264 f.Kr. som del af de gladiatorkampe, rige romere arrangerede som et ritual, i de første 150 år for at fejre en senators begravelse. Ordet "gladiator" betyder fægter, og de fleste gladiatorer var fanger eller slaver, der blev sendt i ringen for at kæmpe mod vilde dyr. Der blev ligefrem oprettet gladiatorskoler rundt om i romerriget. Hvorfor

denne form for kamp mellem dyr og menneske ophørte alle andre steder end i Spanien vides ikke.

Akupunkturs virkning er bevist

I Danmark tilbyder nu næsten halvdelen af de praktiserende læger akupunktur, for både læger og patienter oplever, at det faktisk virker, især når det drejer sig om ledsmerter o.lign. Alligevel har naturvidenskaben længe afslået at anerkende det. Men en stor amerikansk undersøgelse efter alle videnskabens regler har nu bevist det. Men alle er dog enige om, at det ikke er hvad som helst, der kan kureres på den måde.

Der er ud over det med nålene kommet tre andre former for akupunktur "på markedet". Elektroakupunktur, hvor nålene stimuleres af en svag elektrisk strøm, hvilket forstærker virkningen. Laserakupunktur for de der ikke bryder sig om nåle. Og akupressur, der blot er en form for trykmassage på de relevante punkter. Der er også noget, man kalder "øreakupunktur", hvor man nøjes med nåle i bestemte punkter i øret, fordi man mener der i øret er forbindelseslinier til alle kroppens dele.

Nogle påstår, akupunktur kun virker ved at udvande smertesignalet, og det kan være godt nok for at bryde en ond cirkel, f.eks. få kroppen til

at slappe af. Andre mener, at akupunktur opløser blokeringer og øger cirkulationen af den almindelige livsenergi, hvorved kroppens egen evne til helbredelse aktiveres.

Gode råd om slidgigt

Stadig flere mennesker plages af slidgigt, også stadig yngre mennesker. Årsagen mener forskerne skal findes flere steder, men en del af den skyldes alt for meget stillesiddende liv og for stor overvægt. Mange læger udskriver bare smertestillende medicin, evt. binyrebarkhormon, hvis ikke det er helt derude, hvor de foreskriver indsættelse af et nyt led. Eller indsættelse af guldstykker omkring leddet.

Andre læger anbefaler vegetarkost, motion, vægttab og glucosamin. Af naturmedicin anbefales ingefær, hybenpulver og fiskeolie.

Margaret Hill har fundet, hvad hun kalder "the drug-free way", baseret på den erkendelse, at gigt er urinsyrekrystaller, der aflejres i leddene, når vi får alt for syreholdig kost. For meget syre bliver normalt reguleret af kroppen selv, hvis vi ellers får andet, der kan neutralisere den. Men der er i vor tid alt for dårlig balance mellem syre og base i den mad, vi spiser.

Derfor har hun fundet frem til en kur, der hovedsageligt består af økologisk æblecidereddike, både indvortes og udvortes. Dertil kommer honning og rørsukkersirup. Et lille hæfte, der hedder "Et skridt på vejen til helbredelse af gigt" er skrevet af engelske Sarah Gall, der selv blev helbredt med Margarets kur, er oversat af Bente Duch Christensen, hos hvem det kan købes. Ønskes nøjere oplysninger: www.margarethillsclinic.com eller: www.arthritisrecovery.co.uk

Nyt fra vegetarfronten

Forskere foreslår nu, at der lægges klimaskat på kød. Det kunne reducere CO2 med 50% og frigive landsbrugsarealer til f.eks. bioenergi-afgrøder.

Hollandske forskere foreslår, det i EU vedtages at reducere kød og mælk med 33% inden 2020. Alle omkostninger ved produktion af kød og mælk bør inkluderes i prisen, mens udviklingen af sunde plante-baserede fødevarer bør støttes.

Der er udkommet en ny bog om mælk, der hedder "Hvad er det, du drikker?" Forfatterne gennemgår en lang række forskningsresultater, der i forskellig grad sætter mælk i forbindelse med typiske vestlige civilisationssygdomme som fedme, diabetes, hjertesygdomme, kræft, demens, autisme og akne. Bogen har fået stærk kritik, men læs og døm selv.

Der er sat fornyet fokus på forbruget af antibiotika i landbruget og den for mennesker livsfarlige resistens, som det betyder. I en artikel i Information skriver Morten Lassen bl.a. "Måske man bare skulle blive vegetar, inden naboen bliver det og det bliver total mainstream – eller bare inden jorden går under".

En international kampagne er skudt i gang, den lyder: Stop kastration af grise i hele EU.

Månedens citat: (af professor på Fødevarøkonomisk Institut) "Hvis der er noget, vi skal forbyde, er det

da at producere svin. Tænk hvor mange kalorier, det destruerer at producere de 18-20 millioner svin. Det korn burde gå til de fattige i stedet for. Hvis vi snakker om manglende moral og etik, så må det være kødspiserne."

Den rigtige Frankenstein?

Da Mary Shelley skrev sin roman, var hun muligvis inspireret af det tyske slot Frankenstein, hvor den excentriske læge og teolog Johann Conrad Dippel blev født i 1673.

Den højt begavede Dippel opfandt både en olie, som hindrede betændelse i sår, og farvestoffet berlinerblåt. Men han dyrkede også alkymi og astrologi, og ifølge lokale rygter arbejdede han på en udødeligheds-eksir og gravede kroppe op til sine eksperimenter.

Rygterne kan dog have skyldtes, at Dippel lagde sig ud med alt og alle. Det lykkedes ham endda at provokere den danske konge – og tilbringe godt 12 år i fængsel for majestætsfornærmelse.

Mary Shelleys far en af samtidens kendteste filosoffer og selv berømt for en række uhyggelige romaner, så det er vel ikke udelukket, at hun kan have kendt noget til Dippel og hans slot Frankenstein. Hun kaldte sit frankenstein-monster for Den moderne Prometheus, den græske helt, der stjal ilden fra guderne og bragte den til jorden.

Børns usynlige venner

Psykologer slår nu fast – ifølge Ill. Videnskab – at forældre ingen grund til bekymring har, hvis de hører deres børn snakke med "indbildte" venner. Tværtimod, siger de, for børn med fantasi-venner er ofte meget kreative og socialt velfungerende. Usynlige venner er en helt normal del af små børns liv.

Undersøgelserne viser, at børn med usynlige venner er mindre generte end andre børn, og at de har en god evne til at sætte sig ind i, hvordan andre børn har det. De usynlige venner forsvinder normalt, når børnene bliver 7-10 år gamle.

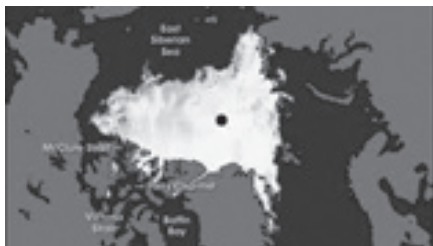
Psykologerne kunne åbenbart ikke forestille sig, at de "usynlige" venner for børnene måske ikke var så usynlige endda. Det er slet ikke ualmindeligt, at mindre børn stadig husker deres tidligere liv og taler om det, når de har lært at tale. De bliver bare sjældent taget alvorligt. Og så er det glemt ved 7 års alderen, ligesom en drøm svinder bort efter en tid.

Kort-kort fortalt:

Bare en drøm?

Naturvidenskabsfolk har svært ved at finde ud af, hvad nær-død-oplevelser er. Men de vil alligevel gerne have en mening om det og finde en forklaring. Så de siger, det bare er en drøm. Og forklarer det med, at i livstruende situationer bliver hjerne-stammen alarmeret via den såkaldte vagusnerve, hvilket kan udløse drømmesøvn. Det kalder de "viden" og ikke "tro"!

Uden de ved de, har de faktisk ramt lidt rigtigt. For både under søvn og under en nær-død-oplevelse går bevidstheden en tur på "den anden side", med den forskel, at en almindelig drøm ikke giver samme stærke uforglemmelige oplevelse som en nær-død-oplevelse.

Nordpolen smelter

Det er nu kommet frem, at Sovjetunionen har dumpet tonsvis af atomaffald i det arktiske område nord for Rusland uden nogen særlig form for beskyttelse. Når dertil kommer USA's atomkraftdrevne base i Nordgrønland og det forulykkede B-52 fly med atomraketter, så er det ikke så mærkeligt, at isen smelter på jordens nordkalot. Atomenergi sætter fart i isens molekyler, det betyder varme.

Den polforvandling!

Statistikken viser, at ældre over 60 år vil skilles oftere end før, faktisk er antallet fordoblet på 10 år.

Pigerne klarer sig nu bedre end drengene i uddannelsessystemet. Nogle mener, det er fordi systemet er sådan skruet sammen, at det favoriserer pigerne. Så det vil ligestillingsminister Lykke Friis gøre noget ved, siger hun. Jeg troede ellers, det oprindeligt var mest mænd, der skabte vort uddannelsessystem!

Aspartam

Dette kunstige sødemiddel (som USA's tidligere krigsminister Rumsfeld blev milliardær på) har jeg skrevet om før, for mange mener, det er den rene gift. Nu har det vist sig, at hvis gravide indtager drikke tilsat dette sødemiddel, vil 73% af dem føde for tidligt. Nu hvor man har forbudt så mange harmløse helsekostprodukter, må man spørge, hvorfor giftstoffet aspartam stadig må hældes i drikke til indvortes brug.

Vækst – af hvad?

Det mangler ikke på opfordringer fra regeringen om, at vi skal "svinge betalingskortet" og forbruge noget mere. Privat forbrug altså. For det giver vækst, siger man, og beskæftigelse. Alt imens må fællesskabets forbrug sættes ned, det med skoler, veje, broer osv., som om der var mindre beskæftigelse i at bygge skoler og hospitaler, vedligeholde veje osv. end i det private forbrug, der ofte handler om udlandsrejser.

Der er ikke længere råd til al den sociale velfærd, for vi skal jo konkurrere med lande, der har langt færre udgifter til fælles goder. Fællesinteressen kontra privatinteressen, som Martinus beskriver. Og alt imens opfordrer klimaforskere os til at nedsætte forbruget af hensyn til CO2-udledningen!

Patent på yoga

Indien vil til at tage patent på yoga, dvs alle 900 yogastillinger, for at bremse den udvikling, der er ved at tage form i de vestlige lande, hvor man er begyndt at tage patent på bestemte yogastillinger.

Antroposofisk plejehjem

Der er skabt en støtteforening til udbredelse af antroposofiske seniorbofællesskaber og plejehjem, og man har fået godkendelse af Servicestyrelsen til at levere plejeboligydelse. Nu mangler der bare penge og et egnet sted. Kontakt: Birgit Noya, www.antropos-seniorbopleje.dk

Kæledyr giver bedre helbred

Vi har hørt det før, men nu er der en masse forskning om det. En hund eller kat i huset er godt for hjertesundheden. Det giver lavere blodtryk og færre fedtstoffer i blodet. Virkningen på helbredet er faktisk større med et kæledyr end med motion og fedtfattig kost.

Kiropraktikkens opfinder

Daniel Palmer åbnede en kiropraktikskole i USA i 1897. Han var skolelærer, biavler og healer. Han mente forskydninger mellem ryghvirvlerne var årsag til de fleste sygdomme, fordi det skabte forstyrrelser i nervesystemet. Ved sin manipulation af rygsojlen hjalp han mange mennesker, og i 1902 havde han uddannet 15 kiropraktorer. Han betragtede sig selv som grundlægger af en ny religion på linie med Kristus og Muhammed. I 1913 døde han af tyfus.

Internettets CO2-udslip

Hver gang vi logger på internettet, involverer det servere. I kraft af den stigende nettrafik bliver disse servere flere og større. Et skøn lyder, at nettets servere bruger 60 milliarder kilowatttimer om året. Det svarer til to procent af det globale CO2-udslip eller det samme som verdens samlede flytrafik.

Yggdrasil

Asken Yggdrasil var ifølge den nordiske mytologi "livets træ", og myten siger, at når denne ask dør, kommer ragnarok. Nu er asketræerne faktisk ved at dø, for de er angrebne af en svamp, man ikke kan gøre noget ved. Svampen ødelægger helt ned i roden, så asken kan ikke som lindetræet, der for nogle år siden var angrebet af insekter, komme sig igen. Altså lurar ragnarok!!

Selma Lagerlöfs "eftermæle"

Mimi Arnborg, der havde særlige sensitive evner, udsendte via Sphinx forlag en bog i 1977, der hed "At dø – er at leve", med forord af Edith Ryssel. Heri står bl.a. de nedskrevne budskaber, hun fik fra et væsen i den åndelige verden, kaldet "Adif". Men der står også nogle budskaber, hun fik fra den afdøde svenske forfatterinde Selma Lagerlöf.

Mimi havde kendt Selma, mens denne stadig var inkarneret, og de havde brevvekslet lidt. Da Selma var gået over på "den anden side", tog hun kontakt til Mimi og bad om at måtte bruge hendes hånd. Derefter fulgte med jævne mellemrum nogle budskaber, som Mimi nedskrev. Hun beskrev, hvor vidunderligt hun havde det der, hvor hun nu var.

Jeg vil citere et af budskaberne med overskriften "Livet er evigt – intet forgår" (s. 131):

"En dag tog en leder mig med ud i det store rum. Vi havde netop talt sammen om den betrængte jord med de mange uløste problemer og om menneskenes kamp for at finde frem til sandhed, tryghed og ret. Og jeg spurgte: "Hvornår vågner mon Moder Jord til åndeligt liv? Er der dog ikke en morgen forude, hvor fornuften og kærligheden vil sejre over alt det lave?"

Da blev jeg ført til en verden beboet af et fremskredet folk, der hørte en fjern fortid til og nu havde nået en højere udvikling. Nogle af disse havde endog været banebrydere i det gamle Atlantis, der sank i havet for årtusinder siden. Andre havde levet, da kulturen blomstrede i Persien, Ægypten og Sydeuropa. De havde sat deres spor, og den dag i dag kan man glæde sig over, hvad de formåede, de deres templer båret af ranke søjler og betragte deres kunstschatte og hvad de efterlod engang.

Man kunne tænke sig, at disse slægter, der for længst er døde, enten er udslettet eller forsvundet i det store uudgrundelige dyb. Men sådan er det ikke. I Guds hus går intet tabt. I disse fjerne verdener levede de, ventende på en ny mission.

Gennem deres tale forstod jeg, at hjælpen til vor klode er nær. De forberedte sig til at blive genfødt her for at påvirke vor udvikling i positiv retning. Alt vil forandres og blive nyt inden for de kommende hundrede år.

De vil bære med sig deres kunnen og viden. De vil påvirke vor religionsopfattelse og forståelse af det guddommelige princip, og kunsten vil få en blomstringstid, således at det guddommelige lys genspejles i toner, i farver og i det skrevne ord. En for en vil de atter betrede vor jord, en for en vil de blive knyttet til stoffet og sætte deres stempel. Det lyder måske som en utopi, men det blev vist mig således. Guds kærlighed lyser mig i møde gennem det alt sammen. Intet er forsvundet, intet er glemt. Når Guds time er inde, bliver det atter til velsignelse og brugbart i hans store skaberværk.

Det var den lille tone, jeg ville slå an i dag, men der kunne skrives mange bøger om alt det, jeg har set og hørt. Man brænder her af længsel efter at delagtiggøre menneskene i den store sandhed, at Gud er kærlighed, livet er evigt, og intet forgår."

Dødsstunden

I Erik Gerner Larssons kursushæfte nr. 6 fra 1952 fandt jeg følgende beretning, skrevet i 1888 af en amerikansk clairvoyant læge, Andrew Jackson Davis. Han beskriver, hvordan han med sit clairvoyante syn fulgte en kvindes dødsproces, (lettere forkortet).

v/Andrew Jackson Davis

Patienten var en kvinde på hen ved 60 år. Otte måneder før sin død besøgte hun mig med nogle mindre maveproblemer. Jeg så tydeligt, at hun ville dø af en kræftagtig mavesygdom, uden jeg dog kunne skønne den nøjagtige tid (thi jeg kan ikke åndeligt måle tid og rum). Jeg besluttede at ville være tilstede og iagttage den fremadskridende udvikling af dette fænomen, idet jeg som hendes læge kom i hendes hus.

Da hendes dødstime kom, var jeg til al held i en passende legems- og sjælstilstand til at kunne fremkalde den ”ophøjede tilstand”, og søgte den gunstigste stilling, hvorfra jeg ubemærket kunne anstille iagttagelserne. Under disse omstændigheder skred jeg da til at udforske dødens hemmelighedsfulde processer og til at lære, hvad det betyder for en individuel menneskeånd at gennem de forandringer, som følger af den udvortes opløsning.

Jeg så, at den fysiske organisme ikke længere kunne være redskab for det åndelige princip hensigter eller fornødenheder. Men legemets forskellige indre organer syntes at modsætte sig den levendegørende sjæls bortdragen. Muskelsystemet kæmpede for at beholde bevægelsens element. Karsystemet for at tilbageholde livselementet. Nervesystemet anstrengte alle kræfter for at beholde sansningens element, og hjernesystemet arbejdede for at tilbageholde forstandsprincippet.

Som to venner modsatte legeme og sjæl sig af al magt de forskellige omstændigheder, som gjorde deres evige adskillelse tvingende og absolut. Disse indre stridigheder fremkaldte, hvad der for de materielle sanser så ud som højst gyselige og smertefulde fornemmelser. Men jeg blev

usigelig taknemmelig, da jeg så, at hine fysiske manifestationer ikke var tegn på smerte eller ulyksalighed, men ganske simpelt betød, at ånden var i færd med for evigt at opløse sit fællesskab med den materielle organisme.

Nu indhylledes ligets hoved pludseligt i en fin, svag, blød, lysende tåge, og ligeså øjeblikkeligt så jeg den store og den lille hjerne udbrede deres inderste dele. Jeg så dem ophøre med deres særegne galvaniske funktioner, og derpå så jeg dem blive stærkt ladede med livselektriciteten, der gennemtrængte de underordnede systemer – det vil sige: hjernen som helhed erklærede sig pludseligt at herske ti fold mere over legemets ringere dele, end det var tilfældet i sund tilstand. Dette fænomen går ufravigeligt forud for den fysiske opløsning.

Nu var dødsprocessen eller åndens skilsmisse fra legemet begyndt. Hjernen begyndte at tiltrække de elementer, som havde betinget liv, bevægelse og fornemmelse, til dens forskellige og talrige underafdelinger. Hovedet blev intensivt strålende, og jeg lagde særlig mærke til, at i samme forhold, som organernes yderpunkter blev mørke og kolde, viste hjernen sig lys og glødende.

Nu så jeg i den bløde tåge, der udstrømmede fra og omgav hendes hoved, et utydeligt omrids af et andet hoveds dannelse! Læseren må erindre, at disse oversanselige processer ikke er synlige for nogen, med mindre den åndelige iagttagelsesevne er udviklet. Kun åndelige øjne kan skue åndelige ting. Det nye hoved udfoldede sig mere og mere tydeligt, og det blev så ubeskrivelig tæt og intensivt strålende, at jeg hverken kunne se igennem det eller betragte det så ufravendt, som jeg ønskede.

Medens dette åndelige hoved blev udviklet og organiseret ud fra og ovenover det materielle hoved, så jeg, at den omgivende aura-sfære var i stærk bevægelse. Men efterhånden som det nye hoved blev tydeligere, forsvandt denne lysende tåge gradvis. Dette lærte mig, at hine auroaelementer, som i begyndelsen af forvandlingen blev dragne fra systemet til hjernen og derfra udskiltes i form af en tågekreds, var uadskilleligt forbundne i overensstemmelse med universets guddommelige affinitetsprincip, som gennemtrænger og bestemmer over ethvert materielt atom, og havde udviklet det åndelige hoved, som jeg så.

Med undren og ærefrygt betragtede jeg de hellige og harmoniske processer, som foregik i mit påsyn. På samme

vis, som jeg havde set det åndelige hoved udskilles og organiseres, så jeg i naturlig fremskridende orden den harmoniske udvikling af hals, skulder, bryst og den hele åndelige organisme. Deraf syntes det med ubestridelig vished at fremgå, at de utallige smådele af ur-grundstoffet, som udgør menneskets åndelige princip, lovmæssigt er begavede med visse valgslægtskaber, analoge med et udødeligt venskab. De medfødte tendenser, som hendes sjæls grundbestanddele og væsenheder lagde for dagen ved at forene og organisere sig, var de virkende og iboende årsager, der udviklede hendes åndelige organisation.

Hendes fysiske legemes mangler og misdannelser var næsten fuldstændigt fjernede i det åndelige legeme. Det syntes med andre ord, at hine arvelige indflydelser, som oprindeligt hæmmede den fulde og rette udvikling af hendes fysiske konstitution, nu var fjernede, og at derfor hendes åndelige konstitution, som var hævet over disse hindringer, blev sat i stand til at udfolde og fuldkommengøre sig i overensstemmelse med alle skabte tings almene tendenser.

Medens denne dannelsesproces foregik, fremviste det materielle legeme tegn på uro og smerte, men de forårsagedes alene ved de vitale kræfters bortgang fra lemmer og indvolde til hjernen og derfra over i den opstigende organisme. Ånden rejste sig i en ret vinkel over det forladte legemes hoved og hjerne. Men umiddelbart forud for den endelige opløsning af det slægtskabsforhold, der i så mange år havde bestået mellem det åndelige og materielle legeme, så jeg en klar strøm af livselektricitet. Deraf lærte jeg, at hvad man sædvanligvis kalder ”død”, kun er en ”fødsel” af ånden fra en lavere til en højere tilstand.

Jeg lærte, at overensstemmelsen mellem et barns fødsel i denne verden og åndens fødsel til en højere verden, er absolut og fuldstændig – lige til navlestrengen, der fremstilles ved den tråd af livselektricitet, som i nogle minutter fandtes mellem og forbandt de to organismer med hinanden. Her bemærkede jeg også, hvad jeg aldrig tidligere havde erholdt kundskab om, at en ringe del af dette livselektriske element vendte tilbage til det forladte legeme lige efter navlestrengens frigørelse, og at den del af dette element, som vendte tilbage til den jordiske organisme, straks udbredte sig gennem hele skikkelsen og således forhindrede dens øjeblikkelige opløsning.

Det er ikke rigtigt at overgive et lig til jorden, før opløsningen ufejlbarligt er begyndt, thi selv om livet virkelig synes svundet, bør liget ikke nedsænkes i graven, hvis der ikke foreligger bestemte vidnesbyrd om denne indgribende forandring. Navlestrengen bliver nemlig undertiden ikke sønderrevet, men drages ud til det fineste mulige mellemlid for sympatisk forbindelse mellem legemet og ånden. Dette finder sted i tilfælde af skindød, hvorved individet efter at

have været borte i nogle dage eller timer vender tilbage som fra en fredelig rejse, og kan meddele sine åndelige erfaringer.

Så snart ånden, hvis afskedsstund jeg iagttog, helt havde frigjort sig for det hårdnakket vedhængende legeme, rettede jeg min opmærksomhed på dens sindsstemninger, og jeg så hende da begynde at indånde de fineste eller mest åndelige dele af den jordiske atmosfære omkring hende. Først syntes hun kun med vanskelighed at kunne ånde i det nye fluidum, men efter nogle sekunders forløb ind- og udåndede hun naturens åndelige elementer med den største lethed og velbehag. Hun var i besiddelse af udvortes proportioner, der i enhver henseende var identiske med de proportioner, som karakteriserede hendes jordiske organisme, kun forbedrede og forskønnede.

Dette er en vidunderlig og trøstefuld sandhed. Hun lignede sit tidligere jeg så meget, at havde hendes venner set hende (som jeg så hende), ville de sikkert have udbrudt: ”Nej, hvor du dog ser godt ud. Hvor du er kommet dig!” Jeg så hende føje sig efter og vænne sig til de nye elementer og opløftende fornemmelse, som tilhører det indre liv. Jeg bemærkede hendes filosofiske rolighed, og at hun ikke tog del i de forskellige familiemedlemmers beklagelser over hendes bortgang fra jorden for at udfolde sig i kærlighed og visdom i de evige sfærer. Hun forstod med et blik, at de blot kunne stirre på den kolde livløse skikkelse, som hun nylig havde forladt, og hun fattede straks, det kun var på grund af manglende kundskab hos dem, at de sørgede over hendes blot fysiske død.

Den tid der gik med hele den forandring, jeg så, var omtrent to og en halv time, men dette giver ikke nogen regel angående den tid, enhver ånd kræver for at frigøre sig. Så snart den ”nyfødte” var blevet vant til de nye omgivende elementer, steg hun ved en blot viljeanstrengelse ned fra sit ophøjede stade umiddelbart over liget, og skred lige ud gennem døren og ud i atmosfæren. Hun vandrede i atmosfæren ligeså let og på samme måde, som vi betræder jorden. Øjeblikkeligt efter hendes udgang af huset sluttede to venlige ånder sig til hende, og efter at de kærligt havde hilst og talt sammen, begyndte de tre på den mest yndefulde måde at stige op gennem klodens æteriske hylster. Tilbage lå larvens livløse kolde organisme, som den lykkelige sommerfugl nylig havde forladt.

Lad sindsro herske i de døendes kamre, vær glade og hold opstandelsesfest, når den udødelige sjæl er gået bort, for når et legeme dør på jorden, da fødes en sjæl i himlen. For den oplyste er der ”ingen død mere”. Bestræb jer for at leve i fred på jorden, berig jeres indre menneske med videnskabens og den filosofiske kundskabs ædelstene.

MØDER

DRAGØR

Martinus-Studiekreds hver tirsdag kl. 15.30-17, start d.20/10

kontakt Vagn Noach tlf. 3253 2653
eller mail: noach@post5.tele.dk

ESBJERG

Tirsdag 5/10 **Hvordan kan man træne i at blive et balancemenneske?** v/Hanne Myrfeld

Tirsdag 23/11 **Kunst, tro og magi** v/Ingolf Plesner
Møderne er kl. 19 på Tobakken, Gasværksvej 2,1. grønt lokale

FREDERIKSHAVN

Onsdag 6/10 **Er mennesket et evigt væsen?**
v/Edith Grønbæk

Torsdag 25/11 **Hvem/hvad er Guddommen, og hvordan styres det mangfoldige univers og det enkelte menneskes liv og udvikling?** v/Lars Gyde
Møderne er i Teosofisk Forening, Skolegade 8

HERNING

Torsdag 30/9 **Hvordan kan man træne i at blive et balancemenneske?** v/Hanne Myrfeld

Torsdag 14/10 **Kontakten mellem den åndelige og fysiske verden** v/Ole Therkelsen

Torsdag 11/11 **Nutidsmenneskets eksistentielle krise** v/Lene Jeppesen
Møderne er kl. 19.30 i "Kulturellen", 1.lok.04-01, Nørregade 7

KLINT

Ugekursus 12/9-18/9 **Personlighedens udvikling**
v/Ole Therkelsen

Ugekursus 19/9-25/9 **Den ny verdensmoral**
v/Ole Therkelsen

2-ugers kursus 12/9-25/9 **Studier i Livets Bog 6,del 2**
v/Eigil Kristensen

Weekend-kursus 10/9-12/9 **Ledetråde til visdom, glæde og næstekærlighed**

v/Søren Olsen og Ingolf Plesner

Weekend-kursus 23/9-26/9 **Mim vilje, din vilje og Guds vilje**

v/Tryggvi Gudmundsson og Solveig Langkilde

Weekend-kursus 1/10-3/10 **Nærvær og indre balance**
v/Eigil Kristensen og Lene Jeppesen

Weekendworkshop 22/10-24/10 **Formidling af Martinus kosmologi** v/Solveig Langkilde og Søren Grind

Weekend-kursus 5/11-7/11 **Det talentfulde menneske**

v/Edly Grape og Mary McGovern

Lørdag 4/9 Foredrag **Karmaens logik**
v/Hanne Myrfeld

Lørdag 25/9 Foredrag **Søvn, drømme og døden**
v/Ole Therkelsen

Lørdag 9/10 Foredrag **Den lavpsykiske og den høj-psykiske indsigt** v/John Klemens Nielsen

Lørdag 23/10 Foredrag **Verdensfredens skabelse**
v/Ida Jind

Alle foredrag er kl.14.30 på Terrassen.

KØBENHAVN

Oplysning herom fås på www.martinus.dk
eller tlf. 38 34 62 80

SILKEBORG

Onsdag 13/10 **Kan evigheden forstås?**

v/Ole Therkelsen

Onsdag 10/11 **Nutidsmenneskets eksistentielle krise**
v/Lene Jeppesen

Onsdag 24/11 **Er mennesket et evigt væsen?**
v/Edith Grønbæk

Møderne er kl. 19.30 i Medborgerhuset, Søvej 3

SINDAL

Tirsdag 21/9 **Hvordan kan man træne i at blive et balancemenneske?** v/Hanne Myrfeld

Tirsdag 12/10 **Vejen til vores lykke – kendskab til livslovene** v/Edith Grønbæk

Tirsdag 9/11 **Hvad er tanker og bevidsthed i virkeligheden for en størrelse?** v/Lene Jeppesen

Møderne er kl.19.30, Solgården, Norgesgade 1

SVENDBORG

Tirsdag 9/10 **Ægteskab? Lykke, krise, venskab, single** v/Ingolf Plesner

Mødet er kl. 19.30 på Færggården, Færgevej 13

SØNDERBORG

Tirsdag 21/9 **Introduktion til Martinus kosmologi – kærlighedens videnskab** v/Ingolf Plesner

Tirsdag 12/10 **Kontakten mellem den åndelige og fysiske verden** v/Ole Therkelsen

Tirsdag 9/11 **Hvem/hvad er Guddommen, og hvordan styres det mangfoldige univers og det enkelte menneskes liv og udvikling?** v/Lars Gyde

Tirsdag 23/11 **Hvordan kan man træne i at blive et balancemenneske?** v/Hanne Myrfeld

Møderne er kl. 19.30 på Biblioteket, grupperum 3/4, Kongevej 19

THISTED

Søndag 12/9 **Er mennesket et evigt væsen?**

v/Edith Grønbæk

Søndag 10/10 **Kontakten mellem den åndelige og fysiske verden** v/Ole Therkelsen

Søndag 7/11 **Kønsrollernes forvandling**

v/Lene Jeppesen

Møderne er kl. 15, Plantagevej 18

TÅSTRUP

Tirsdag 7/9 **Det levende væsen og menneskehedens udvikling!**

Tirsdag 21/9 **Film med John Engelbrecht** – Martinus som vi kendt ham, en Skaarup/Drejler produktion

Tirsdag 12/10 **Er livet en kamp?**

Tirsdag 26/10 **Hvor blev ægteskabet af? Ægteskabets mission og afvikling!**

Tirsdag 9/11 **Giver samvittigheden konflikter?**

Tirsdag 23/11 **Talsystemet med helheden!**

Tirsdag 7/12 **Livets store udfordring!**

Møderne er kl. 19-21.30. Tåstrup kulturcenter, Poppel alle 12. www.martinus-taastrup.dk

VEJLE

Søndag 3/10 **Kunst, tro og magi ..** v/Ingolf Plesner

Søndag 17/10 **Martinus' kosmiske psykologi**

v/Alex Riel Mathiasen

Søndag 14/11 **Hvem/hvad er Guddommen, og hvordan styres det mangfoldige univers og det enkelte menneskes liv og udvikling?** v/Lars Gyde

Søndag 5/12 **Hvordan kan man træne i at blive et balancemenneske?** v/Hanne Myrfeld

Møderne er kl. 14 i DOMUS, Ved Sønderåen 1

VIBORG

Mandag 4/10 **Vejen til vores lykke – kendskab til livslovene** v/Edith Grønbæk

Tirsdag 26/10 **Gud – den højeste intellektuelle kraft** v/Solveig Langkilde

Mandag 22/11 **Kunst, tro og magi** v/Ingolf Plesner

Møderne er kl. 19.30 i ”Stationen”, Lille Sankt Hans gade 7

ÅRHUS

Søndag 26/9 Seminar kl. 10-16, Roukær Alle 1, **En verden af kærlighed, visdom, kunst og magiske kræfter** v/Ingolf Plesner

Mandag 11/10 **Kontakten mellem den åndelige og fysiske verden** v/Ole Therkelsen

Mandag 25/10 **Livet – dit spejl** v/Sören Grind

Møderne er kl. 19.30 i Studenternes Hus, stue 2, Ndr. Ringgade 3

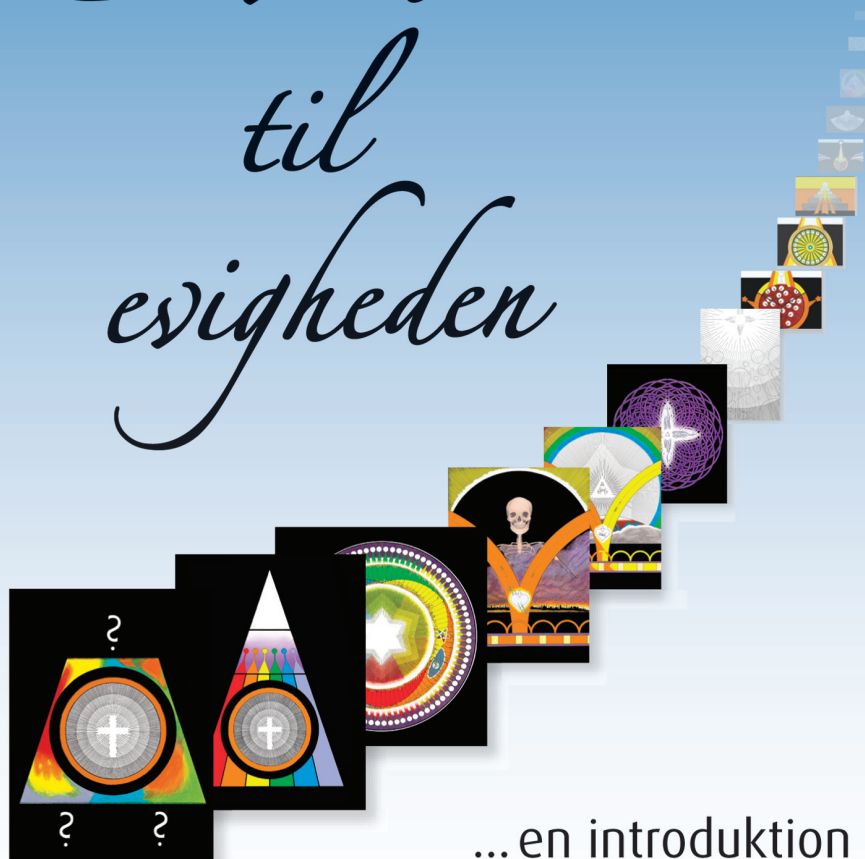
Seminar søndag 14/11 kl. 10-16 v/Eigil Kristensen

Filosofiske krummer

- Sandheden kan kun findes ved et beslutsomt skridt ind i metafysikkens rige. (Max Planck)
- Hvis en asiat bad mig om en definition på Europa, var jeg nødt til at svare ham: Det er den del af verden, som er hjemmøgt af det utrolige bedrag, at mennesket er skabt af intet, og at hans nuværende fødsel er hans første indtræden i livet. (Schopenhauer)
- Læren om reinkarnation er hverken absurd eller nytteløs, det er ikke mere overraskende at blive født to gange end én gang. Alt i naturen er genopstandelse. (Voltaire)
- Vi må rimeligvis have eksisteret før dette liv, vi har blot mistet erindringen om det. Hvis evigheden eksisterer efter dette liv, må den vel også have eksisteret før det. (Leo Tolstoj)
- Det mentale og det materielle er to sider af en samlet proces, der kun er separerede i tanke og ikke i virkelighed. I stedet er der én energi, der er grundlaget for alt eksisterende. (David Bohm)
- De få iblandt jer, der vil blive virkelig lykkelige, er dem, der har søgt og lært, hvordan man skal tjene. (Albert Schweitzer)
- Jeg er overbevist om, at den Almægtige nok skal finde en måde at fortælle mig det på, hvis han ønsker, at jeg skal gøre eller ikke gøre en bestemt ting. (Abraham Lincoln)
- Hvor verdens behov og dine unikke talenter mødes, dér ligger dit kald. (Aristoteles)
- Skønt vi rejser jorden rundt for at finde skønheden, skal vi selv have den med, ellers finder vi den ikke. (Ralph Emerson)
- Det smukkeste, vi kan opleve, er det mystiske. Det er kilden til al sand kunst og videnskab. (Einstein)
- Vi lever alle under den samme himmel, men vi har ikke alle den samme horisont. (Konrad Adenauer)
- I forskellige bevidstheder er den samme verden et helvede og en himmel. (Ralph Emerson)
- At gavne og fornøje, hav stedse det for øje. (J.H.Wessel)
- Et godt eksempel er bedre end tusind argumenter. (Gladstone)
- Hvis man ikke finder fred i sig selv, er det unyttigt at søge den andre steder. (Rochefoucauld)
- Den, der gør uret, er ulykkeligere end den, der lider uret. (Demokrit)
- For alle gode tanker, de kan slet ikke dø,
Før endnu bedre tanker er spiret af deres frø. (I.P.Jacobsen)
- Hvis vi vender den rigtige vej, behøver vi kun at blive ved med at gå. (Buddhistisk talemåde)
- Kærlige ord kan være korte og lette at sige, men deres ekko lever evigt. (Mother Teresa)
- Vær ikke bange for at gå langsomt frem. Frygt kun at stå stille. (Kinesisk ordsprog)
- Det som larven kalder verdens ende, kalder mesteren en sommerfugl. (Richard Bach)

Et vindue til evigheden

...en introduktion

DET TREDIE TESTAMENTE

af Martinus

Den Ny VerdensIMPULS

Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland

Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

Hjemmeside: www.nyimpuls.dk